

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REQUIEM OF THE SOUL

A SOVEREIGN
SONS NOVEL

NATASHA KNIGHT
USA Today Bestselling Authors
A. ZAVARELLI

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RUHUN AĞITI

BİR EGEMEN OĞULLAR ROMANI

A. ZAVARELLI

NATASHA KNIGHT

Copyright © 2021 by A. Zavarelli & Natasha Knight

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

BU KİTAP HAKKINDA

Damarlarımda asil bir kanla doğdum.

Güçlü bir hanedanın varisiyim.

Zenginlik. Güç. Aristokrasi. Karşı

konulamayacak kadar tehlikeli cazibeler.

Ta ki biri hepsini çalmaya çalışana kadar.

Yaralı ve kırık bir şekilde alevlerin arasından çıktım.

Şimdi benim olanı almak için döndüm.

İntikam.

Ajandamdaki ilk madde? Ivy

Moreno'yu karım yapmak.

İkinci mi?

Kırılana kadar bükün onu.

Ruhun Requiem'i, Toplum Üçlemesi'nin 1. Kitabıdır.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Ayrıca Natasha Knight

tarafından Ayrıca A.

Zavarelli tarafından

Teşekkür ederim.
A. Zavarelli Hakkında
Natasha Knight
Hakkında

PROLOGUE

IVY

TElbisemin dantelleri tenimi çiziyor. Titriyorum. Hava soğuk, yumuşak sis yağmura dönüşürken ıslak bir soğuk. Düğün gününde yağmur yağması iyi şanstır, değil mi? Öyle demiyorlar mı?

Cam fanusların içinde korunan mumlar çift ön kapıya çıkan merdivenleri sıralıyor. Onlara bakıyorum ve burada en son ne zaman durduğumu hatırlıyorum. Uzun zaman olmuştu.

Kapılar açılır. Org müziği ve tütsüler dışarı dökülür.

Gözlerimi kapatıyorum, sesi dinliyorum ve derin bir nefes alıyorum. Koku ve sesin birleşimi baş döndürücü.

Hayır, ayaklarımın üzerinde sallanmama neden olan o şeyler değil. Gelecek olan şey. Koridorun sonunda beni bekleyen şey.

Kardeşim elini koluma doladı. Bana hak verirken bir küfür mırıldanıyor.

Kan kırmızısı gül demetimi tutuyorum. Dikkatli olmazsam onları ezeceğim. Çarpıcılar. Güzeller. Elbisem gibi. Nişanlımın kusursuz bir zevki var ve her şeyi belli bir şekilde seviyor. Kuralları var. Ve tam olarak istediğini almaya alışkındır.

Merdivenlerden girişe doğru çıkarken yavaş davranıyorum. Bu kardeşimi rahatsız ediyor, biliyorum, ama onu her şey rahatsız eder. Ayakkabısının burnu uzun başörtümü yakalıyor ve başımı bir anlığına geriye doğru çekiyor. Birkaç adım daha attıktan sonra girişte duruyoruz, org daha yüksek sesle çalıyor, tütsü daha güçlü, eriyen balmumu kokusuyla birleşiyor.

Kapılar arkamızdan kapanıyor, olan ve olacak arasındaki o son ayrım. Geçmişim ve bugünüm. Kafamın içindeki ses beni

koşma sesleri yükseliyor, ama ben . Faydası yok.

Konuklarımız ayağa kalkıyor, kurban gelinleri olan bana bakmak için geri döndüklerinde bakışları boş. Yine de yüzlerini göremiyorum. Onlar sadece çevremdeki şekiller. Gözlerim sadece bir adamı görüyor. Sunağın önündeki yabancı. Bu gece yatağında uyuyacağım yabancı.

Uyuşmuş hissediyorum. Sanki gerçek değilmiş gibi. Sanki ben değilmişim gibi.

Oda sallanıyor ve kardeşimin tutuşu sıkılaşıyor. Yarın bir çürüğüm olacak. Bir adım atıyoruz, sonra bir adım daha. Buketimi can simidimmiş gibi tutuyorum. Tırnaklarım avuçlarımın derisini kırıyor, kan kaygan, ıslak, acı baş dönmesine teslim olmamı engelliyor.

Binlerce mum katedrali yumuşak bir ışıltıyla yıkıyor, müzik bir düğün marşından çok bir Requiem Ayini için uygun. Sanırım bunu da o seçti. En azından elbiseyle uyumlu. Nişanlımın işi. Nedenini anlıyorum.

Gözlerim ona kilitlendi. Bize doğru yarı dönmüş, bizi izliyor.

Kardeşim beni misafirlerimizin önünden geçiriyor. Sadece bir ya da ikisini tanıyorum. Hepsi erkek. Sadece erkekleri. Bir düzine kadar. Kendi annem ortada yok. Kardeşime bakıyorum, yakasında koyu bir kir ya da kan lekesi görüyorum. Daha önce fark ve ne olduğunu sormak istiyorum ama sormuyorum. Çenesi sabit, gözleri sert. Beni koridorda babam olmalıydı ama o bunu yapamaz.

Üzüntü üzerime çöküyor ama buna ayıracak zamanım yok. Burada yok. Şimdi olmaz. Çünkü neredeyse geldik.

Çıplak ayaklarıma soğuk gelen cilalı mermer zemine bakıyorum ve bir şekilde benim gerçekliğim olan bu garip rüyada her sesin yükseldiği sunağa doğru son adımlarımı atıyorum.

Kardeşim yüzümü ona çevirdi. Peçeyi kaldırıyor, sonra eğilip soğuk yanağını yanağıma değdiriyor. Gözlerim omzunun üzerinden nişanlıma kilitleniyor. Yüzü hâlâ gölgeler içinde ama bizi izliyor. Beni izliyor. Ela gözlerinin parıltısını görüyorum.

Santiago De La Rosa.

Beni karısı olarak seçen adam. Ait olacağım adam.

Kardeşim doğruldu. Bir çekiştirmeye elimi Santiago'ya uzatıyor.

Sertçe yutkunuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ve Santiago bileğimi tuttuğunda çiçekler avuçlarımdan kayıp ayaklarımızın dibine saçılıyor, soğuk mermere karşı kan kırmızısı.

Perçinlendiğim için fark etmiyorum bile.

Çünkü o anda mumlar titriyor, ışık ve gölgeler yüzünde dans ediyor ve onu ilk kez gerçek anlamda görüyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor, org sesi, rahibin şahitlere oturmalarını söylerken çıkardığı ses ve tören başlarken eski sıraların gıcirtısı nefesimi kesiyor.

TMO GÜNLER ÖNCE

I Arabamdan inip çantamı koltuğun arkasından çıkarırken başımı yağmura karşı eğik tutuyorum. Geçtiğimiz sonbaharda okula gitmeden önce tavan arasında tozlanırken bulduğum yıpranmış bir postacı çantası. Bağladım omzuma atıp apartmana doğru acele ediyorum.

İçeri girmek için acele ederken neredeyse kaçıyordum. Ama bazı şeylerin orada olduğunu bilmek için görmenize gerek yoktur. Bazı şeyleri hissedersiniz.

Ve bunu hissettiğim anda, otoparkın ortasında duruyorum. Yağmur ince montumu ıslatıyor ama buraya ait olmayan tek arabaya bakmak için döndüğümde onu görmezden geliyorum. Buraya uymayan. Renkli camları olan parlak siyah bir sedan. Rolls Royce. İmza araçları. Eski moda. Zarif. Ve para ve güç çılgınlıkları atıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Ön camdan içeride kimsenin olmadığını görebiliyorum, bu yüzden birkaç adım daha yaklaşıyorum ve kime ait olabileceğine dair herhangi bir şüphem varsa, bir sonraki anda siliniyor çünkü orada, deri koltuk başlığına kabartılmış, onu görüyorum. Yağmurdan yamulmuş camdan bile, bu karanlık gecede bile ve kırık sokak lambasının yardımını olmadan, tanıdık yazı tipindeki altın harfleri seçebiliyorum.

I.V.I.

Ürperiyorum, aynı anda hem üşüyor hem de terliyorum.

İstedikleri zaman gelebileceklerini hep biliyordum, değil mi? Bu anlaşmanın bir parçasıydı.

"Hayır." Başımı sallayarak binanın girişine dönüyorum ve artık yağmurda acele etmeden oraya doğru yürüyorum.

Kötü bir şey olmak zorunda değil. Belki babam sürpriz bir ziyaret için gelmiştir.

Belki de Evangeline'in bütün gece mesajlarına cevap vermemesinin sebebi budur.

Binaya girdikten sonra durup derin bir nefes , sonra . Kötü bir şey yok. Araba babamın olabilir.

O zaman güvenilir şoförü Joseph nerede?

Merdivenlerden ikinci kattaki daireme çıkıyorum, etrafta Yusuf'u ya da babamı arıyorum. İkisini de göremedim.

Babamda anahtar var, muhtemelen dairemin içinde bekliyordur.

Ama bir terslik var. Bütün gün bunu hissettim.

Ve her ne ise bundan kaçış yok. Bunu koridorda yürürken dairemin kapısının aralık olduğunu gördüğümde anlıyorum. Hafifçe, sonuna kadar açık bırakılmamış ve içeride bir ışık yanıyor. Her kimse beni şaşırtmak istemiyor.

Kapıyı iterek açıyorum ama tam olarak içeri girmiyorum. Onun yerine, kendi karşılama paspasının üzerinde durup küçük dairenin oturma odasına bakıyorum.

Işık yatak odamdan geliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve içeri giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatmıyorum. Tezgâhın üzerinde bir anahtar halkası, yanlarında da uğursuz bir çift yıpranmış siyah deri eldiven duruyor.

Ama tıraş losyonunun kokusunu alınca midem bulanıyor.

Babam değil.

Sanki düşüncelerimi dinliyormuş gibi, üvey kardeşim Abel yatak odasının kapısından geçip oturma odasına girdi. Durup başını yana eğiyor ve bana bakıyor, yüz ifadesi hiç etkilenmemiş birine benziyor.

"Senin şemsiyen yok mu?" diye soruyor. Bir yılı aşkın süredir benimle konuştuğu ilk kelimeler bunlar.

Postacı çantasını omzumdan kaydırarak yere bırakıyorum, sonra sakın olmaya çalışırken ceketimin düğmelerini açıyorum. Ya da en azından dışarıdan öyle görünmeye çalışıyorum.

"Burada ne yapıyorsun? Anahtarı nasıl aldın?"

Işığa doğru adım atıyor ve gülümsüyor. Hiç değişmemiş. Sırılsıklam olmuş paltomu çıkarıp bir sandalyenin arkasına asarken gülümsemesi bir alaydan biraz daha fazlası, gözleri onaylamıyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim kardeşim." Beni geçip mutfığa giriyor ve babam geldiğinde içmek için sakladığım viski şişesini alıyor. Açıyor, kokluyor, sonra kurutma rafından temiz bir bardak alıp kendine dolduruyor

Biraz. "İçmeli misin?" diye soruyor, bana dönüyor ve yudumlarken tezgâha yaslanıyor.

"Bu benim için değil. Babamın. Burada ne işin var?"

"Kız kardeşimi ziyarete gelemey miyim?"

Buna cevap vermeye zahmet etmiyorum. Abel ve benim nefret ilişkimiz var.

O benden nefret ediyor, ben de ondan. İlk günden beri. O bir pislik.

"Neden bu kadar geç kaldın?" diye soruyor, çirkin bir ses tonuyla. Masama doğru yürürken takvimimi ve çeşitli derslerden aldığım notları karıştırdığını görüyorum. Ne bulacağını düşündüğünü merak ediyorum.

"Çalışmak zorundaydım. Neden buradasın, Abel?" Takvimi kapatıyorum. Zaten ortaya çıkaracağı bir şey yok, bu yüzden endişelenmiyorum. Kuralları biliyorum ve kendimi de tanıyorum. Her ne kadar onları ya da sonuçlarını umursamadığımı söylemek istesem de, umursuyorum.

"Kütüphane bir saat önce kapandı. Sen hala çalışıyor muydun?"

"Buna temizlik deniyor. Kütüphane saatlerini nereden biliyorsun? Beni takip mi ettiriyorsun? Babamın onayıyla buradayım ve biliyorsun-"

"Umarım yalan söylemiyorsundur, Ivy. Umarım bir randevuda değildin."

Son içkisini de yutar, bardağını lavaboya bırakır ve oturma odasına doğru yürür.

"Bu yüzden mi takvimimi inceliyordun?"

Sırıttırıyor. "Bazı kötü haberlerim var." Omuzlarını silkiyor. "Ve bazı iyi haberlerim. Önce hangisini duymak istersin?"

Bütün gün yaşadığım o batma hissi geri geldi. Kendimi sabitlemek için elimi sandalyenin arkasına koydum.

Abel bunu kaçırmaz. "Sakın bayılma. Dediğim gibi, o kadar da kötü değil."

"Ne oldu?"

"Babam hastalandı."

Abel aileden hiç kimseyle yakın olmadı ama bu pek de sıra dışı bir durum değil. Birbirimize çok bağlı değiliz. Ama bunu söyleme şekli sanki böbürleniyormuş ya da mutluymuş gibi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bir çeşit saldırı geçirdi-" "Saldırı mı? Kalp gibi-"

"Bırak da bitireyim," diyor, kanepeye oturuyor ve bir kolunu kanepenin arkasına uzatıyor. Diğer eliyle kanepedeki küçük deliğe dokunuyor.

Oturduğu minderin yanındaki minderde. Sanırım bir sigara yanığı. "Sigara mı içiyorsun, Ivy?" diye soruyor, sesi gerçekten şok olmuş gibi çıkıyor.

"Mobilyalar daireyle birlikte geldi. Zaten böyleydi. Babama ne oldu?" Çantamı aldım ve cep telefonumu aramaya başladım.

Elimdeki telefonu görünce "Bunun bir faydası olmayacak," diyor. "Babam şu anda telefona gelemmez," diyerek tipik ses kaydını taklit ediyor ama tonu tuhaf, ürkütücü.

"Neyin var senin?" Babamı aramak için düğmeye basıyorum ve doğrudan telesekretere düşüyor. Evangeline'i deniyorum ve aynı şey oluyor. Annemi bile deniyorum, onunki de çalıyor da çalıyor.

Abel ayağa kalkıyor, kocaman eliyle telefonumu benden alıyor. Aramayı bitiriyor ve telefonu cebine sokuyor.

Büyük üvey kardeşime bakıyorum. Benden neredeyse on yaş büyük, babamın ilk evliliğinin ürünü ve ikinci, kabul edilmiş evliliğinin ürünleri olan kız kardeşlerimden ve benden her zaman nefret ediyor.

Yüzü kararıyor. "Komada. Testler yapıyorlar ama durum pek iyi görünmüyor."

"Ne? Nasıl? Ne zaman?"

"İki gün önce."

"Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun? Nerede o?"

"Hastanede. Sence nerede olabilir?" "Hangi hastanede?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. Hangi hastane olduğunu biliyorum. Dernek üyeleri sadece bir tanesine gider.

Dönüyorum ve birkaç eşyayı toplamak için aceleyle yatak odama gidiyorum. Eve gideceğim. Gitmek zorundayım. Tanrım. Kendi özgür irademle geri döneceğimi hiç düşünmemiştim.

"İyi haberi duymak istemiyor musun?" Abel kapı aralığından bana soruyor.

Çerçeveye rahatça yaslanırken ona bakıyorum.

"Hayır, istemiyorum. Babam hastanede ve gidip onu görmem gerek. Neler olduğunu . Bana bir şey söylemiyorsun, değil mi?"

Yatak odasına giriyor. "Sana bilmen gerektiğini düşündüğüm şeyi söyleyeceğim."

"Umurunda mı ki?"

Sorum karşısında kafası karışmış gibi bana bakıyor.

Başımı sallıyorum. Sormak aptalcaydı. Yatağımın altını karıştırdım ve bir spor çantası çıkardım. Yatağın üzerine koyup açıyorum. "Biraz eşya toplamam lazım.

şeyler. Çık dışarı, Abel." Bir çekmeceyi açıyorum ve birkaç kazak çıkarıyorum. "Bunların hiçbirine ihtiyacın olmayacak," diyerek bana doğru yürüdü ve bileğimi yakaladı. "Birisi daireyi boşaltacak ama şu anda bunun için zaman yok."

Beni tuttuğu yere bakıyorum. Tutuşu sert değil ama çizgiyi aşıyor. Bakışlarımı onunkilere kaydırıyorum. Gözleri karanlık ve boş. Küçüklüğümden beri gözlerindeki ruhsuzluk beni hep korkutmuştur.

"Bırak beni."

Bakmıyor. Onun yerine diğer bileğinden saati kontrol ediyor. "Gitmemiz gerekiyor."

"Ben seninle gelmiyorum. Benim kendi arabam var.

Gidebilirim-" "Gitmemiz gerektiğini söyledim."

İçimi bir korku kaplıyor. Tanıdık bir endişe. Ve az önce söylediği şeyi anlıyorum. Daireyi boşaltmak için birinin geleceğini.

"Bırak."

"İyi haberi duymadın, Ivy," diyor, ses tonu ciddi. "Aileye karşı görevini yerine getirme zamanı geldi."

Hasta olacağım.

"Sen seçildin," diye ekliyor neredeyse resmi bir şekilde.

Kalp atışlarım hızlanıyor, bir bulantı dalgası midemi tutmama neden oluyor.

Seçildi.

Bu bir olasılık olmasa da her zaman bir ihtimaldi. Ama bizim ailemiz, Toplumun sosyal skalasında çok yükseklerde değil. Ne annemin ne de babamın istediği kadar cazip değiliz. Ve Hazel'la olanlardan sonra, Egemen Oğullar'dan herhangi birinin kız kardeşimi ya da beni seçme şansı daha da azaldı.

"Ne demek istiyorsun?" Boğazım kuruyarak ona soruyorum.

Bir nefes vererek bileğimi bırakıyor ve onun yerine çenemi kavlıyor, başımı çeviriyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Saçlarımı yüzümden, sağ gözümünden geriye doğru tarıyor.

Kirpiklerimi indiriyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Soğuk, nemli bir ter tenimde geziniyor. Abel çenemi sıkıyor. Ne istediğini biliyorum, o yüzden yapıyorum. Kendimi ona bakmaya zorluyorum.

Sağ gözüme odaklanıyor. Annemin deformite olarak gördüğü gözüme. Sadece pigment. Görüşümü etkilemiyor. Gözlerim daha koyu olsaydı muhtemelen fark edilmeyecekti. Aslında küçükken bir dönem annem, neredeyse kedi gözüne benzeyen uzun bir göz bebeğini gizlemek için bana koyu kontakt lensler taktırmıştı. Baba tarafımdaki büyük büyükannemde de vardı ve ben de zeytin rengi tenim ve koyu renk saçlarımla baba tarafıma . Annemden bana miras kalan tek şey açık yeşil gözler ve onlar da bu kusuru daha da artırıyor.

Kardeşim yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Nedenini Tanrı bilir ama seni seçti."

Beni bırakıyor, neredeyse kullanılmış bir mendili fırlatır gibi fırlatıp atıyor. Anlıyorum. Ürkütücü. Hatta iğrenç. Bu yüzden kaküllerimi uzun tutuyorum, böylece insanlar bakmak zorunda kalmıyor.

Hâlâ tutunduğum kazağıma sarılıyorum ve önemli olana odaklanmaya çalışıyorum. "Babamı görmeye gideceğim. Sonra da okula döneceğim."

"Hayır, değilsin. O boş hayal sona erdi. En başından beri buna asla izin verilmemeliydi. Bencilliğin pek çok soruna yol açtı, Ivy."

Ter ensemden aşağı akıyor. Etrafındaki oda dönerken Abel'in bakışlarını tutuyorum. "Yapmayacağım," diye mırıldanıyorum.

"Artık bu evin reisi benim. Ne yapacağını ve ne yapmayacağını ben söylerim. Ve sana şimdiden söylüyorum, sana söyleneni yapacaksın ve bu aileyi bir daha utandırmayacaksın."

Hazel. Hazel'ı kastediyor. Hazel gittiğinde o kadar sinirlenmişti ki, onun peşinden kendisi gitmek istedi. Onu bulup tekmeleyerek ve çığlık atarak geri getirmek.

"Abel-"

"Kim olduğunu bilmek bile istemiyor musun?" Gülümsemesinin gurur mu yoksa kin mi olduğunu anlayamıyorum.

"Kim olduğu umurumda değil. Bunu yapmayacağım. Ben-"

"Evet, yapacaksın, tatlı kardeşim. Seni mihraba kendim sürüklemek zorunda kalsam bile, bunu yapacaksın." Koluma giriyor ve beni yatak odasından çıkarıp daireye doğru götürmeye başlıyor. "Şimdi, düğünden önce yapılacak çok şey var ve fazla zaman yok. Seni eline almak için sabırsızlandığı kesin."

Kendimi kurtarmaya çalışarak geri çekiliyorum. "Dur. Seninle gelmeyeceğim ve bir yabancıyla evlenmeyeceğim!" Kanepenin arkasına tutunuyorum. Aptalca, biliyorum ama tek yapabildiğim bu. "Bırak beni!"

Abel çekiştiriyor ve benim elim kayıyor. "Lanet bir bebek gibi davranıyorsun, Ivy."

"Babamız buna izin vermezdi!"

Durdu, sonra beni bıraktı. Beni incelemek için başını eğiyor ve yüzündeki ifade, bana doğru ilerlerken geri çekilmem için yeterli oluyor.

Kollarımı savunmak için havaya kaldırıyorum ama o bileklerimi tutup çekiştiriyor. Elinin tersi yüzüme çarptığında ve aynı anda beni bıraktığında, çarpmanın etkisiyle duvara uçuyorum.

Darbenin hem şiddeti hem de acısı karşısında afalladım. Bir an için oda karanlığa gömüldü. Yere kayıyorum, elim yanağımda. Acıyor, sıcak hissediyorum ve başımın arkası zonkluyor.

"Kahretsin." Aşağı uzandı ve beni kollarımdan tutup yukarı çekti. "Bana ne yaptırdığını gördün mü?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

Gözlerimi odaklamaya çalışırken bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Ağlamak istemiyorum. Korkmak istemiyorum. Ve bunun o olduğunu biliyorum. Onun haklı olduğunu biliyorum. Dediğini yapacağım çünkü yapmak zorundayım. İşin bu noktaya gelebileceğini hep biliyordum. Ama babamın beni koruduğunu sanıyordum.

Babam.

"Babamı görmek istiyorum." "Sana söyledim-"

"İlk önce. Önce onu bir göreyim."

Düşünüyor. "Şimdi mantıklı olmaya başladın."

Gitmeme izin veriyor, geriye doğru adım atıyor ve yüz ifadesinden az önce olanlar hakkında iki fikirde olduğunu görebiliyorum. Üzgün değil - bu kardeşim için fazla abartılı bir ifade - ama ayrılmış. Acaba bunun beni seçen kişiyle bir ilgisi var mı?

Seçildi.

Tanrım. Toplum artık Karanlık Çağ'da yaşamadığımızın farkında mı?

Saatini tekrar kontrol eder. "Gitmemiz gerek."

"Sadece birkaç şey almak istiyorum."

Çenesini sıkıyor ama sonra bir kez başını sallıyor. "Beş dakika. Aşağıda olacağım." Ben de başımı salladım.

"Kaçmaya çalışma, Ivy. peşinden asker gönderirim." "Nereye gidebilirim ki Abel?"

Beni inceliyor, gözleri nefretle kısılmış, sonra kapıya doğru yürüyor.

"Kim?" Tam oraya vardığında seslendim, merakım daha da arttı.

Ben.

Durdu ve bana doğru döndü.

"Kim o?" Ben soruyorum.

Garip bir gizli zafer kazanmış gibi sırtıyor. "Şimdi kim olduğunu bilmek ister misin?"

"Sadece söyle bana."

O sırtıma yok olur. Aslında, nefret dışındaki tüm duygular yok olur.

"Aslında çok uygun."

Ona bakıyorum, anlamıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendin görmene izin vereceğim."

"Kim, Abel?" "Santiago

De La Rosa."

I De La Rosa aile şapelindeki mermer sıraya bedenimi rahatça koyarken bakışlarım mihrabın üzerinde titreyen mumlara kayıyor. Mekan babamın tasarlamasından beri değişmeden duruyor. Beyaz mermer

sütunlar, süslü altın bezemeler, her ince noktada çöküş. Bu kutsal mabet, uzun zamandır soyum tarafından kurulan bu malikânedeki pek çok savurganlıktan sadece biri. Da La Rosa soyu onlarca yıldır bu malikanede gelişti. Bir gün buraya sahip olacağımdan hiç şüphem yoktu. Sadece bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Şimdi, anıların her yüzeye kazındığı bu salonlara dadanmaya mahkum seçilmiş torunum.

Babam çocukken öğrenilecek bir ders olduğunda beni bu şapele getirirdi. Lorenzo De La Rosa yumuşak bir adam değildi. *Imperium Valens Invictum*'un kurucu babasının doğrudan varisiydi. Bir Hükümdar Oğlu. Toplumumuz, dünyanın dört bir yanındaki güçlü hanedanlara dayanan köklü bir organizasyondur. Bazıları bize gecenin hırsızları der. Bir suç örgütü. Mafya. Gerçek, bu basit terimlerin hepsinden çok daha karmaşıktır.

Atalarımız gizlilikte güç olduğunu uzun zaman önce öğrendi. Bize devredilen miras, sokaklarda birbirleriyle savaşılan suçlularınkinden çok daha gelişmişti. Paramız var. Gücümüz var. Ve ortalama bir İtalyan mafya babasından çok daha sofistikeyiz.

IVI, üyelerine en yüksek saygıyı göstermektedir. Bu güç beraberinde beklentileri de getirir. Eğitim. Profesyonellik. Ve hepsinden önemlisi, sağduyu. Gündüzleri,

toplumun herhangi bir iyi yetişmiş üyesi gibi görünüyoruz. Kuruluşumuzun çalışma şeklini bilmiyorlar ve asla da bilmeyecekler.

Bebekliğimden itibaren babam bana da aynı büyük sorumluluğu yükledi. toplumumuzun üst tabakasının saygın bir üyesiydi ve ne pahasına olursa olsun çocuklarının kendi suretinde şekillenmesine kararlıydı.

Bunun bedeli bana yıllar boyunca pek çok acı ders kazandırdı. Sert mermer zemin üzerinde saatlerce diz çökmek. Deri kayışın tenimi ısırması. Tahta bir acısı. Duaların tekrarı ve asla *yeterince...* olamadığım için pişmanlığın boğucu suçluluğu.

De La Rosas yumuşak olmayı göze alamaz. Gözlerim onun ve kardeşim Leandro'nun mihrabın iki yanına asılmış fotoğraflarında gezinirken babamın sözleri hâlâ duvarlarda yankılanıyor. Bana bir sonraki adımın çok yakın ve gerekli olduğunu söyleyeceklerinden hiç şüphem yok. Ölümünün yanlışlığını düzeltmenin tek yolu merhamet göstermeden cezalandırmaktır. Onların kanı Eli Moreno'nun ellerinde ve o orospu çocuğunun ruhunun son zerresini de bedeninden söküp alabilmem için gidip hastalanması gerekiyordu.

Öfkemin gücü içimde yükselirken başım öne eğiliyor ve görüşümü karartıyor. Dört yıldır bunu bekliyordum. Sayısız ameliyat ve fizik tedaviyle geçen dört yıl. Sonsuz ıstırap ve keder, gerçeğe cevap ararken karanlıktaki tek yoldaşlarım oldu.

Eli bunu benden alamaz. Hastalığı kolay bir çıkış yolu olmayacak. O hastane yatağında yatarken, büzüşüp solarak bir hiç olurken, ben onun sevdiği her şeyi yok edeceğim. Ve eğer tekrar uyanırsa, bu ölümden bile daha kötü bir dehşet olacak.

Kader benim için karar verdi. Zaman artık sahip olmadığım bir lüks, bu yüzden şimdi harekete geçmeliyim. Bu kesinlik kemiklerimi titretiyor ve kalbimin etrafındaki paslı kafesi sarsıyor. Son Moreno'ya kadar herkes bunun bedelini kan ve sefaletle ödeyecek, acıyı benden çok daha yakından tanıyacaklar.

Şapelin yan tarafındaki geçit kapısı çarparak açılıyor ve tüm vücudum şiddetli bir ürpertiyle tepki verirken beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Kendi evimde tek bir basit sessizlik isteğimi yerine getirmek ne kadar zor olabilir ki?

Yeni hizmetçi odaya doluyor, ışığı açarken benim varlığımdan habersiz. Parlaklık gözlerimi yakıyor ve sıraların tozunu almaya başlarken onu şaşkınlıkla izliyorum, çalışırken mırıldanıyor. Henüz

Henüz beni fark etmedi çünkü kulaklık takıyor ve duyuları tuzağa doğru giden bir fareden daha donuk.

Yavaşça tam boyuma yükseliyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum. Göz ucuyla hareketi yakalıyor ve bana bakıyor. Loş ışığın faydası olmadan bana tanıklık ettiği için bir saniyeden kısa bir süre içinde yüzü dehşete dönüşüyor. Kullandığı toz bezi yere düşüyor ve titreyen elini ağzına götürüyor ama boğazından bir çığlık kopmadan önce değil.

Amansız bakışlarımla onu delip geçerken vücudumdaki tüm lifler birbirine kenetleniyor. Şimdiye kadar tiksintiye alışmış olmalıydım. Yine de nadiren de olsa biri beni ışıktaki gördüğünde, kim olduğumu hatırlıyorum. Gölgelede gizlenen canavar. Yıkımımızın küllerinden sürünerek çıkan tek De La Rosa erkeğinin yaralı kalıntıları. İşte ben bu düştüm. Ve bu yüzden sorumlular bunu kanla ödeyecek.

"Sana ışıklar hakkında ne demiştin?" Kükrerim.

Hizmetçi içine kapanıyor, histerik gözyaşlarına boğuluyor, başını sallıyor ve her an ruhunu yiyip bitirecekmişim gibi kaçıyor. Aceleyle geri çekilirken ışığı kapatmayı ve beni tekrar odaya kapatmayı başarıyor, sanki peşimden gelmeye karar verirsem bu beni durduracakmış gibi. Ama ruhumun açlığını çektiği av o değil ve bu geceden sonra onu bir daha görebileceğimden şüpheliyim.

SATIŞ ASİSTANINI BOY AYNASINDAN IZLIYORUM.

istediği gibi bir elbise seçiyor. Gözlerini yere dikeyyor ve bana bir kez bile bakmıyor. En azından talimatları takip edebiliyor. Ya da belki de çoğu kadın gibi benden korkuyordur.

Canal Street'teki alışveriş bölgesinde yer alan lüks giyim mağazası IVI'ya ait, bu nedenle gecenin bir yarısı birini uyandırıp benimle burada buluşmasını sağlamak sorun değil. De La Rosa isminin gücü burada. Egemen bir oğul olarak kimse kaprislerime karşı çıkamaz. Ve eğer akıllılarsa, taleplerimi sorgusuz sualsiz yerine getirirler.

Bu ufak tefek asistan tam istediğim gibi yaptı. Dükkân loş bir şekilde aydınlatılmış, sadece birkaç titrek mum raflardan sarkan pahalı kumaşların üzerine yumuşak bir ışık saçıyor. Arka planda hiç gürültü yok,

Bir vantilatörün hafif vızıltısı bile yok. Sessizlik ve karanlık. Bunlar benim hayattaki iki değişmez gereksinimim.

"birkaç tane daha getireceğim, Bay De La Rosa."

Hızlı adımlarla arka odadan çıkıyor ve beni aynadaki yansımanı incelemeye bırakıyor. Evimdeki parlak yüzeylerin ikisi hariç hepsini söktürdüğüm düşünülürse, böyle bir eyleme pek sık başvurmuyorum. Bana bakan yüzün grotesk görüntüsü neredeyse tanınmaz halde. Ameliyatlardan sonra iyileşmiş ve yüzümdeki kalıcı yarım Calavera maskesinin altında biraz gizlenmiş olsa da, yansıma bana hala bir yabancı gibi geliyor. Dia de Los Muertos'a daha uygun bir yüz, gözlerin ve çenenin etrafındaki gölgelendirme ile gerçekçi bir kafatası temsili yaratıyor. Bazıları bir ayağım çukurda diyebilir.

İşaretleri yaralarımı kapatmak için ekledim ama aynı zamanda kaybedilen her şeyi hatırlatıyorlar. Babam, kardeşim ve Eli Moreno'nun bana ihanet ettiği gün kaybettiğim arkadaşlarım için kalıcı bir anıt.

Mercedes yanımda durup sırtıtarak varlığını belli edene kadar kapının yumuşak tıkırtısının farkında bile değilim. Kız kardeşim annemiz gibi uzun boylu ve güzeldir. Tatlı bir gülümsemeyle erkekleri kendine çeker ama zehir gibi zehirlidir. Saçları uzun, benimkiyle aynı siyah tonunda ve babamın koyu renk gözleri ona, annemin ela gözleri ise bana miras kalmış. En küçükleri o, kendi iyiliği için fazla zeki ve bununla bir şey yapamayacak kadar şımarık. Babamız söz konusu olduğunda Mercedes onun acımasızlığından kaçamadı ama Leandro ve benim tarafımdan sık sık korundu. En azından yapabildiğimiz kadarıyla.

"Santi." Avuçlarını omuzlarımda gezdiriyor, ceketimin kumaşını keskin bir gözle inceliyor. "Bu yeni mi?"

İsmarlama Canali krem rengi takım elbisemden bahsediyor, öyle bir ustalıkla dikilmiş ki dünyada bir benzerinin daha olmadığını tahmin ediyorum. Sadece beni memnun etmek için yapıldı ama Mercedes her zaman hayattaki güzel şeylerin tadına varmıştır. Zenginlik dediğimiz aile hastalığının bir yan etkisi. Zenginlik soyumuzu anlatmaya yetmez bile. Biz altın kanıyoruz.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum. "Hizmetlerini ihtiyaç duyulan yerlerde sunmalısın."

"Gelmeyeceğimi mi sandın?" Surat asıyor. "Ah, beni nasıl yaraladın, sevgili kardeşim. Mesajını alır almaz haber verdim ve doğruca eve döndüm."

"Kalmalıydın," diye cevap verdim. "Varlığınız gerekli değil."

Keskin sözlerimi duymazdan gelerek aynada bakışlarımla buluştu. "Bana gerçeği söyle. Şimdi gerçekten oluyor mu?"

"Evet. Başka seçeneğim yok. Eli hastalandı ve beni zorluyor."

Mercedes nefesini bırakıyor ve kıpkırmızı dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Sonunda."

"Zamanını meşgul edecek başka şeylerin var," diyorum ona. "Seninle evlenecek zavallı birini bulmak gibi. Bu seni ilgilendirmez."

Önüme geçip yakamdan tutuyor ve bana ters ters bakıyor. "Ben gitmiyorum. Bu sadece seninle ilgili değil. Onları kaybeden tek kişi sen değilsin ve intikam için yıllardır bekleyen tek kişi de sen değilsin."

Bir an için içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Onları kaybeden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Tüm ailemiz öldü ve Mercedes o zamandan beri yolunda kontrolsüz bir yıkım izi bırakıyor. Ama bu konuda aklı başında davranamıyor. Ona kalsa intikamını kanlı ve hızlı bir şekilde alır, ardında asla doldurulamayacak bir hoşnutsuzluk boşluğu bıraktı. Bu işi uzatmanın getireceği olasılıkları görecektir sabrı ya da öngörüsü yok. Hızlı bir ölüm, sadece bu ölümün muhatabı olanlar için tercih edilir.

"İntikamını alacaksın." Ellerini takım elbisemden çekiyorum. "Ama benim yöntemimle olacak."

"Tabii ki olacak." Yumuşak bir ses tonuyla beni yatıştırıyor. "Tek ön sıradan bir koltuk. Yardım etmek istiyorum. Bana ne görev verirsen ver, ne kadar küçük olursa olsun, tadını çıkaracağım. Lütfen, Santiago. Bunun bir parçası olmama izin ver."

"Bunu düşüneceğim."

Satış görevlisi daha fazla elbiseyle dönüyor, onları asıyor ve tekrar ortadan kaybolmadan önce başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Onlara doğru yürürken Mercedes hemen yanımda, gözleri yüzümün yan tarafına sabitlenmiş.

Onu görmezden geliyorum ve parçaları teker dikkatle incelemeye başlıyorum. İstedğim gibi hepsi siyah. Dantel, inci ve ipek Ivy Moreno gibiler için fazla güzel. Yine de bir tane alacak. Hiçbir karım benimle lime lime olmuş bir halde evlenmez ama tören bittiğinde onun güzel elbisesinin mahvoluşunu görmekten kesinlikle zevk alacağım.

"Ona gerçekten bir elbise mi alacaksın?" Mercedes alay ediyor. "Neden?"

"Çünkü o benim karım olacak," diye . "Ve onaylamadığım bir şey giyerek De La Rosa adını lekelemesine izin vermeyeceğim."

"O sadece ismen bir De La Rosa olacak," diye hırlıyor. "Kanı Malikâne'nin zeminini lekeleyecekken ne giydiği kimin umurunda? Bana bunu törende, ailesinin önünde, herkesin gözü önünde yapardım. Seninle evlenmeyi hak etmek için kızgın kömürlerin üzerinde çıplak yürümesi gerekecek."

"İşte bu yüzden size bağlı değil."

"Onunla neden evlenmek zorunda olduğunu hâlâ anlamıyorum. Ona işkence et ve bitsin bu iş."

"Anlamak zorunda değilsin." Onu soğuk bir şekilde reddediyorum.

Oda sessizliğe gömülüyor ve ben her bir elbiseyi ayırırken Mercedes'in beni izlediğini hissedebiliyorum. Hâlâ yapılacak çok şey var ve onun varlığı çabalarımı geciktiriyor. Ama onu şimdi göndermek yarasına tuz basmaktan başka bir yaramaz.

Seçkideki en güzel elbiseye uzanıyorum ve onu rafın ucuna asıyorum. Satış asistanını çağırıp paketlemesini söyledikten sonra Mercedes nefesinin altından mırıldanıyor.

"Bu kadar güzel bir şey giymeyi hak etmiyor. Lanet Morenos."

"Belki de değil, ama bu sizin vereceğiniz bir karar değil."

Ben mağazada dolaşırken beni dikkatle izliyor ve ona uygun bir çift topuklu ayakkabı arıyor. Kuyumcu birazdan yüzük seçkisiyle burada olacak. Geri kalanları almaları için personelimi gönderebilirim. Çiçekler. Mumlar. Saç parçaları. Bir iç çamaşırı vitrininin önünde duraksıyorum, boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye tıslıyor Mercedes. "Sakın bana o korkunç kadınla gerçekten yatmayı planladığını söyleme."

Siyah danteli parmaklıyorum ve Ivy'nin böyle bir gösteride nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum. Düşmanım ve müstakbel karım. Benden on iki yaş küçük kadın. Onu yıllardır yakından görmemiştim. Patlamadan beri. Ama onu izledim. Kıvrımlarını, yumuşaklığını, bu hayattan kaçmak için kurduğu inanılmaz kız gibi hayallerini biliyorum. İstedığimi yapmak için benim olacak. Almak için benim. Dokunmak için. Eziyet etmek.

Ve dehşete düşürür.

Sanki yanmışım gibi elimi çekip cebimdeki kaleme uzanıyorum. Çok geç, Mercedes'in beni izlemeye devam ettiğini fark ediyorum.

Acımasız bir şahin, her hareketimi ve sessiz düşüncemi, şüphesiz daha sonra bana hatırlatacağı kendi nedenleri için yutuyor.

"bu?" Gözleri merakla kalemin üzerinde geziniyor.

Cebime geri koyuyorum ve onu görmezden geliyorum. Söz konusu kız kardeşim olduğunda tehlikeli olabilecek bir hareket. Bilgi ortaya çıkarmak gibi bir alışkanlığı var ve benim tepkim sadece onun merakını artırmaya yarayacak. Onu, hakkındaki bu evrensel gerçeği anlayacak kadar iyi tanıyorum. Kadın kararlı değilse hiçbir şeydir.

Eli'nin ihanetiyle ilgili şüphelerimi keşfetmesinin tek nedeni, ona istediği cevapları vermediğimde ofisimi bizzat karıştırmasıydı. Moreno ailesiyle ilgili dosyalarımı ortaya çıkardıktan sonra, bir kemirgeni kovalayan piton gibi oldu. Durdurulamazdı. Şu anda bile ağzından köpükler saçıyor ve Ivy söz konusu olduğunda kurallar konusunda dikkatli olmam gerektiğini biliyorum.

Mercedes intikam almak istiyor olabilir, ama o da yerini biliyor. Ben De La Rosa ailesinin reisiyim. Onun hayatını kontrol eden benim. Kaderini. Ve benim onayım olmadan gözünü bile kırpmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Ivy için de aynısı olacak.

Tatlı, zehirli sarmaşık.

"Onu ne zaman öldüreceksin?" Mercedes sorar, sesi güvence ihtiyacıyla doludur.

Onu görmezden geliyorum ve kız kardeşimin kızgınlığına rağmen gelinim için bir çift topuklu ayakkabı seçiyorum.

"Daha iyi bilmesem, bu kadınla gerçekten evlenmek istediğini düşünürdüm" diye suçluyor.

Aramızda yanlış anlaşılma olmasın diye ona bakıyorum. "İstediğim şey onu yok etmek. Bu konuda hata yapmayın. Bu yapılacaktır."

"O zaman nasıl yapacağımı söyle?" diye yalvarıyor, sesinde nadiren sergilediği çığ bir keder var. "Onu nasıl öldüreceğini söyle bana."

Onun için tek bir cevabım var.

"Yavaşça."

A Sabah saat ikiyi biraz geçe, evimizin ıkma  sokaġa sapıyoruz. Ev demek biraz abartılı olur. ev. Hazel'ın da aynı şekilde hissettiġini biliyorum ve Evangeline'in de

Öyle de.

En azından onu g rebileceġim. Küçük kız kardeşim sadece on   ya ında. Benim için her şey deġi tiġinde on   ya ındaydım. O yıl, Cemiyet'in daha önce olmadıġı şekilde hayatımıza girdiġi yıldı.

Moreno ailesi, her zaman bir tarikattan bir adım ötede olduġunu d   nd  ğ m, arzu edilirlilik açısından oldukça alt sıralarda yer alıyor. Neredeyse bir tür kast sistemi var ve bu sistemde babamın ailesinin sıralaması pek iyi deġil.

Annem farklı bir hikaye.

Babamın ondan önce bir karısı vardı. Biz büyürken ondan hiç bahsetmedi. Adını bile bilmiyorum. Aslında, sadece bir kez fotoġrafını gördüm. O da bir sabah okula geç kaldıġım ve  ġle yemeġi parası almam gerektiġi zamandı ve etrafta sadece babamın cüzdanı vardı.

O gün otobüsü kaırmı tım çünkü küçük bir resim boyutundaki fotoġraf dolarlarla birlikte kayıp gittiġinde  a ırmı tım. Babamın cüzdanında bir yabancının fotoġrafı vardı.  ocuklarının fotoġraflarını bile ta ımazdı.

Hatırladıġım kadarıyla annemden çok farklı bir şekilde güzeldi. Karde imle aynı koyu renk gözlere sahipti ama onunkiler ı ıl ı ıldı. Onunkilerin içinde sıcak bir gülümseme vardı. Ya onunkiler? Onunki  l . Kendimi bildim bileli  yleydi.

Otobüsü kaçırdığım için bana bağırان annemin yüksek topuklu ayakkabılarının mutfağına doğru koştuğunu duyduğumda fotoğrafı hızla cüzdanın kapağına geri sokmuştum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda beni okula kadar altı mil yürütmüştü.

Annemden nefret ediyorum.

Evimizin uzun araba yoluna girdiğimizde, Evangeline'in odasında yanan tek ışık sönüyor.

Abel nefesinin altında onun dinlememesiyle ilgili bir şeyler mırıldanır ama sonra vazgeçer.

Eve bakıyorum. Altı aydan beri ilk kez görüyorum. Fransız Mahallesi'nin hemen dışında, sakin bir sokakta, çıkmaz bir sokaktaki geniş, bir zamanların güzel evi. Ve ona baktıkça, çocukluğumda yaşadığım tüm o duygular geri geliyor, midem düğümleniyor ve ellerim nemleniyor.

"Evim güzel evim," diyor Abel Rolls Royce'un motorunu kapatırken.

"Neden seni Joseph götürmedi?" Kapısını açtığında sordum. Kardeşimin tek derdi dış görünüş ve kendisini istemeyen bir toplumun sosyal basamaklarını tırmanmak olduğu için kendi arabasını kendisinin kullanmasını ilginç buluyorum.

Bir ayağı kapıdan dışarıdaydı ama durdu ve bana döndü. "Kendi şoförümü tutacağım. Babamın artıklarına ihtiyacım yok."

"O bir artık değil. O bir . Kaç yaşında, yetmiş mi? Onu kovdun mu?"

"Joseph senin sorunun değil, Ivy. Hadi gidelim. Yorgunum ve önümüzde büyük bir gün var."

O iniyor, ben de peşinden arka koltuğına uzanıp spor ve postacı çantalarımı alıyorum. Çantalara sığdırabildiğim kadar okul kitabı ve birkaç parça kıyafet getirdim. Sadece birkaç tane. Sanırım bir parçam, Abel'in babamla ilgili söylediğı kadar kötü olmayacağı ve hatta okula dönebileceğim hayaline tutunuyor.

Ama sonra sözleri tekrar çalmaya başlar. *Sen seçildin.* Ve okula geri dönmeyeceğimi biliyorum.

Üvey kardeşimi ön kapıya kadar takip ediyorum kilidi açmasını bekliyorum, sonra bacaklarım kurşuna dönerken bile içeri adım atıyorum. Sanki bir kez girdiğimde çıkmamın çok daha zor olacağını biliyorlar.

Mekânın kokusu üzerime siniyor, duyularımı bastırıyor. Annemin mumları. Vanilya ve tarçın. Ne kadar ödediğini biliyorum.

o mumlar. Eriyip yok olacak bir mum için gülünç bir fiyat. Kötü bir koku değil ama anılar taşıyor ve kokuyu içime çekerken kendimi sabitlemek için elimi kapının yanındaki masaya koyuyorum.

Baş döndürücü mide bulantısı hep bu kadar kötü müydü? Yoksa altı aydan fazla bir süredir özgür olduğum için daha mı kötü?

"Babamın bunu kontrol altına aldığını söylediğini sanıyordum," diyor Abel.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı çevirip ona bakıyorum; ter alnımı ıslatsa da görüşümün kenarlarındaki sis dağılıyor.

"Sadece endişeliyim. O zaman daha kötü." Bende vestibüler denge bozukluğu var. Genelde idare edilebilir ve nasıl kontrol altında tutacağımı biliyorum, ancak ortamdan uzaklaştığımda veya stresli olduğumda, bir intikamla geri geliyor.

Şikayet etmiyorum. Pek çok insan benden çok daha kötü durumda. Beni tanımayan insanlar sadece sakar olduğumu düşünüyor. Dengemi kaybettiğim ya da bir şeylere çarptığım bir rahatsızlık ise sorunlarımın en küçüğü.

"Peki, topla kendini. Gidelim," diyor, kolumu tutuyor ve boştaki eliyle çantalarımı alıyor.

Beni merdivenlere doğru götürürken, "Çok centilmensin," diyorum. "En azından kolumda bir iz bırakmasaydın öyle olurdu." Bana tokat attığı yerde yüzümde oluşan gerginlikten bahsetmiyorum. Orasının da morardığından eminim. Bana daha önce hiç vurmamıştı. Çok yaklaştı ama babamın buna izin vermeyeceğini hep biliyordu. Ama şimdi, sanırım babamın kuralları geçerli değil.

"Siktir git, Ivy," diyor ama kolumu bırakıyor. Bunu yapmasını beklemiyordum ve yine bana tokat attığında olduğu gibi, iz bırakmaktan korkup korkmadığını merak ediyorum. Beni "seçen" adamın sinirleneceğinden korkuyor. Çünkü teknik olarak evin reisi olarak Abel beni dövmeyi seçebilse de, en azından Toplum söz konusu olduğunda, bir iz bırakmaktan çekiniyor.

Aklım Santiago De La Rosa'ya gidiyor. Müstakbel kocam.

Onu tanıyorum. Hatta bir kez karşılaşmıştım. Aslında, onu birkaç kez gördüm. Ama onunla sadece bir kez konuştum. Babamın çalışma odasındaki o gün dışında beni fark ettiğinden emin değilim.

Ama bu kazadan önceydi. Hayır, kaza değil. Kaza.

Bir kurucu aile üyesinin neden beni gelin olarak seçtiğini merak ediyorum. Seçenekleri azaldığı için mi böyle düşünüyorsunuz? Ben özel değilim

pek çok detayı bilmiyorum. Tek bildiğim bir tür münzevi haline geldiği ve o gecedan beri malikanesinde saklandığı.

Merdivenlerin dibinde durdum. De La Rosa ailesi, Cemiyet'i kuran orijinal ailelerden biri. *Imperium Valens Invictum. Güçlü, fethedilmemiş güç.* Bana sorarsanız biraz kibirli. Hatta iğrenç. Ama tüm dünyayı kapsayan bir organizasyon, gizli bir cemiyet. Özel. Ele geçirilmesi zor. Ve tehlikeli.

Cemiyeti oluşturan aileler güçlüdür. Devlet başkanları, hükümetin her sektöründeki liderler. Tıp uzmanları. Bilim adamları. Profesörler. Kilise liderleri. Ve elbette, benim ailem gibi, onların emirlerini yerine getiren alt kastlar.

De La Rosa ailesi besin zincirinin en tepesinde. Cemiyet içinde kraliyet ailesi gibiler.

On üç kurucu aile var. Bunu hatırlıyorum çünkü tarihi incelediğimde on üç sayısının ne kadar uygun olduğunu düşünmüştüm. Hayatımda tekrar tekrar karşıma çıkan uğursuz bir sayı.

Hazel kaybolduğunda 13 yaşındaydım.

Cemiyet müdahale ettiğinde on üç yaşındaydım ve onların okullarından birine gitmeye zorlandım.

Santiago De La Rosa ile ilk tanıştığımda on üç yaşındaydım.

O günü hatırlıyorum. Gitmek zorunda bırakıldığım kız Katolik okulundaki ilk haftamdı. Daha önce gittiğim devlet okulunda çok fazla arkadaşım yoktu ama yeni okulda bana en alttakilermişim gibi davranılıyordu. Kim olduğumu yaymak için tek bir kız yeterliydi. Sadece üst tabakanın kızlarının gittiği seçkin bir okula nasıl ve neden kabul edildiğimi bile.

Kızların ne kadar kaba olduklarını hatırladıkça hâlâ irkiliyorum. En azından başlarda. Gözümle ilgili benimle alay etmişlerdi. Saçlarımı yüzümden geriye doğru çekmek zorunda kalmıştım, oysa daha önce mümkün olduğunca saklamak için perçemlerimi kullanıyordum, ama rahibelerin kuralları vardı ve onları çiğnerseniz cezalandırılıyordunuz.

Rahibelerin, korumaları gereken İsa'nın çocuklarına karşı bu kadar acımasız olabilmeleri çok ironik. El üstünde tutmaları. Belki de İncil'in öğretilerini çok fazla okuyorum.

Santiago'yla okulda özellikle çirkin bir günün ardından tanışmıştım. Kızlar günlerdir benimle alay ediyorlardı ve her ne kadar umursamıyormuş gibi davranmaya çalışsam da benim hakkımda, ailem hakkında, onların deyimiyle deformasyonum hakkında söyledikleri şeyler canımı yakıyordu. Dışlanmaya ihtiyacım olmadan da yeterince yalnızdım ve bu

Bu kırılganlığı hissetmiş gibiydiler ve özellikle biri, Maria Chambers, öldürmek için içeri girdi.

O gün hem onların nefretine hem de Rahibe Mary Anthony'nin kızlara verdiği cevaptan dolayı verdiği cezaya katlandım ve eve döndüğümde babamın çalışma odasına dalıp ona işimin bittiğini söyledim. Ne dediği umurumda değildi. Oraya bir daha asla geri dönmeyecektim.

Misafiri olduğunu fark etmemiştim. Aslında o kadar odaklanmışım ki, babam beni itene kadar Santiago'nun orada oturduğunu görmemişim - sadece ikimiz olduğumuzda bile başkalarının önünde yaptığı bir şey, sıcak olabiliyordu. Yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Sanki benden utanmıştı. Benden utanmıştı.

Ve Santiago görmeden önce gözümü saklamak için saçımı nasıl topuz yaptığımı hatırlıyorum.

Babamın tüm ilgisini ve bazen de sevgisini çalan adamı ilk kez o zaman görmüştüm. On üç yaşında bile nedenini anlamıştım. De La Rosa ailesi bizi yüceltebilirdi. Ve ne kadar acı verse de, o zaman bile bunun babam için en önemli şey olduğunu biliyordum, çocuklarından bile daha önemli.

"Santiago De La Rosa neden beni seçsin ki? Bana söylemediğin şey ne Abel?"

Abel beni inceliyor. "Neden kendini alçaltsın ki? Yüce ve kudretli bir Hükümdar Oğlu bir köylüyü eş olarak alır mı?"

"Bunun bir tür sınıfçılık olduğunu biliyorsun, değil mi? Bütün bu kast sistemi devam ediyor. Eğer ben onların gözünde bir köylüysem, bu seni ne yapar-"

Eli boğazıma dolanıyor ve ben cümlemi tamamlayamadan sırtımı duvara yaslıyor. Nefes borumu keserken gözlerinin içinde öfke yanıyor.

Kolunu tutup tırnaklarımı etine geçiriyorum. "Abel!"

Ağabeyimin başı merdivenlerin tepesine doğru kayıyor. Başımı çevirip annemin durduğu yere bakabileceğim kadar gevşetiyor, krem rengi ipek bornozunu kendi etrafında bağlıyor.

Bakışları önce bana, sonra tekrar ona kayıyor. "Onu cezalandırmak sana düşmez. Eğer bir iz bırakırsan, onun ne yapacağını bilemezsin."

Ona zarar vermemek değil. Sadece ortaya çıkmanın sonuçlarından korkuyorum.

Hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değilim - kadının müdahale ediyor olması mı yoksa Abel'in onu dinliyor gibi görünmesi mi? Ondan nefret ediyor. Ve bunu saklasa bile, bir parçasının ondan korktuğunu biliyorum.

Abel bakışlarını bana çeviriyor. Elini tekrar sıkıyor ve yüzünü benimkinin bir santim yakınına getiriyor.

"Beni azdırabileceğini mi sanıyorsun?" Beni serbest bırakıyor, sonra bana bakmak için yeterince geri adım atıyor. "Yarın sana haddini bildireceğim. Ve ben sadece seni teslim etmekle kalmayacağım, aynı zamanda memnuniyetle bekleyip izleyeceğim."

Sertçe yutkunuyorum, elim boğazımda. Benden nefret ediyor. Bunu biliyorum.

Ama ses tonu, gözlerindeki bakış beni korkutuyor.

Abel dönüyor ve çantalarımı oldukları yerde bırakarak merdivenleri tırmanıyor. Annemin yanından tek kelime etmeden geçiyor ve odasına girip gözden kayboluyor.

Olduğum yerde kalıyorum ve ona bakıyorum. Hala güzel, gecenin bir yarısı uyandırılısam bile. Hala her zamanki gibi soğuk.

"İki dakikadır buradasın ve şimdiden sorun yaratmaya başladın," diyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne," diyorum çantalarımı almak için eğilerek. Şimdi odama gitmek ve ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum. Korkuluklara tutunup merdivenleri çıkarken bir yandan da kalbimi ve titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve koridorda eski odama doğru ilerlerken beni izliyor. Kapıyı açtım ve tam içeri adım atacaktım ki adım seslendi.

"Ivy."

Duruyorum, bir elim kapı kolunda dönüyorum.

"Bizi utandırma."

I uykuya dalıp çıkıyorum. Eski yatağım yabancı geliyor, duvara yaslanmış çok küçük, koyu pembe tül örtüsü çok çocuksu. Elimi uzatıp dokunuyorum, eskiden nasıl sevdiğimi hatırlıyorum. Eskiden Bir kulede prensesmişim gibi davranırdım.

Odayı havalandırmak için açtığım pencereden rüzgâr ılık çalarak içeri giriyor. Perde dalgalanıyor, bahçedeki lambadan gelen ışığı filtreliyor. Uzaktaki duvarda dans eden gölgeleri izliyorum ve küçükken benim de bunu nasıl yaptığımı hatırlıyorum. Orada uğursuz figürler görüyorum, gözlerim tekrar kapanırken dışarıdaki ağacın dalları ürkütücü bir toplanma oluşturuyor.

Bir dakikalığına mı yoksa bir saatliğine mi dalıp gittiğimi bilmiyorum ama tekrar uyandığımda yağmur pencereyi dövüyor. Kapatmam lazım yoksa annem kızacak. Su hasarı. Sanki evi önemsiyor da.

Yüzümü ovuyorum ve oturmak için battaniyeden kurtuluyorum. Bir an başım dönüyor, ama ilk oturduğumda hep böyle olur, bu yüzden dalga geçene kadar gözlerimi kapatıyorum. Ama sonra tanıdık olmayan bir hissettiğimi duyuyorum, ardından pencere itilerek kapatılıyor.

Kafam karışmış bir halde gözlerimi açıyorum ve beni karşılayan manzara karşısında neredeyse yerimden sıçrayacağım.

Pencerede bir figür var. Uzun boylu, karanlık ve Azrail gibi bir cübbe giyiyor.

Ama Azrail eve biraz yağmur girmesinden endişe etmezdi.

Doğruldu ve bana doğru döndüğünde neredeyse çılgın ataktım. Sırtımı duvara dayadım.

Figür siyah bir pelerin giymiş ve dışarıdan gelen az miktardaki ışığın yüzünü aydınlatmaması için başının üzerine geniş bir kukuleta çekmiş. Pelerin yere kadar uzanıyor ve adam uzun. Bir buçuk metreden fazla.

Çığlık atmak istiyorum. Ağzımı açıp yardım için bağlamak istiyorum ama bağırdığımda hiçbir şey gelmiyor. Hayır, hiçlikten daha acınası bir ses.

Rüya mı görüyorum? Bu bir rüya mı, içine hapsediğim bir kabus mu?

Ama beynimin bir kısmı bu cübbeleri tanıdığını hatırlıyor. Törenselsel. Babam da bir keresinde giymişti. Onu gördüğümde ben de çok korkmuştum.

Öylece kalıyoruz; ne o ne de ben hareket ediyoruz, ben nefes bile almıyorum.

Bir avantajı var. Yüzümü görebiliyor. Dehşetimi görebiliyor. Ben onunkini göremiyorum.

Onu.

Bu bir erkek. Boyu ve yapısı bunu ele veriyor. Ses gelse çığlık atmak için daha fazla sebep. İhtiyacım olduğunda kardeşim şimdi nerede?

Bana doğru bir adım attığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ışık sadece yüzüne değişiyor. Ama o zaman daha da korkunç çünkü siyah bir yarım maske takıyor ve yüzünü bir an için görebilmem imkansız.

"Ne... ne-" "Ivy

Moreno."

Soğuk, kemikli parmaklar sesinin derin omurgamda geziniyor gibi oluyor ve gözle görülür bir şekilde ürperiyorum. Şeytanın dokunuşu. Bu olduğunda Rahibe Mary Anthony böyle derdi. Alışkanlıktan haç işareti yapıyorum.

Bu onu güldürüyor. Çirkin bir kahkaha. Kısa, neşesiz ve sert.

Uyanmak için gözlerimi ovuşturuyorum ama tekrar açtığımda o hâlâ orada. Hatta daha da yakın.

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Beni hatırlamıyor musun, Ivy? Bir izlenim bırakmadım mı? Kırıldım."

"Ben... Ben-"

"Sen benim karım olacaksın," diye devam ediyor, sanki zayıf yanıt girişimimi kekelememiş gibi. "Adını bilmesem garip olurdu, sence de öyle değil mi?"

Karısı mı?

Daha yakından bakıyorum. Bu Santiago De La Rosa mı? Neden o pelerini giyiyor? Maske mi? Sadece törenselsel amaçlar için. Kurucu ailenin erkek üyeleri tarafından ve sadece gelenekler giyilirdi. Onlar ödünç vermişti

Babam da böyle bir etkinliğe katıldığında benzer bir pelerin giymişti. Kız kardeşim ve ben onu pelerin içinde görmekten dehşete düşmüş olsak da onun heyecanını hala hatırlıyorum.

Ama daha acil bir soru var. Santiago De La Rosa'nın gecenin bir yarısı odamda ne işi var?

Sonra bu gece bir ara Abel'in koridorda olduğunu duyduğumu hatırlıyorum. Beni uyandıracak kadar çok gürültü yaptığı için sinirlendiğimi hatırlıyorum.

Abel onu içeri mi aldı? "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Gözlerinin üzerimde nasıl dolaştığını seçebiliyorum ve kendime bakıyorum. Üzerimde bir tişört ve külot var, bir ayağım yatakta, diğeri sarkıyor. İkisini de içeri çekiyorum ve battaniyeleri topluyorum.

"Buna gerek yok," diyor ve battaniyenin kenarından tutup hafifçe üzerimden çekmek için bir adım daha yaklaşıyor. "Sana bir şey vermeye geldim."

Yatağın kenarına geldiğinde duvara daha sıkı bastırıyorum. Bir an için süslü çerçeveye ve pembelere bakıyor.

"Biraz çocukça, değil mi?"

"Benden ne istiyorsun?"

Bana bakıyor ve bir sırıtma görüyor muyum yoksa hayal mi ediyorum bilmiyorum. Köşeye çekildiğimde bana daha yakından bakan iskeleti hayal edip etmediğimi de bilmiyorum.

"Müstakbel kocana böyle davranamazsın, tatlı Ivy." Yatağın kenarına oturup yaklaşıyor.

"Ne istiyorsun?" Bağırıyorum, Habil'in geleceğinden eminim. Eminim biri bana yardım edecektir.

Ama hiçbir şey yok. Kimse gelmiyor. Bu adamla yalnızım.

Hayal kırıklığına uğramış gibi nefes veriyor, sonra uzanıp parmaklarının ucunu yanağıma dokunduruyor, sonra da nabzımın çılgınca attığı boynuma götürüyor.

Başımın arkasını duvara yaslıyorum. Rüya görüyorum. Görüyor olmalıyım. Ama o çok gerçekçi geliyor.

"Ne istiyorsun?" Bu kez daha sakın bir sesle, korkmuş bir sesle soruyorum.

"Sana bunu zaten söyledim," diye başlıyor, sesi alçak ve derin.

Elimi tutuyor, parmakları bir mengene gibi elimi sarıyor ve kendine doğru çekiyor. Dokunuşu buz gibi. Belki de Azrail'dir.

"Senin için bir şeyim var."

Elimi uzatıyor, elini cebine atıyor ve parmağıma bir yüzük takmasını şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum.

"Ne-"

Çok sıkı, ama parmak eklemine geçene kadar durmuyor. "İşte oldu." Beni serbest bırakıyor.

Elimi geri çektim ve ona baktım. Parmağımdaki gözyaşı damlası şeklindeki büyük kara taş. Kocaman taşı yerinde tutan iskelete benzeyen parmaklara. Kemik gibi. Ona bakıyorum, sonra hemen çıkarmaya çalışıyorum.

"Faydası yok," diyor beni izlerken.

Hala deniyorum. Bunu istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum. Ve ayağa kalkmak için hareket ettiğinde, yemin ederim o gülümsemeyi tekrar görüyorum. Ölü bir adamın gülümsemesi.

Başımdaki kanın çekildiğini hissediyorum, oda dönmeye başladığında görüşüm azalıyor.

"Artık bana aitsin Ivy Moreno, iyi günde de kötü günde de. Ölüm bizi ayırana dek."

I Uyandığımda çok yorgunum. Pencereden içeri giren bir parça ışığa bakarken başım ağrıyor.

Panikle saati kontrol ettim. Evangeline'i kaçırmak istemiyorum. okula gidiyor. Saat yedi buçuk. Bugün Cuma, yani okul servisine sekizde binecek.

Yorganı üzerimden atıp yataktan aceleyle çıkıyorum ama sonra duruyorum. Elime ve oradaki yabancı cisme .

Ve hatırlıyorum.

Bu bir rüya değildi. Gerçekten rüya olduğunu mu düşündüm?

Yatağa çöküyorum, kalbim hızla çarpıyor, gözlerim o yüzüğe kilitleniyor. Gözyaşı damlası şeklinde kocaman bir taş. Tuzlu ve karabiberli bir elmas sanırım. Ve taşı kavrayan kemikli parmaklar. Daha yakından bakıyorum. Çok detaylı, çok karmaşık bir iş. Çekmeye çalışıyorum, bunu yaparken avucumu çeviriyorum, ama bu imkansız.

Bandın üzerinde bir şey yazıyor. İngilizce olduğundan emin değilim:

Aeternum. Santiago De La Rosa dün gece odamdaydı.

Bana yüzüğünü vermeye gelmişti.

Hayır, vermedi. Parmağıma zorla sokmaya gelmişti.

Nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. O cübbeyi nasıl giydiğini ve yüzünü nasıl kapattığını. Beni ölümüne korkutmuştu.

Ama belki de amaç buydu.

Saate bir bakış acele etmem gerektiğini söylüyor. Kalktım ve banyoya gittim.

Dün geceki ziyaretçim, babamın düşünceleri ve Abel'in benim için planları arasında zihnim hızla çalışıyor. Babamın uzun zamandır sağlık sorunları var. Kendine gerektiği gibi bakmıyor ve yapmaması gereken şeylere aşırı düşkün. Kolesterolünü ve yüksek tansiyonunu kontrol altına almak için hap üstüne hap yazarken doktorun ona birden fazla kez diyetine dikkat etmesi gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Okulda olduğundan beri onu görmemiş olsam da, bana daha aktif olduğunu ve beslenmesine daha dikkat ettiğini söylemişti. Hayattan zevk almaya devam ederken olabildiğince dikkatli olduğunu söylemişti. Gülmüştüm ama endişelendim.

Ellili yaşlarında. Ölmek için çok genç. Onunla yeterince zaman geçiremedim. Ve Evangeline'in sadece on üç yılı vardı.

Umarım Abel'in söylediği kadar kötü değildir ve doktorlarla konuştuğumda daha fazla bilgi sahibi olacağımı bilerek kendimi rahatlatıyorum.

Duş almak için suyu açıyorum ve pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Bir şişe şampuan almak için döndüğümde aynadaki yansımama bakıyorum ve boynumdaki çürüğü görüyorum. Abel'in parmak izleri. En azından çok koyu değil ve üstünü kapatabilirim. Ama belki de kapatmamalıyım.

Elmacık kemiğimdeki daha kötü. Şişmiş ve mavi.

Karnıma ve kalçalarımın baktığımda, orada da çeşitli aşamalarda çürükler buluyorum. Acımıyorlar. Onlara alıştım ve bir şeylere çarptığımda bunu şakaya vurmaya çalışıyorum.

Abel'a stresin daha kötü olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum. Bir yabancının düşüğünü nasıl atlatacağımdan emin değilim.

Ama bu düşünceyi aklımdan çıkarıp duşa giriyorum. Aceleyle kalın siyah saçlarımı şampuanlayıp kremliyorum ve son kalan vücut losyonunu kullanıyorum. Duştan sonra bir kot pantolon giyiyorum, annemi ve Abel'ı kızdıracığı için genel bir şey seçiyorum. Annem görünüşü korumayı sevdiği için, Abel ise bana elbise giymemi söylediği için. Saçlarımı toka şeklinde topluyorum ve bir kısmının sağ gözümün üzerinden aşağı sarkmasını sağlıyorum, sonra koridora çıkıp kız kardeşimin odasına gidiyorum. Kapısını çaldığımda ilk kez içtenlikle gülümsüyorum ve kapıyı açarken çıkardığı çığlığı duyuyorum.

"Ivy!" Neredeyse kollarıma atlıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum, gülümsemem genişliyor.

"Eva! Seni çok özledim." Şu ana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile.

"Ben de. Tanrım. Ben de."

Burnunu çektiğini duyuyorum ve birbirimizden uzaklaştığımızda ağladığını görüyorum. Gözlerinin etrafındaki narin deri şişmiş.

"Seni aramak istedim ama izin vermediler. Annem telefonumu aldı," diye başlıyor, gözlerinden yaşlar süzülürken gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşüyor. "Sana babamdan bahsetmek istedim."

"Şşş." Bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Sorun , tatlım. Suçlanacak kişi sen değilsin. Ben artık buradayım." Onu bir şekilde rahatlatmak istiyorum ama buradaki varlığımın onun için ne yapacağını bilmiyorum.

Tekrar ayrıldık ve bir tutam saçımı tokayla tutturdum. Rahibeler durumu göz önüne alsalar bile bir saç telinin bile yerinde olmamasını mazur görmeyecekler.

"İyi misin?" Ona bakarak soruyorum. Abel'in bana nasıl davrandığını düşününce, ona el kaldırmadığından emin olmak istiyorum.

"Babam için korkuyorum. Annem ve Abel bana hiçbir şey söylemiyor. Yine de bugün okuldan sonra onu görmeye gidebilirim."

"Abel beni bu sabah onu görmeye götürecek ve ben de doktorlarla konuşacağım.

Neler olduğunu öğrenip sana anlatacağım. Söz veriyorum." Başını salladı, gözyaşlarını sildi. "Ivy?" diye soruyor tereddütle, "Evet?"

"Bu doğru mu? O adamla evlenmek zorunda kalacak mısın?" Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Söylentiler duydum, Ivy. O deforme olmuş. Bir canavar." "Bunu bilmiyorsun."

"Patlamayı herkes biliyor. O zamandan beri insan içine pek çıkmadığını da herkes biliyor."

O kadarını ben de biliyorum.

"Bunu yapamazsın. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalısın."

"O kadar basit değil-"

"Evangeline!"

Annemin sözünü kesmesiyle rahat bir nefes alıyorum çünkü aynı söylentileri ben de duymuştum. Cemiyet'in pek çok evladının kaybolduğu patlamayı biliyorum. Santiago'nun kendi babası ve kardeşinin öldüğü yeri.

Santiago hayatta kalmasına rağmen, tam olarak yara almadan kurtulamadı. Ona ne olduğu ve yaralarını kapatmak için ne yaptığı hakkında söylentiler var. Ne kadar sertleştiği, ne kadar acı çektiği konuşuluyor.

Onunla ilk kısa karşılaşmamın babamın çalışma odasında gerçekleştiğini hatırlıyorum. Babamın ona aldığı hediyeği ona vermiştim ve kutuyu kucağına bırakırken onun hakkında ne düşündüğümü söylemiştim. Yeterince kızmışım.

gerçeği, Cemiyet'in beni gönderdiği okulu sevmediğimi, çünkü Santiago'ya ders verdiği için babama bir teşekkür hediyesi olarak bunu ayarlayanın o ya da ailesi olduğunu biliyordum. Ve orada da durmadım. Ondan hoşlanmadığımı da söyledim.

Sadece gülümsedi. Sanırım babamın tepkisinden dolayı hatırlıyorum. Bana kızmıştı. Saygısızlık yaptığımı söylemişti. Ama Santiago'nun bunu neredeyse komik bulduğu hissine kapılmıştım.

Gerçek şu ki, onu tanımadığım halde kıskanıyordum. Babamın sevgisine sahip olduğu için kıskanmıştım.

şimdi gerçekten bu yabancıyla evlenmeye zorlanacak mıydım? Hakkında sadece fısıldaşıkları bu deforme canavarla mı?

Başımı sallayıp düşüncemi temizliyorum. Her seferinde bir şey. Önce babamı kendi gözlerimle görmeliyim. Babamın da o toplantıya gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Ama son dakikada hastalanmıştı.

"Evangeline, lanet olsun! Buraya gel!"

Kız kardeşim annemin sesini duyunca kaskatı kesildi.

"Otobüsünü kaçıracaksın ve bugün seni okula bırakamam."

Eva bana döndü. "Eminim çok önemli bir saç ya da tırnak randevusu vardır. Ya da belki yüzünü gerdiriyordur," diye fısıldıyor. "Yine."

Kıkırdıyoruz, ama gergin.

"Evangeline!"

"Gitsem iyi olacak." Kapıya doğru ilerliyor, sonra geri dönüp masasındaki çekmeceyi açıyor ve sırt çantasına büyük boy bir Snickers bar atıyor. "Anneme göre kahvaltı beni şişmanlatacakmış."

"Kahvaltı yapmıyor musun?" Evangeline şimdiden dal gibi oldu.

Omuzlarını silkiliyor. "Sorun değil. Kahvaltıdan çok babam ve senin için endişeleniyorum." Bana tekrar sarıldı. "Seni seviyorum kardeşim. Burada olmak istemediğini bilsem de burada olduğu için mutluyum. Tekrar yakınımda olduğu için mutluyum."

Ne kadar süre için?

Kapıdan çıkarken onu takip ediyorum ve merdivenlerden inişini izliyorum. Annem ön kapıda duruyor, kollarını onaylamaz bir şekilde kavuşturmuş. Otobüs bizim sokağa dönerken kız kardeşim kapıdan aceleyle çıkarken vedalaşmıyorlar.

Annem ön kapıyı kapatıyor ve Abel babamın çalışma odasından telefonunu kulağına dayayarak çıkıyor. Babamın ofisini çoktan ele geçirdi mi?

Bakışlarımı karşılıyor ve saatini kontrol ediyor, sonra aramayı kesiyor.

Birinci kata inerken, "Sana elbise giymeni söylemiştim," diyor.

"Canım istemedi," diyorum ona ve kendime bir fincan kahve almak için mutfağa yöneliyorum.

"Öğreneceksin."

Sırtımı ona döndüğüm için yüzünü göremiyorum ama ses tonundaki kendinden çok emin bir şey beni duraksatıyor. Ama sonra annem mutfağa giriyor ve dikkatimi ona çeviriyorum.

"Eva'yı besliyor musun?"

"Elbette onu besliyorum. Ama kilosuna da dikkat ediyorum. Metabolizması benimki gibi değil, biliyorsunuz."

Ona baktım, kaşlarımı kaldırdım. "Onun Dr. Abrams olduğunu sanıyordum." Dr. Abrams onun estetik cerrahı.

Birkaç yıl önce, annemle babam arasında geçen ve neredeyse kelimesi kelimesine hatırladığım bir tartışmaya kulak misafiri oldum. Evlilikleri sevgi temeli üzerine kurulu bir evlilik değildi. Hatırlayabildiğim kadarıyla annem ve babam birbirlerinden hiç hoşlanmadılar ve kapalı kapılar ardında bunu açıkça dile getirdiler. Anladığım kadarıyla tek bir ortak noktaları var. Cemiyet'e saygı duyuyorlar ve onun gözüne girmek için her şeyi yaparlar.

O gece neden birlikte kaldıklarını anladım. Annemin babam için bir tür hediye olduğunu öğrendim. Cemiyet onun sayılar konusunda yetenekli olduğunu fark ettiğinde -ne bana ne de kardeşlerime miras kalan bir yetenek-babam değerli hale gelmişti. Ve böylece, bir ödül kazanmıştı. Annem.

Her ne kadar bana ve eminim babama göre bir ödül olmasa da. Güzel bir kız. Ve onun genleri Hazel ve Evangeline ile devam etti. Gözlerimin rengi dışında çoğunlukla beni atladılar.

Güzellik her şey demek değildir. Acaba babamın onun güzelliği karşısında kör olduğu bir zaman var mıydı? Onu sevdiği bir zaman var mıydı? Bundan şüpheliyim. Cüzdanında fotoğrafı olan kadın o değil.

Kurucu bir aile olmamasına rağmen, annemin ailesi Cemiyet'in hiyerarşisinde babamın ailesinin üstünde yer alıyor, dolayısıyla evliliklerinde belli bir düzeyde üstünlük annemdeydi. Ve bir bakıma, başına gelenler için babamdan nefret ettiğini düşünüyorum - kendi konumunun altında biriyle evlenmek zorunda kaldığı için.

Annem ağzını açıyor ama Abel onun sözünü kesiyor. "Didişmeyi bırak. Ivy, kahveni al ve gidelim. Geç kaldık."

"Ziyaret saati 10'dan önce başlamaz."

"Önce başka bir randevumuz var."

Ona döndüm, birden ürperdim. "Ne randevusu?" "Oraya vardığımızda sana söylerim. Hadi gidelim."

Dolabı açıyorum ve bir fincan alıyorum. Kahveyle dolduruyorum ve genelde sade içmeme rağmen bolca krema ekliyorum. Bu sadece annemi kızdırmak için. Büyük günden önce şişmanlamamı istemediğinden eminim. Kapağı çeviriyorum, paltomu alıyorum ve Abel'i soğuk ama güneşli sabahta takip ediyorum.

Rolls'un yolcu koltuğuna tırmandım ve o da motoru çalıştırdı.

"Babamda bir değişiklik var mı?"

"Duyduğum kadarıyla hayır," diyor yola dönüp hastanenin aksi yönüne doğru ilerlerken.

"Beni götürdüğün bu randevu ne?"

"Düğünden önce birkaç şeyi halletmemiz gerekiyor." "Hazır bahsetmişken, büyük gün ne zaman?"

Telefonu çalıyor ve bana cevap vermek yerine telefonu açıyor. Sonraki yirmi dakika boyunca telefonla konuşuyor ve ancak bilmediğim bir mahalleye geldiğimizde bağlantıyı kesiyor, evlerin bizimkilerin yaklaşık iki katı büyüklüğünde olduğu ve bir bekçinin kapıyı açmadan önce ne iş yaptığınızı sorduğu bir mahalle.

"Neredeyiz biz?" Ona endişeyle soruyorum, başka bir Rolls'un garaj yoluna park edildiği büyük bir malikanenin önüne geldiğimizde midem geriliyor.

Toplum işi için buradayız. Bunu biliyorum.

Abel arabayı eşleşen arabanın arkasına park eder ve motoru durdurur. "Nişanlınızın isteği üzerine buradayız."

"Ne?"

"Açıkçası, ricayı tam olarak böyle ifade edemezdim. De La Rosa istekte bulunmaz. Şimdi bile, o berbat suratıyla."

Son kısmı mırıldanıyor ama sözlerindeki nefreti duyabiliyorum. Santiago De La Rosa'yı hâlâ kıskanıyor mu? Ona ve ailesine olanlardan sonra bile mi? Daha önce de kıskandığını biliyordum, babam dahi çocuk hakkında yeterince konuşamazken. Babam, Cemiyet'in isteği üzerine yıllardır Santiago'ya akıl hocalığı yapıyor ve bildiklerini ona öğretiyordu. Bir noktada, Santiago'nun bilgide kendisini nasıl geçtiğinden söz etmişti ve Santiago'nun zihninden, nasıl bir bilgisayar gibi olduğundan, ne kadar zeki olduğundan bahsedip durmuştu.

vesaire vesaire. Bir bakıma, Abel'in nasıl hissettiğini anlıyorum. Ben de hissettim. Ama Habil'in kıskançlığına başka bir şey eşlik ediyor. Nefret.

"Onu gördünüz mü? Patlamadan beri," diye sormadan edemiyorum. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istiyorum. Eğer münzevi olmasının sebebi yüzüyse.

Bana tam olarak bakmak için dönüyor. "Sen, Ivy Moreno," diye başlıyor, çenemi avucunun içine alıp çeviriyor, devam etmeden önce gözümü gizleyen saçları itiyor. "Kendi deformasyonunla, bir başkasını dış görünüşüne göre mi yargılıyorsun? Bu biraz ikiyüzlüce, değil mi?"

"Yargılamıyordum... Sadece-"

"Bazen, Ivy, nasıl bir insan olduğunu bilmiyorum. Rahibeler seni çok hayal kırıklığına uğrattı. Babamın öyle olduğunu biliyorum." Elini kabaca geri çekti.

"Kastettiğim bu değildi," diyorum sessizce. Babam hakkındaki yorumu tam da istediği gibi kesildi.

"Önemli değil."

Nefes veriyor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve dönüp eve bakıyor. Sanki onun da ne kadar hayal kırıklığına uğradığını bildiğimden emin olmak ister gibi başını sallıyor. Yine de ne düşündüğü umurunda değil. Buradaki tek ikiyüzlü de o.

Yine de düşüncelerimi kendime saklıyorum.

"Sana bir sorum var." Tekrar bana döndü. "Ne soracaksın?"

"Babamı görmek ister misin?"

Bu soru beni şaşırttı. "Tabii ki biliyorum. Beni götüreceğini."

"O zaman şimdi sana söyleneni yapmanı istiyorum."

"Bana söyleneni yapmak mı?" Kaşlarımın saç çizgime doğru yükseldiğini hissediyorum. "Aynen öyle. Sana söyleneni yap. Senin için iyi bir egzersiz olacak."

Ön kapı açılır ve dikkatimizi dışarı çıkan iki adama çeker. Açık kapının önünde duruyorlar ve her şey yanlış geliyor.

"Bu nedir, Abel?"

"Ailemize göz kulak oluyorum. Bu işi hallettikten sonra seni babamı görmeye götüreceğim. Eğer yeterince iyi davrandığını hissedersen."

Bakışlarımı tekrar adamlara çeviriyorum, sonra Habil'e dönüyorum, içtiğim kahve midemde acılaşıyor.

Ama çekiç henüz düşmedi.

"Saflık testi istedi."

Ağzım açık kalıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?"

"De La Rosa'nın ailemizi küçük düşürme riskini göze alamayacağım için kabul ettim."

Yüzümdeki kanın çekildiğini
hissediyorum. "Bir dakika sürecek.
Önemli bir şey değil." "Önemli değil
mi?"

"Cemiyet içinde her şey çok standart, özellikle de üst .
Annen de buna boyun eğdi."

"Cemiyet umurumda değil. Annemin teslim olması bile umurumda değil.
Bunu yapmayacağım!"

"Bunu yapacaksın, yoksa babamı
göremezsin." "Ne? Bunu
yapamazsın."

"İstediğim her şeyi yapabilirim. O beyefendileri selamlayacağım. Karar
vermek için bir dakikanız var. Ailemizin iyiliği için boyun eğmeyi kabul
ederseniz, sizinle evde görüşürüz. Aksi takdirde, burada kalacaksın ve gereken
işleri hallettikten sonra seni eve götürmek için geri döneceğim ve düğün
törenine kadar odanda kilitli kalacaksın."

"Babamı görmek istiyorum. Söz vermiştin."

"Asla söz vermedim. Sadece makul olmaya başladığını söyledim. Şimdi o
kadar emin değilim. Eğer Evangeline bu kadar genç olmasaydı-"

"Evangeline?"

"İkiniz arasında daha çekici olan o ama daha on üç yaşında. Yine de beni
zorlarsanız, yapmam gerekeni yaparım."

Evangeline mi? Onu böyle bir şeye boyun eğmeye zorlar mı?

Başımı iki yana sallıyorum. Bunu yapamaz. "Bunu yapmana izin
vermezler. Toplum böyle bir şeye izin vermez." Onlar hakkında ne
düşünürsem düşüneyim, o kadar da kötü değiller. Bunu biliyorum.

"Ben evin reisiyim."

"Cemiyet'in yasalarına göre hareket ediyorsun ve buna asla izin vermezler,
bunu sen de biliyorsun. Evangeline on üç yaşında," diyorum omuzlarımı
dikleştirerek.

Gözleri kısılıyor ve söylediklerimin doğru olduğunu bildiğini anlıyorum.
Ve biraz rahatladım.

"Ama sen değilsin," diyor, sesi kin dolu. "Bu, müstakbel kocanı tatmin
etmek için olduğu kadar ailemizi korumak için de. İstesem seni tekmeleyerek
ve çılgılık atarak sürükleyebilirim, ama bunu senin yürümene bırakıyorum.
Bunu biraz onurlu bir şekilde yapman için sana bir şans veriyorum."

Saygınlık. Gelecekte haysiyet diye bir şey kalmayacak.

Arabanın kapısını açar. "Teslim olup olmayacağına karar ver." Dışarı çıkar.

Girişe doğru yürüyüp iki yaşlı adamla tokalaşırken arabada kalıp onu izliyorum. Adamlardan birinin parmağında ağır bir yüzük olduğunu fark ediyorum. Bunun dışında birbirlerinden ayırt edilemiyorlar.

Bekaret testine girmemi mi istiyorlar? Böyle söylentiler duymuştum. Yine de onlara pek itibar etmemiştim. Arkaik bir şey. Çarşafı da kontrol edecekler mi?

Ama inandığım bir şey varsa o da Abel'in beni odama kilitleyeceği ve babamı görmeme izin vermeyeceğidir. Babam ölse bile umurunda olmaz. Ve beni cezalandırmak için Evangeline'i bir şekilde cezalandırabilir. Önemli olan tek şey bunlar. Bilmem gereken tek şeyler.

Başka seçeneğim yok. Hiç . Tıpkı bir düğüne eğdiğim gibi buna da boyun eğeceğim.

TKulak misafiri olduğumda erkekler konuşmayı kesiyor. Önce yaşlı olanlar bakışlarını bana çeviriyor. Sırtı bana dönük olan kardeşim yavaşça dönüp bana bakıyor. Yüzünde muzaffer bir gülümseme var.

Bir.

"Ivy."

Endişeyle ondan diğerlerine bakıyorum. Bakışları neredeyse şehvet dolu görünüyor. Ve büyükbabam olacak kadar yaşlılar. Gerçekten böyle bir şeyin olmasına izin verecekler mi? Tanıklık edecekler mi?

"Beyler, bu benim kız kardeşim Ivy."

Kendini benden ayırmamasına şaşırdım. Biz üvey kardeşiz, tam kan değil. Gurur duymasa da genellikle rahatladığı bir şey.

Adamlar başlarını sallıyor. İçlerinden biri bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve keşke bir şeyler yeseydim de bin dolarlık ayakkabılarına fırlatabilseydim diyorum.

"Programın gerisindeyiz," diyor yüzüksüz olan.

Kardeşim başını sallıyor ve adamları bana tanıtmadan - umurumda değil - içeri giriyoruz, adamlar önümde, Abel arkamda, ben ortada. Bir mahkum idamına doğru yürüyordu.

Geniş yaşam alanına doğru yönlendirilirken etrafı zar zor fark ediyorum. Yaşlı bir kadın oturmuş dergi okuyor. Bana sadece anlık bir bakış atıyor. Karşısında daha genç bir kadın oturuyor. Tanıdık geliyor ama yüzünün yarısı derginin arkasında saklı olduğu için sadece gözlerini görebiliyorum. Odayı geçerken beni takip ediyor ve gümüş bir tepside kahve taşıyan bir temizlikçi içeri giriyor.

Bu kadınlar ne olacağını biliyorlar mı?

"Bakmak kabalıktır," diyor yaşlı kadın genç olana, sesi alçak.

Sanırım küçük olan kızı çünkü yüzü artık derginin arkasında tamamen gizlenmiş durumda.

Ana odadan kapılarla kaplı bir koridora yönlendiriliyorum. Son kapıya ulaştığımızda, yüzüğü olmayan adam kapıyı açıyor ve antiseptik kokusu duyularıma saldırıyor. Burası onun ofisi olmalı. Gerçek bir doktor mu? Yoksa Toplum tarafından bu "testleri" yapması için görevlendirilmiş bir ucube mi?

Girmemiz için eliyle işaret etti.

Tereddüt , Abel bir elini sırtıma ve beni içeri çağırıyor.

Adam kapıyı kapatıyor. Kilit olmadığını fark ettim. Sanırım gitmekte özgürüm. Ama gidersem, Evangeline'i benim yerime buraya mı getirecekler? Bu düşünce mide bulandırıcı, ama bu adamlara bakınca, muayene masasının karşısındaki kanepeye oturan yüzüklü şişman olan çok istekli görünüyor ve bu fikirle bir sorunu olmayacağından eminim.

Oda ortalama büyüklükte ve daha rahat olan yaşam alanından daha aydınlık. Burası daha işlevsel bir aydınlatmaya sahip. Uzak duvarın karşısında büyük bir masa var. Diğerinin karşısında bir oturma alanı ve onun karşısında da bir muayene masası var. Oturma alanının köşesinde bir mahremiyet perdesi var.

"Ivy," diyor yüzüksüz adam. Masasının karşısındaki tek, basit ahşap sandalyeyi işaret ediyor. "Otursana."

Yapıyorum ve Abel arkamda duruyor, kaçmaya çalışırsam beni tutacakmış gibi ellerimi omuzlarıma koyuyor.

"Ben Dr. Chambers."

Chambers mı?

Maria Chambers'ın babası gibi mi? Eskiden bana eziyet eden kızı düşündüm. Ve oturma odasındakinin neden tanıdık geldiğini anladım. Normalde dikkat çekici olmayan gözlerindeki parıltıydı. İçlerindeki kötülük.

Gözlerini dikmiş bakıyordu çünkü burada ne olacağını çok iyi biliyordu. Bana ne yapacaklarını.

Yutkunuyorum, sıcak hissediyorum. Oturduğuma memnunum çünkü aksi takdirde düşeceğimi düşünüyorum.

"Kardeşiniz gereklilikleri açıklamıştır , ancak burada kendi seçiminizle bulunduğunuzdan emin olmak için gözden geçirmek istiyorum."

"Benim seçimim mi?"

Abel omuzlarımı sıkıyor.

Dr. Chambers boğazını temizliyor, beni görmezden geliyor. Bu bir düzmece ve bu odadaki herkes bunu biliyor. Ve hepsi bana eziyet etmekten zevk alıyor. Şaşırdım mı? Maria Chambers on üç yaşında bir kabadayıydı. Bunu bir yerden öğrenmiş olmalı.

"Bay De La Rosa kurucu ailelerimizden birinin üyesidir. Bu nedenle, eminim sizin de saygı duyduğunuz gibi, biz de kendisine büyük saygı duyuyoruz."

Kanepedeki adam bu cümlelerin ortasında homurdanıyor. Göz ucuyla bakıyorum ama sadece bir anlığına.

"Eminim öyledir," diye cevaplıyor Abel doktora.

"Sen çok şanslı bir kızsın," diye devam ediyor Dr.

Chambers. *Bundan şüpheliyim*, sanırım, ama söylemiyorum.

"Ancak Cemiyet kimseyi istemediği bir şeye boyun eğmeye zorlamadığı için, iyi ve namuslu bir üye olarak kardeşinizden sizi buraya getirmesini istediğinize emin olmak istiyorum, böylece saflığınız onaylanacak ve böyle bir adamla evlenmeye uygun olduğunuz ilan edilecek."

"Ciddi misin sen?"

"Ivy," diyor Abel. Daha fazlasını söyleyecekti ama doktor elini kaldırdı.

"Genç hanımlarımız için bu çok zor. Benim de senin kız kardeşin yaşında bir kızım var, Abel. Anlıyorum, inan bana." Dikkatini bana çevirdi. "Ama kimsenin vaktini boşa harcamadan bu işi halletmeliyiz. Muayenemi kabul ediyor musun, Ivy?"

"Başka seçeneğim yok."

Abel'in parmakları omuzlarıma saplanıyor. "Kardeşim." Uzun, ağır bir duraklama oldu. "İstersen seni şimdi eve götürebilirim. Alternatiflerimiz var," diye tehdit ediyor.

"Hayır," diyorum, ayağa kalkarak. "Boyun eğiyorum. Hadi işi bitirelim."

"Çok iyi. Bir tanık olacak ve Bay Holton bu sıfatla burada olmak için sabahını cömertçe ayırdı."

"Ne kadar da özverili."

Doktor ayağa kalkar. "Mahremiyet perdesinin arkasında soyunabilir, sonra muayene masasında rahatınıza bakabilirsiniz. Her şey kapalı."

Mahremiyet perdesine doğru yürürken bacaklarım sallanıyor ve sehpaye çarparak fincandaki kahveyi döküyorum.

"Lütfen kız kardeşimin kusuruna bakmayın. Kendisi oldukça gergin," diyor Abel. Rahatsızlığımı bir sır olarak sakladığı hissine kapılıyorum.

Doktor, "Bu doğal bir şey," diyor.

Gizlilik perdesinin arkasına geçtiğimde duvara yaslanıyorum ve derin bir nefes veriyorum. Başım dönüyor ve cildim nemli. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum, nefes alırken beşe kadar sayıyorum, tutuyorum, beşe kadar nefes veriyorum. Tekrarlıyorum.

Kendimi kampüsteki yüzme havuzunda tur atarken hayal ediyorum. Bunu her sabah yapıyorum. Bu bana yardımcı olan, beni dengede ve sabit tutan şeylerden biri. Çabucak bitecek, sonra buradan çıkabilirim. Sonra babamı görebilirim ve belki öğleden sonra Eva eve gelmeden önce yüzmeye giderim.

Soyunuyorum ve bornozu giyiyorum, bir tane olduğuna şükrediyorum. Perdenin ötesinde, kahvelerine şeker ve krema karıştıran adamların alçak sesle duyuyorum. Santiago'nun adını duyuyorum ve dinlemek için zorlanıyorum, ama ondan bahsederken daha da sessizleşiyorlar. Ses tonlarından, ondan hoşlanmadıkları hissine kapılıyorum.

Adamlardan biri boğazını temizlediğinde ve kardeşim adımı söylediğinde çok uzun sürdüğünü anlıyorum.

"Hazır mısın, Ivy? Eminim bu beylerin seni beklemekten daha önemli işleri vardır."

O beylerin canı cehenneme.

Bornozu üzerime daha sıkı bağlıyorum ve mahremiyet perdesinin etrafından dolaşıyorum, ayarlanmış olan muayene masasına doğru ilerlerken onlara bakmıyorum. Üzengiler çıkarılmış ve dehşet içinde bacaklarımın arasını mükemmel bir şekilde görebileceklerini fark ediyorum.

Tereddüt ediyorum ve beyaz bir cübbe giymiş olan Dr. Chambers masaya doğru ilerliyor ve bana gülümsüyor. Bu sıcak bir gülümseme değil. Aslında, yapmak üzere olduğu şeyi düşününce cübbesinin altında ereksiyon olup olmadığını merak ediyorum. Beni nasıl aşağılayacağını.

"Masanın üzerine çık, Ivy. Eminim bunu daha önce de yapmışsındır. Bu kontrolleri her yıl yaptırıyor olmalıydınız. Bu bir babanın görevidir."

"Babam kızlarına karşı oldukça yumuşak olabiliyordu," diyor Abel.

"Bu çok kötü. Maria'ya sıkı bir tasma takıyorum. Bu kızın vahşi bir çizgisi var, ama onu kontrol altında tuttuğuma inanıyorum."

Vay canına. Birden Maria için üzölmeye başladım. Onun böyle bir şeye boyun eğmek zorunda kaldığını düşünmek istemiyorum. Kimsenin boyun eğmek zorunda olduğunu düşünmek istemiyorum.

Belimdeki düğümü daha sıkı çekip masaya doğru ilerlerken yüzüm yanıyor. Üzerine tırmanıyorum, derin bir nefes alırken kapıya bakacak şekilde oturuyorum, sonra arkama yaslanıyorum.

Şunu hallet.

Bitir şu işi.

Tek yapmam gereken bu.

Ayaklarımı üzengiye koyuyorum ve odanın öbür ucuna, Abel ile diğer pisliğin arkalarına yaslanmış, sanki sahnedeki bir gösteriymişim gibi beni izledikleri yere bakma hatasını yapıyorum. Sanırım bir bakıma öyleyim.

"Çok iyi," diyor Dr. Chambers, yanıma gelerek.

Ellerimi kemerimin düğümünden çekip masanın iki yanına koyarken bakışlarımı tavana çeviriyorum. Düğümü çözüp bornozu açarken yastıklı kenarları kavıyorum, üzengileri genişletirken beni tamamen ortaya çıkarıyor.

Dr. Chambers boğazını temizliyor ve parmaklarını karnımda hissediyorum. "Umut verici bir işaret değil," diyor. "Tüm kılları tıraş ettiklerinde, kimin için tıraş ettiklerini merak etmeniz gerekir."

"Yüzüyorum," diyorum. Vücudumdaki tüm kılları tıraş etmek isteyip istemediğim onları ilgilendirmez.

"Sessiz ol," diye tersliyor Abel.

Dr. Chambers karnımdaki iki çürüğe dokunuyor ama yorum yapmıyor. Acaba Abel'in beni dövdüğünü ve bunun gayet normal olduğunu mu düşünüyor?

Bacaklarımın arasında durmak için hareket ediyor ve tekerlekli masayı daha yakına çekiyor.

Holton ayağa kalkıp hemen yanıma geliyor, gözleri bacaklarımın arasına yapışmış. Bakışlarımın kasıklarına düşmesine izin verme hatasını yapıyorum ve çıkıntılı göbeğinin altından küçük aletin pantolonuna bastırıldığını görüyorum.

Sapık.

"Tanıklık etmem gerekiyor," diyor ve hemen geri çektiğim elimi okşuyor.

"Oradan pek iyi göremiyorum, değil mi?"

Havadan sudan, Dr. Chambers'ın kızından, sonra da doktor parmağını kayganlaştırırken vajinamdan konuşmalarını dinlerken zar zor nefes alıyorum.

"Baskı hissedeceksin ama acı vermeyecek, Ivy."

Saldırıya hazırlanmak için dişlerimi sıkıyorum, ama soğuk parmağı içimde kayarken buna hazırlanmak mümkün değil. Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Bağdırmamak için

Kavga. Çünkü dizlerimi bir araya getirmeye çalıştığım da Holton onları ayırıyor.

"Tanıklık etmeliyim," diyor. "Sizi temin ederim ki çıplak gördüğüm ilk kadın siz değilsiniz."

Övünüyor mu? Doktor parmağını bir o yana bir bu yana çevirerek dürttüğçe tırnaklarımı masanın kenarlarına geçiriyorum.

"Çok sıkı."

Bir damla gözyaşının yüzümün kenarından aşağı kaydığını hissediyorum. "Neredeyse bitti," diyor.

"Sadece bir dakika daha."

Kızlık zarımı hissettiğinden oldukça eminim, eğer böyle bir şey varsa, ve bu sadece beni aşağılamak ve daha sonra mastürbasyon yaptıklarında görsel bir yardım için.

"İşte oldu." Doktor parmağını çeker ve bir kağıt havluya siler.

Dizlerimin kapanmasına izin veriyorum

ve nefes veriyorum. Kardeşim ayağa kalkmış, endişeli. "Bakire," diyor Dr.

Chambers.

Bunu onlara söyleyebilirdim.

"Şey, hiç yoktu," diyor Abel. Ayağa kalkmaya başladım.

"Henüz değil," diyor Holton, beni tutarak, kapatmaya çalıştığım da göğüslerimi tekrar ortaya çıkarmak için bornozumu genişçe çekerek.

Ona bakıyorum ve gözleri yüzümün yakınında bile değil.

"Muhteşem bir kız," diyor. "O piç kurusuna gidecek olması çok kötü." "Gidebilir miyim?" Sesim tuhaf çıkarken soruyorum.

"Bir şey daha var," diyor Dr. Chambers. Sadece başını sallayan kardeşime bakıyor. Açık kayganlaştırıcı tüpünün yanında duran iğneyi eline alıyor.

"Bu da ne?"

"Vitaminler," diye cevap kardeşim doktordan önce.

İğne koluma gelirken itiraz bile etmedim. Bu masadan kalkmak istiyorum. Buradan çıkmak istiyorum. Bu adamlardan uzaklaşmak istiyorum ve ağlamamak için kendimi daha ne kadar tutabileceğimden emin değilim.

"İşte oldu." Dr. Chambers bornozumu kapattı. "İşiniz bitti. Belgeyi onaylayacağım ve kardeşin seni eve götürebilir."

Masadan olabildiğince hızlı kayıyorum, zemin çıplak ayaklarımı serinletiyor, ama gizlilik perdesinin arkasına geçemedim. Able kolumu yakalayıp beni durduruyor.

"Bir şey unutmuyor musun?" diye soruyor.

"Ne?" Gözyaşlarımı zorlukla tutarak soruyorum.

"Doktora ve Bay Holton'a teşekkür et."

"Onlara teşekkür mü edeyim?" Yüzümü siliyorum, gözyaşlarımın ilki dökülüyor ve yemin ederim o adamın bana dokunuşunu, diğerinin gözlerini hâlâ hissedebiliyorum.

"Evet, Ivy. Bize zaman ayırdıkları için onlara teşekkür ederim."

Arkamı dönüp onlara bakıyorum. Kendimi buna zorluyorum. Yüzlerini hatırlamak istiyorum. Kim olduklarını bilmek istiyorum ve bir gün, kendime yemin ediyorum, bunu onlara ödeteceğim.

"Teşekkür ederim," diyorum dişlerimi sıkarak.

Abel beni serbest bırakıyor ve ben mahremiyet perdesinin ardında kayboluyorum ve müstakbel kocam orada bile olmadan benden bu aşağılanmayı talep ettiyse, onun olduğunda benden ne talep edeceğini merak ediyorum.

NO garaj yolundan çekilirken ne Abel ne de ben konuşuyoruz. Kendimi aşağılanmış hissediyorum. Mahcup oldum. O evde az önce olanlar daha yeni yeni kafama dank ediyor ve tek yapabildiğim burada oturup

Dizlerimi çenemin altına çekip gözyaşlarımı görmesin diye yüzümü camdan dışarı çevirerek yolcu koltuğuna oturdum.

"Botlarını koltuktan çıkar."

"Siktir git."

Düşürüyor. Bana karşılık vermediğinde ya da uzanıp botlarımı değerli koltuğundan çekmemi şaşıyorum ama yapmıyor. Belki bir şekilde o da etkilenmiştir?

Büyük boy kazağımın koluyla yüzümü siliyorum, iyi ki giymişim, iyi ki korumuşum. Hastanenin otoparkına girdiğimizde yüzünü profilden incelemek için dönüyorum, ağzı gergin, alnı kırışmış.

Nefreti onu yaşlandırdı. Onu çirkinleştirdi.

"Neden bana bunu yaptırdın?"

"Bu onun isteğiydi."

"Hayır diyebilirdin."

Dairesel arabaya giriyor ve sürgülü cam ön kapıların önünde duruyor, sonra dönüp bana bakıyor.

"Bunun olması gerekiyordu. Bakire olmasaydın ya da De La Rosa düğün gecesinden sonra olmadığını iddia etseydi bile, başvurabileceğimiz bir yol olmazdı. Tüm aile cezalandırılırdı."

"İçinde hiç insani duygu var mı Abel? Empatiye benzeyen herhangi bir şey?"

"Empati zayıflar içindir, Ivy." Sanki onu tutuyormuşum gibi saatine bakıyor. "Babamı görmek istiyorsan, içeri girsen iyi olur."

Gözlerimi kısıyorum. "Beni korumaya gelmiyor musun? Kaçmadığımdan emin olmak için?"

Başını sallayarak bakışlarını caddeye çeviriyor ve dalgın bir şekilde trafiği izliyor.

"Ne oldu? Yaptığın şeyden dolayı üzgün müsün?"

"Aptal olma," diyor tekrar bana . Gözleri yine ölü.

"Hayır, haklısın. Bu aptalcaydı. Seni şimdiden uyarıyorum, eğer bir daha kız kardeşimize el kaldırırsan ya da onunla böyle bir şey yapmaya kalkarsan seni öldürürüm. Seni kendi ellerimle öldürürüm. Beni anlıyor musun, Abel?"

Gülüyor. Şey, sayılır. Daha çok homurdanıyor. "Babam ölünce, onun vasiliğini ben üstleneceğim. Ve onunla ne yapacağımı biliyor musun? Onu en yüksek teklifi verene satacağım."

"Sen-"

"etme, reşit olana kadar bekleyeceğim. Ve bunu yaptığında, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey . O yüzden git babanı ziyaret et. Acele et. Belki sözlerin onu geri getirir."

"Seni öldüreceğim."

"Tabii önce kocan seni öldürmezse." Sözleri

beni şaşırtıyor ve tereddüt ediyorum.

Biri pencereye vurdu ve beni korkuttu. Dönüp baktığımda koyu renk uzun paltolu ve sarı saçlı uzun boylu bir adamın dışarıda durduğunu görüyorum. Abel'a başıyla selam verdi.

"Bu James. İşin bitince eve götürecek. Bir saatin var."

"Bir saat mi?"

"Sana bütün günümü verirdim ama pek nazik davranmıyorsun, değil mi?"

Ağzımı açtım ama elini kaldırdı.

"Yapma, Ivy. Yapma işte. Fikrimi tamamen değiştirmeden git."

Bunu da mı benden çalacak? "Lütfen, Abel." Gözlerimin tekrar dolduğunu hissediyorum.

"Lütfen, Abel," taklit ediyor, sesini olduğundan daha yüksek çıkarıyor.

Ona parmağımı gösterdim ve kapımı iterek açtım. Adımı söylediğinde bir ayağım kapıdan .

"İvy."

Dönd

üm.

"Bu gece yarın." "Yarın ne var?"

"Büyük gün."

"Ne?"

"Gece yarısı."

"Yarın mı?" Soğuk beni yıkıyor.

Saatini kontrol eder. "Elli yedi dakika."

"Senden nefret ediyorum," diyorum ve arabadan inip James'in yanından geçiyorum, o da beni sürgülü cam kapılardan geçerek hastaneye kadar takip ediyor.

"Dominus et Deuce." Abel önümde eğilip beni selamlarken rütbeme duyduğu saygıyı zoraki bir şekilde dile getiriyor.

De La Rosa Malikânesi'ndeki çalışma odam karanlık, duvardaki tüm monitörler bugünlük kapalı. Ama yine de Abel Moreno'ya , onun kimseye boyun eğmeyi seven bir adam olmadığını söyleyebilirim. Daha iyisini hak ettiğini düşünüyor ve egosunun bu konuda ısrarcı olduğuna eminim. Saygısını sunarken bile her zaman bir kızgınlık sezmişimdir.

Tüm niyet ve amaçlar için, Abel bir piç de olabilir. IVI ile bağlantısı en iyi ihtimalle zayıf. Eli'nin ilk ve tek oğluydu ama Topluluğun onun için seçtiği kadından doğmadı. Bu nedenle, dünyamızda hiçbir zaman gerçek bir önemi olmayacak. Bu onun gibi biri için bile kavranması kolay bir kavram, ancak bunu kabul etmek başka bir mesele.

Her zaman benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini beğenmiş olmuştur. Onaylanmaya çok hevesli. Kendini taşıma şeklinden hoşlanmıyorum ve kız kardeşini bana teklif etmeyi bu kadar kolay kabul etmesinden daha da az memnunum. Bu konuda seçme şansı olmayabilir ama kendi kanına saygı duymaması benim onayımı kazanmasını sağlamıyor.

Bir kavga bekliyordum ve itiraf etmeliyim ki kavga çıkmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Dört yıldır ailesini izliyorum ve kendisi hariç hepsinde bir zayıflık buldum. Eli ve karısı Cemiyet'le birlikte gelen gücü arzuluyor. Ivy ise naif okul hayalleri ve asla sahip olamayacağı bir hayatla kaçmayı arzuluyor. Tıpkı kaçan ablası gibi, bunu denerse hiç şaşırmam. En küçük Moreno, Evangeline, her iki şekilde de fikir sahibi olacak kadar büyük değil. Ama Abel'in lanetlenmiş gibi bir hali yok.

Aile üyelerinden herhangi birine karşı sevgi besliyor ve eğer kendisinden başka bir şeyi seviyorsa, bunu henüz keşfedemedim.

Ivy'yi benimle evlendirmek hepsi için işkence olmalıydı. Ama niyetimi açıkladığımdan beri kimse onu bağışlamam için bana yalvarmaya gelmedi. Kendi annesi bile. Umursayabilecek tek Moreno'nun komada çaresizce yatan, hak ettiği adaletsizliklerle yüzleşemeyecek kadar korkak olan Moreno olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Size bir güvence vermek istedim." Abel'in gözleri masamın karşısındaki boş sandalyeye kayıyor. Ona oturmasını ve rahatına bakmasını söylememi bekliyor. Söylemiyorum.

"Ne güvencesi?" Gözlerim elindeki katlanmış kâğıda takılıyor.

"Gelininizin saf olduğuna dair. Artık hiç şüphe yok."

Sözlerini dikkatle değerlendirdim. Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz. Ama dudaklarının eğimini ve kendinden oldukça memnun olduğunu gösteren ifadesini incelediğimde şakaklarım şiddetle zonklamaya başlıyor.

Uzanıp kağıdı elinden kapıyorum ve masamda titreyen mumun yumuşak ışığında açıyorum. Gözlerim raporun üzerinde hızla geziniyor, detayları toplarken parmak eklemlerim onun ifadesinin doğrulanmasıyla sertleşiyor. Hayal gücüm ve Abel'in aptallığı arasındaki boşlukları dolduran Ivy'nin görüntüsü aklıma geliyor. Onu sırtüstü uzanmış, bacaklarını açmış, bir yabancıнын sadece bana ait olması gereken bir şeye dokunmaya cüret ederken hayal etmek zor değil. Abel bunun akıllıca bir hareket olacağına nasıl inanabilirdi ki?

Boş bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde yüzündeki memnuniyet ifadesi kayboluyor. Masanın etrafında dolanarak parmaklarımı çenesine geçiriyor, beyazlamış parmak eklemlerimin ölümcül kavrayışıyla çenesini yukarı doğru çekiyorum.

"Sana bu yetkiyi kim verdi?"

Parmaklarım olmadığı bir güçle derisini ısırtıyor ve yüzünde kırmızı bir çiçek açarken avucumun içinde kıvranıyor. Zorlukla gizlediği küçümsemesi içinde kaynıyor, sahte nezaketinin kapağını patlatmaya yakın. Şu anda beni test etmeye çalıştığını görmek isterdim. Kafatasını göçertmek ve duvarlarımı kanıyla boyamak bana büyük bir zevk verirdi.

"Bunu isteyeceğini düşünmüştüm," diye homurdandı.

Boncuk gözlerinin çukurlarında karanlık dönüyor, kısılmış yüz hatlarının altında bir öfke akımı uğulduyor. Bana haddimi istiyor.

Benimle bir parça bile eşit olduğuna inanmayı her şeyden çok istiyor. "Açık konuşayım," diye atıyorum. "O bana ait.

Benim iznim olmadan kimse ona bir daha dokunamayacak, buna sen de dahilsin. Eğer onun saçının bir telinin bile yerinde olmadığını görürsem, bunun bedelini sen ödersin. Anladın mı?"

"Evet." Çenesini geri çekti, yüzümün bu kadar yakın olmasından tiksindiği belliydi.

onun.

Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmemi istiyor, bunu söyleyip söyleyemeyeceğini

Açıkça ya da değil. Şu anda onu öldüresiye dövmek çok cazip geliyor. Yapabilirim ve kimse bunun için beni sorgulamaz. Ama kendime babasının günahlarının bedelini zamanla ödeyeceğini hatırlatmak zorundayım. Gururundan ve üstünlüğünden yavaş yavaş sıyrılışını izlemekten daha fazla tatmin olacağım. Onunla işim bittiğinde, yüzünün benimkinin yarısı kadar hasarlı olmasını dileycek. Abel Moreno gerçekten çirkin olmanın ne demek olduğunu yakından anlayacak.

"Peki, burada neyimiz varmış?" Mercedes çalışma odamın kapısından konuşurken beni ürkütüyor, önündeki manzaraya merakla bakıyor. Ama gözleri benimkilere kayınca, söze dökülmemiş mesajı netleştiriyor.

Henüz değil. Sessiz bir cevap olarak başımı sallıyorum.

Ölmeden önce en az bir Moreno'yla oynamasına izin vereceğime söz vermiştim ve bu sözleri söylediğimden beri gözünü Abel'a dikmiş durumda. İkimiz arasında hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Mercedes kana susamış ama yarısı kadar sabırlı. Aklında, muhtemelen benim bile bilmek istemeyeceğim kadar kötü bir işkence planı tasarlamıştır. Benden ona acıma olmayacak.

Onu dudak bükerek serbest bırakıyorum ve masama çekilip sandalyemde otururken, Abel açgözlü gözlerini kız kardeşimin vücudunda gezdirmeye cesaret ediyor. Kız kardeşim onun bu isteğini görüyor ve ona kedigil bir gülümseme sunarak cehaletini teşvik ediyor. Kızın onu ne kadar yok etmek istediğinin farkında bile değil. "Bilysin ki," diye konuşarak dikkatini tekrar bana çekmeye zorluyorum. "Gelinimle ilgili her türlü karar benden geçecek. Şu andan itibaren düğüne kadar her saat başı bilgi istiyorum. Nerede olduğu.

olduğunu. Ne yapıyor

yapıyorum. Anlayışınız için bu yeterince basit mi?"

"Elbette." Gözlerini kısarak başını sallıyor.

"Yarın hazırlanmasına yardım etmek için Moreno'ların evinde olacağım," diye araya giriyor Mercedes.

Ona sinirli bir bakış attım. Önce benimle konuşmadan böyle bir fikir önermemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Ama Abel'a güvenemeyeceğimi ve Mercedes'in emirlerimi yerine getireceğini bildiğim için kabul ediyorum.

Abel başını ona doğru eğiyor ve sonra sırtıyor. "Hiçbir şey beni sizi tekrar görmekten daha fazla memnun edemez, Bayan De La Rosa."

BİR BAŞKA UZUN VE UYKUSUZ GECE DAHA, BEN

Malikane. Malikâne çok geniş ve ısıtılması gereken çok fazla alan olduğu için sık sık cereyan yapıyor. Babam hayattayken, personele soğuk aylarda sadece bizim kullandığımız odaların ısıtılması talimatını verirdi. Evin başına geçtiğimden beri onun bu konudaki direktiflerini değiştirmedim.

Malikane, New Orleans'ın Lakewood Bölgesi'nde Viktorya dönemine ait gotik bir devdir. Mezarlıkların hemen ötesinde ağaçların arasında yer alan bu nadir, geniş ve sekiz dönümlük bahçe, şehirdeki çoğu malikaneden daha fazla mahremiyet sağlıyor. Mülk nesillerdir aileme aitti ve yıllar içinde pek çok cömert teklif gelmiş olsa da, De La Rosa adını taşımayan hiç kimseye ait olmayacak.

Ailemizin soyunu devam ettirmek artık bana bağlı ve Ivy'nin değerini kanıtlayacağı yer de burası. Onu hamile bırakma düşüncesi bile beni hem hasta ediyor hem de büyülüyor. O benim düşmanımın kızı ve bu nedenle beni sadece itebilir, tıpkı benim onu kesinlikle iteceğim gibi. İdeal bir durum değil, ancak koşullar göz önüne alındığında, eğer biri oğullarımı doğurmak zorundaysa, bunu yapmanın onun için işkence olacağını düşünmeliyim. Ve Tanrı şahidim olsun ki, doğuracak.

Geriye kalan tek soru, benim yönetimim altında ne kadar hayatta kalacağı? Babasının günahlarının cezasına daha ne kadar katlanabilecek? Acılarına son vermeye o mu karar verecek, yoksa ben mi?

Yarın, dokunmak için benim olacak. Almak için benim. İsteddiğimi yapabileceğim. İyi ve gerçekten sahiplenilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenecek. Teninde benim damgam olacak. Bakire kanı sikimde olacak. Onunla işim bittiğinde dökeceği binlerce gözyaşının ilki yanaklarında kuruyacak.

Gözlerimi kapattığımda, bunu çok canlı bir şekilde hayal edebiliyorum. Ama görüntü benim isteğim dışında sert ve yumuşak arasında gidip geliyor. Bir kadınla birlikte olmadım

Patlama öncesinden beri. İstemem halinde pek çok kişi emirlerimi yerine getirecek olsa da, onları yaralı bedenimin dehşetine maruz bırakmak istemedim. Eğer istersem Ivy'nin bana boyun eğmekten başka seçeneği olmayacak. Bana her baktığında buna katlanacak. Benim içimde hissettiklerimi onun da hissetmesini istiyorum. Damarlarında dolaşan Moreno kanı beni mahvetti, onu da mahvetmeli.

Belki bir gün, babasının bedenimde bıraktığı dehşet manzarasını görmesine izin veririm. Şimdilik onu sadece bir araç olarak kullanmalıyım. Gerekeni yapmak için onun sevgisine ihtiyacım yok. Vücudunu bana açması ve karnı çocuğumla yuvarlaklaşıp şişene kadar sikimi kabul etmesi için.

Parmaklarım masamın üzerindeki süslü gotik maskenin üzerinde geziniyor. Onu önümde diz çökmüş, çıplak ve tenine kazınmış taze izimle hayal etmek zor değil. Maske görüşünü körleştirirken nefesini içine çekiyor ve yaklaşmamı bekliyor. Ne güzel, ne korkunç bir manzara olacak.

Şöminenin üzerindeki saat saniyeleri geri alıyor, saatler azalıyor ve onun kaderini belirliyor. Bu gece, saat gece yarısını vurduğunda, Ivy Moreno benim karım olacak.

I Odamda yatağımın üzerinde oturuyorum ve vücuduma ne kadar battaniye sararsam sarayım bir türlü ısınamıyorum.

Dün babamı görmek beklediğimden daha zordu. Birini kaybetmişti. Çok kilo almıştı ve iyi görünmüyordu. Küçük ve zayıf görünüyordu, yanakları çukurlaşmıştı ve sanki her nefes için savaşıyormuş gibi solgundu.

Ya da onun yerine nefes alan bir makineye bağlı olmasaydı olurdu.

Kalp krizi geçirdiğini söyleyen doktorlardan biriyle konuştum. Ve bana sonucun iyi görünmediğini söylemesine gerek yoktu. Bunu görebiliyordum. Yanına oturdum, elini tuttum ve ağlamamaya çalıştım.

Babam ve ben, bir Cemiyet ailesinin kızı olduğunuzda olabileceğiniz kadar yakınız. Kadınlar ikinci sınıf vatandaş olarak kabul edilir ve kız çocukları, ideal olarak, organizasyon içindeki konumunuzu iyileştirmek veya bir sonraki neslin oğullarını doğurmak için evlilik malzemesidir. Oğullar daha değerlidir. Her ne kadar Habil olmasa da, çünkü o Cemiyet tarafından kutsanmamış bir evliliğin ürünüydü.

Ama yalnız kaldığımızda babam farklıydı. Asla kaba değildi. Annem her zaman elinin tersiyle size vurmaya ya da içmediğine yemin ettiği sigarasının ucuyla sizi yakmaya hazır biriydi. Babam nazikti. Hatta zaman zaman şefkatliydi.

Hayır. O nazik. Hâlâ burada. Ve o burada olduğu sürece, hala bir şansımız var.

Üniversiteye gitmeme izin verdi. Toplumdaki çoğu kızın başına böyle bir şey gelmez. Kızlar evde yaşıyor. Okuyorlar ama sadece gözetim altında

ebeveynlerinin gözleri.

Dr. Chambers'ı düşünüyorum ve onun gibi bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüp ürperiyorum. Bu aslında Maria'yı biraz daha anlamamı sağlıyor.

Benim babam farklı. Ve bir parçasının benim bir şekilde Cemiyet'in pençesinden kurtulacağımı umduğuna inanmak istiyorum. En azından bilinçaltında.

Şimdi burada otururken bunları hatırlamaya çalışıyorum. Hastane yatağında ne kadar küçük görüldüğünü değil. Bağlı olduğu makinelerin sürekli çıkardığı sesleri değil.

Dolabımın kapağında asılı duran giysi çantasına bakıyorum. Çok net. İçinden gelinliğimi görebiliyorum. Çok güzel. Siyah. Ruh halime uyuyor. Ve bir yabancıyla sosyete düğünü için uygun.

Metrelerce dantel ve sayılamayacak kadar çok saten düğme olmalı. Duvak kendi çantasında ve elbiseden bile daha uzun. Ayakkabılar, her ne kadar muhteşem olsalar da, kutularında kalacaklar. Belki onları iade edip parasını geri alabilir. Çünkü onları giyersem boynumu kıracağım kesin.

Saate baktım. Saat dokuzu biraz geçiyor. Üç saat var.

Evangeline ve annem gittiler. Babamla görüştüğümden beri ikisini de görmedim. Acaba annem Evangeline'i okuldan aldı ve Abel'in emriyle mi uzak tutuyor? Ya da Santiago'nun. Evde benimle birlikte olan tek kişi James. Sanırım Abel kaçmamı göze almıyor.

Yirmi dakika daha bu şekilde geçti ve ben yatakta uyuşmuş bir şekilde oturup bunu nasıl yapacağımı merak ettim. Nasıl kalkıp giyineceğim ve kiliseye gidip evleneceğim.

Evli

Bir yabancıya.

Abel beni tuzağa düşürmek için Evangeline'i kullanmakla akıllılık etti. Rolls'tan önce söylediği sözler, Evangeline'in velayetini aldığı anda neler yapacağını aklımda canlandırıyor. Ki bunu alacak çünkü annemiz Cemiyet'in kuralları gereği bunu ona verecek. Evin reisi erkek olmalı ve eğer babam ölürse, o olacak.

Düşünüyorum da.

Santiago De La Rosa birkaç saat içinde kocam olacak.

Santiago güçlü bir adam. Bir şey yapabilir mi? Yapar mı? Ondan istesem bana yardım eder mi?

Habil'den daha kötü olamaz. Birinin Habil'den daha nefret dolu olabileceğine inanamıyorum.

Battaniyeleri iterek yataktan kalkıyorum. Eski bir mayo giyip üzerime bir bornoz geçirdikten sonra odamdan çıkıyorum. Merdivenlerden iniyorum ve hâlâ çıplak ayakla arka kapıdan çıkıyorum. James peşimde ama onunla uğraşmıyorum.

Karanlık bahçenin arka tarafındaki havuza doğru ilerlerken hava puslu, çimler ıslak ve çıplak ayaklarımın altında soğuk. Annem kış boyunca tur atmak için havuzu ısıtıyor. Kapalı bir havuz istiyordu ve babam ona bunu karşılayamayacağımızı söylediğinde onunla yaptığı kavgayı hatırlıyorum. Bu yüzden açık havada.

James arkamda duruyor ve bornozumu bırakmamı izliyor. Gecenin serinliğinde titreyerek havuza inen merdivenlere doğru ilerliyorum. Su soğuk. Isıtmalı bir havuz için beklediğimden daha soğuk. Artık ısıtmıyor muydu? Gerçi evin bakımı eskisi gibi yapılmıyor. Durmadım. Göğsüme kadar girene kadar devam ediyorum, sonra tamamen dalıp yüzüyorum.

Bir ileri bir geri kısa turlar atıyorum. Çok büyük bir havuz değil. Ne kadar devam ettiğimi bilmiyorum, sadece hava almak için çıktığımda gözlerimi açıyorum. Sadece yüzüyorum, mümkün olduğunca uzun süre suyun altında kalıyorum, suyun sesi ve ağırlığı düşüncelerimi boğuyor. Dünyayı boğuyor.

Belki bu evlilikten iyi bir şey çıkar. Belki küçük kardeşimi kurtarabilirim.

Bunu yapmak için bir canavarla yatmak zorunda kalsam bile.

Kendimi yüzmeye o kadar kaptırmışım ki James'in yanındaki iki kişiyi fark etmiyorum bile. Bir tur daha yüzüyorum, sonra bir kadının kahkahasını ve ardından Abel'in adımı tısladığını duymadan önce bir tur daha.

Havuzun derin ucuna geldiğimde duruyorum çünkü Abel uzanıp elimi tutuyor ve beni orada tutuyor.

Abel yüzmeyi sevmediğini iddia ediyor. Bunu yapamayacağına eminim. Bana sorarsanız, sudan korkuyor. Ama bu iki şeyi de asla itiraf etmez çünkü ikisi de zayıflık olarak kabul edilir. Bu yüzden geri çekilmek yerine elini aynı sertlikte kavıyorum, gözlerim onunakilere kilitleniyor.

Onu içeri çekersem boğulur mu?

Onu kurtarır mıydım? Yoksa onu zapt mı ederdim? Eğlenceli bir düşünce. Çekiyorum.

"Bırak beni, Ivy," diye tıslıyor ve kadına bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve neden büyük adam olmaya çalıştığını anlıyorum. Çok güzel bir kadın. Onu daha önce hiç görmedim ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama çarpıcı biri. Ve Abel'dan bin kat daha güzel.

"Mercedes De La Rosa sizi kardeşi için hazırlamaya geldi."

Ben hala Abel'in az önce söylediği şeyi düşünürken kadın havuzun kenarına gelip duruyor.

Abel'i bırakıyorum ve o da doğruluyor, takım elbisesindeki suyu siliyor ve ondan özür diliyor. Kıcını öperken gülünç görünüyordu.

Onu istiyor. Bu çok açık.

Yılan derisi Jimmy Choos'unun altını yalamasına izin vermeyeceği de çok açık.

Zaten sadece bana bakıyor. O kadar dikkatle bakıyor tek yapabildiğim bakışlarını tutmak. "Merhaba, Ivy," diyor, sesi mağrur, gülümsemesi sıcaklığın tam tersi.

Onunla arkadaş olamayacağımızı hemen anladım.

Sakred Trinity Katedrali, New Orleans'ın Garden District bölgesinde, IVI yerleşkesine bir milden daha kısa bir mesafede yer almaktadır. Derneğin kendi arazisinde bir şapeli olmasına rağmen, bu kilise bizim yönetimimiz altındaki birçok kiliseden biridir.

Kontrol. Düşünler ve vaftizler genellikle bu mekânda yapılır çünkü hizbimizin yerel üyelerini ağırlayabilecek kadar büyüktür. Ancak bu akşam, Ivy'nin kardeşiyle birlikte törene tanıklık etmek üzere sadece on beş üst kademe üye burada olacak. Benim tarafıma gelince, burada bulunan tek De La Rosa ben olacağım.

Erken gotik mimari tarzında inşa edilen katedralin kulesi ve kuleleri aşağıdaki caddenin üzerinde yükselmektedir. İçerisi zengin, cilalı ahşap, süslü duvar halıları ve vitraylarla dolu. Doğal ışık olmadan karanlıktır ve bu gece, sadece giriş yolunu ve koridoru kaplayan titrek mumlar tarafından aydınlatılmaktadır.

Kilisenin görevli üyeleri tören için hazırlıklarını tamamlarken, ben de katedralin doğu tarafındaki koroya bitişik küçük şapelde yalnızlığımı buluyorum. Düşüncelerimle baş başa o kadar alışmışım ki, bu son hafta beni tamamen alıştığım ortamın dışına çıkardı.

Sessizliğe ihtiyacım var ve onu daha özel durumlar için ayrılmış günah çıkarma odasının gölgelerinde buluyorum. İçerideki ahşap bankta bir sığınak bulup kapıyı kapatıyorum ve gözlerimi yumuyorum. Mekân ahşap cilası ve tütsü kokuyor, çocukluk anılarıma sık sık sinen bir koku. Katolik kurumlarının sınırları içinde büyüdüğümü ve sadece yazlarımı evde geçirdiğimi söylemek doğru olur. En azından ben

Babamın beni, olmamı istediği gibi bir adam olarak şekillendirmeye başlamasının uygun olduğu bir yaşa ulaşmıştım. Gerçek yeteneğimin matematikte olduğunu keşfetmekten memnun değildi. Bu ona büyük bir kayıp gibi görünüyordu. IVT'nin üst düzey üyeleri bunun iyi geliştirilebilecek faydalı bir beceri olduğu konusunda hemfikir olsalar da, babamın gözlerindeki o boş hayal kırıklığını asla unutamadım.

Başından beri benden beklentileri ağırdı. Çocukların davranması gerektiği gibi davranmadım. İlk doğan oğlunda bulunacak yaramaz bir masumiyet yoktu. Her zaman ciddiydim, her zaman çalışkandım. Onun isteklerine saygı duydum ve titiz standartlarına uydum. Tüm hesaplara göre, hatta kendi anneminkine göre bile, bu onu memnun etmeliydi. Ama o, aynı şeyi talep ederken bile gözlerimdeki garip boşlukta bir kusur buluyordu. Birden fazla kez ne kadar soğuk olduğumu gözlemlediğini duymuştum ve bu onun sert yüz hatlarına bir nebze de olsa uyum sağlayan tek şeydi. Eğer içimde bir duygu titreşimi, insanlığıma dair bir anlık bir şey hissedecek olursam, bunu hemen yok eder ve olayın gerçekleştiğini unutturdum.

Sonunda, tüm çalışmalarına ve değerimi kanıtlama çabalarımına rağmen, babamın benim hakkımdaki fikrini değiştirmek için hiçbir şey yapmadılar. Belki de bu yüzden Eli Moreno'nun zehirli övgülerine boyun eğmek benim için bu kadar kolaydı. Babam beni hayal kırıklığına uğratmaktan asla vazgeçmezken, Eli beynimin çalışma şekline hayran olmaktan asla vazgeçmedi. Bana daha önce böyle bir şey görmediğini defalarca söylemişti. Birlikte günlerce, haftalarca, aylarca sayılar üzerine kafa yorduk. Çelikten daha güçlü bir bağ oluşturan ortak noktamız buydu. Ve bu süre zarfında bir yerlerde, etrafımdaki buzlu dış cephenin çözülmesine izin verdim, böylece başka hiçbir yerde var olmasına izin vermediğim parçalarımı görebildi. Onunla birlikte gülümsediğim anlar oldu. Hatta güldüğüm anlar bile. Bu olaylar o zamanlar bana çok yabancı gelse de, onun yanında çok doğaldı.

Onu bir baba figürü olarak görmeye başladım ve bu hata bana kelimelerin anlatamayacağı kadar pahalıya mal oldu. Onun ihanetinin tohumları zihnime ekildiğinde ne kadar aptal hissetmişim. Hastanede biçimsiz ve deforme olmuş bir halde uyandığımda, ailemin o patlamadan sağ kurtulan tek üyesi bendim. Eli, bana eşlik etmekle yükümlü olan babam ve erkek kardeşimle birlikte onun yerine gitmemi istemişti. Bu kadar basit bir istekle beni ne kadar kolay etkilemişti.

Cemiyet'ten ve kendi babamdan güvenin kaypak bir yaratık olduğunu sayısız kez duymuştum. Örgütteki kardeşlerimizi korumak ve kollamak için bir yeminimiz vardı, ama bu dönemlerin olmadığı ya da

Aramızdaki hainler. Böyle bir şey olduğunda, sonuçları genellikle yıkıcı ve bedeli her zaman ağır oluyordu. Bana başkalarının güdülerini sorgulamam öğretilmişti ve diğer her durumda bunu yaptım. Ama Eli sahte hayranlığıyla beni kör etmişti. Onun onayı içimdeki zayıflığa bir merhem oldu ve ben de buna kandım.

Babamı, kardeşimi ve o gece ölen diğer herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Ona değerimi kanıtlama fırsatı elimden gitti ama son bir şey yapabilirim. Onu mezara gönderen adamın cezasını verebilirim.

Eli bir daha uyanamayabilir. Ama ister ölümden ister yaşamda olsun, sebep olduğu acıyı bilecek. Kızı bu akşam bana söz verdiğinde ve benim pençelerimde kaldığı her gün intikamının gazabını hissedecek.

Gerçek hazza aşına değilim. Arkasındaki anlam benim için her zaman kayıp olmuştur. Ama böyle hissettirdiğinden şüpheleniyorum. Ivy'nin babasının günahlarının bedelini ödeyeceği tüm yolları düşündüğümde buz gibi kalbimi dolduran sıcaklık. Benim yönetimim altında, sonsuz karanlığa sürgün edilecek. Sahiplenilecek ama asla sevilmeyecek. Ve bu geceden sonra aynada kendine baktığında, gerçek utancı anlayacak. Daha azına razı olmayacağım.

Günah çıkarma odasının gölgesinde parmaklarımı birazdan karımın boynuna takacağım tespih kolyesinin üzerinde gezdiriyorum. Mercedes, Ivy ile yaptığı hazırlıkların ardından eve döndüğünü bildirmek için bana mesaj attığında tören otuz dakika içinde başlayacaktı. Bana geliminin yüzünün bıçağımın ağzı için mükemmel bir taval olacağını bildiriyor. Mercedes'in esirimi ne kadar yakından inceleyebildiğini fark ettiğimde içimde garip bir kıskançlık oluşuyor. Onunla yıllar önce babasının ofisinde tanıştığım beri, onu sadece bir kez yakından görmüştüm. Ona yüzüğü verdiğim gece karanlık ve gölgeliydi ve bana bu kadar ayrıntı sunmamıştı. Dosyasındaki fotoğrafları saatlerce incelemiş olsam da, bu onunla aynı havayı solumakla aynı şey değil.

Kız kardeşimin mesajına, bir şeyler toplamam ve bu gece yerleşkede kalmam talimatıyla karşılık veriyorum. Telefonu cebime geri koyduktan sonra başımı ahşap bölmeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, ancak şapele giren birinin telaşlı sesiyle bölünüyorum.

"Bana sadece beş dakika ver. Lütfen, Abel."

Ivy' yumuşak melodisini tanıyorum, ardından kardeşinin hırıltısı geliyor.

"İzliyor olacağım," diye uyarıyor onu. "Aptalca bir şey yapmayı aklından bile geçirme."

Bir kumaş hışırtısı ve ayakların taş zemine yumuşak bir şekilde çarpması. Ona aldığım topukluları giymemiş. Aptal, aptal kız.

Birkaç dakika boyunca şapelin etrafında yürüyüşünü dinledim. Onu göremiyorum ama kendine bir sığınak aradığını hayal edebiliyorum. Saklanacağı ve asla çıkmayacağı bir yer.

Günah çıkarma odasının diğer tarafındaki kapı açıldığında nefesimi içime çekiyorum ve Ivy içeri girerken bedenimi tekrar karanlığa bırakıyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, benden sadece birkaç santim uzakta, bizi ayıran tek şey ince örgü panel.

Yer değiştirip iç çekerken ve dua ederken Tanrı'nın adını mırıldanırken kokusu her yeri dolduruyor. Losyon ya da şampuan olduğunu düşündüğüm hafif bir ipucu ile temiz ve doğal kokuyor. Cemiyet'te sık sık etrafımı saran pahalı parfümlerin tiksindirici tatlılığından ferahlatıcı bir değişiklik.

Ağın içinden, ona aldığım elbiseyi seçebiliyorum. Siyah dantel sanki onun için yapılmış gibi vücuduna yapışıyor. Parmaklarım o kumaşın altındaki etini hissetmek için kaşınıyor. El değmemiş güzelliğini yakalamak, sıkmak ve sahiplenmek için. Gözlerimin ulaşabildiği küçük tat yeterli gelmiyor ve kendimi daha fazlasını arzulayarak öne doğru eğilirken yakalıyorum. Aniden kendimi durduruyorum, aklım başıma geliyor.

Ne kadar tehlikeli bir oyun olabilir.

Kanımda dolaşan bu tehditkâr susuzluk bana yabancı geliyor ve bunu haklı çıkarmaya çalışıyorum. Dört yıl, altımda bir kadının bedeninin sıcaklığını hissetmeden geçirmek için uzun bir süre. Bana ait olanı tatmak istemem çok doğal olmalı. Bu mantıklı, ama Ivy'nin sadece tadına bakmak istemiyorum. Onu tamamen yutmak istiyorum. Bu arzunun gücünü asla bilemez. Onu kontrol altında tutmalıyım.

Başını eğip fısıltıyla yalvarırken diğer taraftaki varlığımın farkında değil gibi görünüyor. Tanrısının, ne kadar güçlü olursa olsun, ona veremeyeceği bir istek. Benim ne olduğumu düşündüğünü ancak hayal edebilirim.

Parmaklarım tenine değdiğinde nasıl hissedeceğini düşündü mü? Kalçalarını ayırdığım ve etinin tatlılığına sahip çıktığım hayalleri peşini bırakmıyor mu?

Sanmıyorum. Eğer akıllı olsaydı, benim gibi bir canavarın ona neler yapabileceği fikrini aklına bile getirmezdi. Onun kaderi en iyi şekilde

Kendi hayal gücünün yarattığı dehşetin lekesi olmadan deneyimledi, çünkü endişelenmenin onu kurtaramayacağını farkında.

Onun için yazılmış olan geleceği çoktan kabul ettiğine inanıyorum. Ahşap panele boş boş bakıyor. O kadar durgun, o kadar duygusuz ki, sanki bir aynaya bakıyormuşum gibi hissediyorum. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, kesik kesik bir nefes alıyor ve titreyen elini dudaklarına götürüyor. Ani çaresizliğinin ağırlığı altında omuzları titriyor ama tek bir damla gözyaşı dökmeyi reddediyor. Ona verdiğim değerden daha güçlü. Ve sanırım onun çektiği acılarda sonsuz bir hayranlık bulabilirim. Gece bitmeden benim için ağlayacağına dair kendime sessiz bir yemin ediyorum.

Birkaç dakika geçiyor ve o bunları inancını pekiştirmek için kullanıyor.

Bu gece ona elimi sürdüğümde Tanrı'sına dua edip etmeyeceğini merak ediyorum. Henüz işaretimi taşımıyor, ama aramızdaki pencereyi açıp sikimi boğazından içeri sokmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Gelecek şeylerin bir tadı. Bunu hayal etmek için gözlerimi kapattığımda parmaklarım altımdaki ahşap bankın kenarına gömülüyor ve ahşap hayal kırıklıklarımın ağırlığı altında inliyor. Bakışlarım tekrar pencereye yöneldiğinde, onun vahşi ve ürkmüş gözlerini bana bakarken buluyorum. Yan tarafımdaki ahşapta bulunan dar aralıklardan içeri sadece bir parça ışık giriyor ve beni gölgelerin arasında saklı tutuyor. gerçekten görebildiğini sanmıyorum ama hissedebiliyor. Yırtıcı hayvan

karanlık.

Benim olduğumu düşündüğü rahibe seslenerek kafes bölmeye yaklaşıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Ama daha kapıyı açamadan Abel'in tiz sesi sessizliği bozuyor. Öfkeli bir yumruk kapının onun tarafına çarparak sıçramasına neden oluyor.

O an çok erken bitti ve Ivy beni keşfedemeden, adam kapıyı çekip açtı ve onu dışarı çıkardı.

"F On iki dakika," diyor Abel ve katedralin yan tarafındaki küçük şapelden çıkmak için dönüyor. Katedral inşa edilmeden bir asır öncesine tarihleniyor ve katedralin inşası sırasında korunmuş.

katedralin inşası.

Yıllar önce sınıf arkadaşlarımla birlikte ilk Komünyon törenimizi burada yapmıştık. Koridordan aşağı bakarken, güzel beyaz elbiselerimiz içinde, ellerimiz tespihlerimizle bağlı olarak mihraba doğru yürüdüğümüzü hatırlıyorum. Törenden önce ilk günah çıkarmalarımızı yapmıştık. Sekiz kişiydik ve gergin bir şekilde sıramı beklerken rahatsız bir şekilde sıranın içinde yer değiştirdiğimi hatırlıyorum.

Günah çıkarma odasının gıcırdayan kapısını, sert tahta dizlikte diz çöküp - günahkâr için minder yoktu- günahlarımı yüksek sesle söylerken çıkan kokuyu hatırlıyorum.

Rahibin yüzü sadece bir profildi, ağın arkasındaki karanlıkta zar zor görünüyordu. İtiraf edecek pek bir şeyim yoktu, bu yüzden bir şeyler uydurdum. Yapmazsam yalan söylediğimi düşüneneğini düşündüm.

Daha sonra mihrabın dibinde diğerlerine katıldım ve gerekli sayıda ve ona yalan söylediğim için babamın emrettiğinden birkaç tane daha fazla Hail Marys söyledim.

Bunca zaman sonra burada olmak beni geçmişe götürüyor. Ürperiyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. Hava soğuk ama beni titreten sadece soğuk değil.

Odanın içinde yalınayak dolaşıyorum, mezarların üzerindeki oymalar o kadar eski ki ayaklarımın altındaki buz gibi taşta sadece çizikler var. On iki Haç İstasyonu'n her birine bakıyorum. İsa'nın çarmıha gerilişine tanıklık edin. Ama ne zaman

Sunağa çıkıp ona baktığımda, bunun olmasına nasıl izin verebildiğini düşünüyorum. Eğer Tanrı gerçek olsaydı, bunun bana olmasına nasıl izin verirdi? Babama?

Ve Hazel.

Düğününden günler önce kaçmıştı. Bunun başına gelmesine nasıl izin verebilirdi?

Ya da belki bu onun planıdır. Belki de Cemiyet haklıdır, Tanrı onların arkasındadır ve Tanrı Moreno kardeşlerden birini istiyordur.

Dantel örtünün kenarıyla oynayarak kilisenin arka tarafına doğru yürüyorum. Günah çıkarma yeri de aynı yerde ve oraya gidip eski, çürük ahşap kapıya dokunuyorum. Yivleri tozlanmış. Sanırım bu günah çıkarma kabinini artık kimse kullanmıyor.

Onu bir kenara iterek, daha önce bir kez girdiğim küçük alana giriyorum. Hatırladığımdan daha küçük. Kafes artık metal, tasarım ise binlerce haç. İtirafları dinleyen rahiplerin kim olduğumuzu bilip bilmediklerini hep merak etmişimdir. Günahlarımızı hatırlıyorlar mıydı?

Şimdi o dizlikte diz çöküyorum, sonra küçük bankta arkama yaslanıyorum. "Tanrım."

Yüzümü siliyorum, sonra içgüdüsel olarak perçemimi gözümün üzerinden aşağı çekiyorum. Bunu gördüğünde Mercedes'in yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Sanki hiç bu kadar korkunç bir şey görmemiş gibiydi. *Kaltak*.

Derin bir nefes alıyorum. Buradaki koku beklediğimden farklı. Tütsü ve ahşap cilasının altında bir miktar kolonya. Belki de yanılıyorum. Belki de hâlâ günah çıkarma kabinini kullanıyorlar.

İç çekerek nefesimi bırakıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi dua etmek için bir araya getirerek dizlerimi tekrar dizliğin üzerine koyuyorum.

"Eğer oradaysan... Eğer gerçeksen..." Sözlerime bir hıçkırık karışıyor ve gözlerimi silmek için ellerimin topuklarını kullanıyorum, Mercedes'in sürdüğü rimele ve siyah göz kalemine dikkat ederek.

Bunun olmasına izin vermemesini istemek istiyorum. Ama bu aptalca. Oluyor zaten. O yüzden başka bir iyilik istiyorum.

Başımı öne eğiyorum. "Canavar olmasına izin verme," diye fısıldıyorum. Bir şey gıcırıyor.

Nefesim kesiliyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yemin ederim ki itirafçıyla günahkârı ayıran ağın diğer tarafında bir hareket görüyorum.

"Baba?" Cevap vermeyince daha yakından bakarak soruyorum. "Orada biri mi var?"

Şapelin kapısının açıldığını duyuyorum, sonra da ağabeyimin ayak seslerini. Bu sadece o olabilir. "Ivy," diye bağılıyor beni göremeyince. "Tanrı aşkına, neredesin?"

Günah çıkarma odasının kapalı kapısından rahibin arkasında oturacağı ağa bakıyorum ve ağabeyim çürük kapıyı kabaca çekip menteşelerini takırdatarak açarken geri dönüyorum. Sonra kolumu tuttu.

"yakıyorsun!" .

"Neden saklanıyorsun? Seni bulamayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?" "Saklanmıyordum, seni pislik!"

"Tanrım. durumdasın." Gözümün altındaki rimel olduğunu tahmin ettiğim şeyi siliyor, sonra derin bir nefes alıyor. Yüzümdeki örtüyü indiriyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor.

neredeyse geldi.

I Cemiyet'te düğünler genellikle büyük bir olaydır. Üst kademedeki üyeler daha yüksek standartlara tabi tutulur ve bu genellikle kadınlar arasında kimin birbirini geçebileceğini görmek için yapılan bir rekabet sporudur bu etkinliklerde. Buzdan heykeller, tasarım elbiseler ve özel kesim pırlantalar yaptıracaklar çünkü bunu yapabilecek zenginlik ve güce sahipler. Benim düğünümde bu tantananın hiçbiri olmayacak. Burada olaya şahitlik edecek tek erkek IVI tarafından şahit olarak istenen kişilerdir. Tamamen benim inisiyatifimde olsaydı, sadece ikimiz ve rahip olurdu, Ama hepimiz kurallara uymak zorundayız ve bu da onlardan biri.

Aynadaki yansımamı incelerken damarlarımda garip bir gerilim akıntısı dolaşıyor. Deri oxfords ayakkabılarım cilalı. Özel yapım siyah Brioni smokinim kusursuz bir şekilde ütülenmiş, altında da bembeyaz bir gömlek var. Kolumdaki mürekkep manşetin altından görünüyor. Ama asıl dikkatimi çeken yüzümdeki mürekkep. Ivy muhtemelen yara izlerimin farkındadır ama beni henüz yarım kafatasıyla görmedi. Koridorun sonuna ulaştığında tepkiyi sadece hayal edebiliyorum. Ne yapacak? Kaçmaya mı çalışacak? Ağabeyi onu mihraba kadar sürüklemek ve benim gibilere ettiği yeminleri boğuk boğuk söyleyebilmesi için hıçkırıklarını susturmaya zorlamak zorunda mı kalacak?

Bu düşünce ağzımda acı bir tat bırakıyor.

Bir zamanlar Cemiyet'teki kadınlar benimle evlenmek için ayaklarına kapanıyordu. Şimdi ise gelinimin kendini bana vermektense bir şamdanla kazığa oturtmayacağından emin olamıyorum.

Ivy'nin bu konuda ne hissettiği önemli değil. O bir amaç için bir araç. Ne kadar iğrenmiş olsun, saygısızlığına müsamaha göstermeyeceğim. Aynı şey

kardeşi için söylenebilir. Ve ancak dakika sonra arkasında korumamla birlikte kapıda belirdi.

"Beni mi çağıldınız?" Abel soruyor.

Başım la işaret ederek onu papaz evinde devraldığım odaya götürüyorum. Misafirler bekleyebilir. Az önce olanlardan sonra, önce Abel ile ilgilenmem gerekiyor.

Bakışları hızlı ve kurnaz bir değerdendirmeyle üzerimde geziniyor. Oldukça zeki olduğunu düşünüyor. Saygılı görüntüsüyle beni kandırdığından o kadar emin ki.

Füme viskimden bir yudum alıyorum ve bakışlarına karşılık vermeden önce bardağı masaya bırakıyorum. "Ivy'ye benden başka birinin dokunması konusunda ne hissettiğimi sana anlatmayı başaramadım mı?"

Loş odada yüzü soluklaşırken ağırlığını kaydırıyor. Zihninin çalıştığını görebiliyorum, az önce şapelde Ivy'yi nasıl yakaladığını nasıl bilebileceğimi merak ediyor. Ona söyleyebilirdim ama bu her yerde gözlerim yanılsamasını bozardı ve bunu hissetmesini istiyorum.

"Anladığımdan emin değilim-"

Ona doğru iki adım atıyorum, yüzüm bir sükûnet maskesi. Yumruğumu karnına indirdiğimde bunu beklemiyordu ve iki büklüm oldu, sanki hayatında hiç yumruk yememiş gibi öksürdü ve kekeledi. Onun cehaleti ve zayıflığı sadece benim öfkemi körüklüyor. Dizlerinin üzerine çöküp cenin pozisyonunda kıvrılmadan önce karnına iki kez daha vurdum ve pişmanlığını boğuk bir şekilde dile getirdi.

"Onu hizada tutmamı istediğini sanıyordum."

"Onu hizada tutmak benim işim." Deri oxford'umu boğazına dayıyorum, paniklemiş gözlerle bana bakana kadar bastırıyorum.

Kapı aralığında sağdıcım ve yakın arkadaşım Judge sıkılmış bir ifadeyle beni izliyor. Şu anda bile Habil'in canını almaktan beni alıkoyacak kimse yok.

"Benden sonra tekrar et." Topuğumu boğazına öyle bir gömüyorum ki gözleri yüzünden fırlıyor. "Onunla koridorda yürüdükten ve benim olanı bana verdikten sonra, bir daha asla Ivy'ye dokunmayacaksın."

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyor, tırnaklarını ayakkabılarımın üst kısımlarına geçiriyor ve mükemmel bir İtalyan derisini mahvediyor.

Bu suç için boğazındaki baskıyı kaldırıyorum ve ayakkabımın ucunu dişlerinin arasına o kadar sert sokuyorum ki, tikanırken ve nefese kalırken dişlerinin çatırdadığını duyabiliyorum. Layık olduğu pisliği tattığına kanaat getirdikten sonra

Kanlı tükürüğünü çenesine bulaştırdım ve bana şaşkınlıkla bakarken onu orada öylece bıraktım.

"Siktiğimin Moreno'su." Kelimeleri tükürdüm ve içkimi geri aldım, iki yudumda daha boğuldum. "Gözümün önünden kaybol. Şimdi."

Yumruklarını sıkmış bir halde kapıya doğru ilerlerken bana bakamadan kendini ayağa kaldırıyor. Yargıç kenara çekiliyor ve ben kıyafetlerimi düzeltmek için aynaya döndüğümde Abel koridorda kayboluyor.

"Görüyorum ki kaybetmemişsiniz."

Arkamdan tanıdık bir ses yankılanıyor ve en eski arkadaşımı bulmak için döndüğümde onun varlığı beni şaşkına çeviriyor. Angelo Augustine Katolik okulu günlerimizden sınıf arkadaşımdı. Kendisi aynı zamanda Seattle'dan gelen bir IVI Egemen Oğlu. Yıllar boyunca yakın temas halinde olduk, ancak onu en az altı yıldır yüz yüze görmemiştim. Mektuplar ve telefon görüşmeleri tek iletişim yöntemimizdi, zira onu hapishanede ziyaret etmek Cemiyet için çok riskliydi.

"Tanık olarak bir SWAT ekibinin de gelmesini beklemeli miyim?" Kuru bir şekilde sordum.

Kıkırdıyor ama yüz ifadesi kısa süre sonra karanlığa gömülüyor. "Erken serbest bırakıldım."

"Nasıl?" Onu incelemek için başımı eğiyorum. Son karşılaşmamızdan bu yana pek değişmemiş. Yüz hatları benimkilere çok benziyor. Koyu renk saçlar. Kutup gözleri. Kardeşim yerine geçebilirdi ve biz gençken sık sık geçerdi. Patlamadan önce.

"Ayrıntılar başka bir zaman." Odanın içine adım atıyor. "Bu gece seninle ilgili."

"Kalacak mısın o zaman?" Ona bir bardak viski doldururken soruyorum.

Çevremden, Yargıç'ın koridorda kaybolmadan önce bize bir dakika vereceğini belirtmek için başını salladığını görüyorum. Bir ziyaretçi beklemiyordum ama dönüş nedenini anlamadan onu burada bırakacak da değilim.

Angelo bardağı alır ve kokuyu içine çekerek elinde döndürür. Bu Egemen Oğullar arasında doğal bir eğilimdir. Neyin zehirli olabileceğini asla bilemezsiniz. Ama ben onun davranışlarını güvensizlikten ziyade geçmiş zamanların anılarına bağlıyorum. Angelo'nun bu dünyada güvenilebileceğini bildiği biri varsa o da benim.

"Keşke yapabilseydim." Bir yudum alıyor ve gözlerini kapatarak tadını çıkarıyor. "Henüz diğer üyeler tarafından görülemiyorum. Özgürlüğümü açıklamak için doğru zaman değil. Ama bu fırsatın seni görmeden geçmesine izin veremezdim."

Ona başımı sallıyorum. Aramızda kelimelere ihtiyaç duymayan bir anlayış var. Angelo ihaneti en az benim kadar iyi biliyor ve kendi planlarını yapmakla meşgul. Bu gece mihrapta olması beni ne kadar memnun etse de, intikamına engel olacaksa bunu ondan istemeyeceğim. Bazı açılardan, onun ihanetinin benimkinden daha kötü olduğunu düşünüyorum. Hayatımdaki yıkım için Ivy'nin babasına teşekkür etmeliyim ama Angelo'nunki kendi kanından ve canındandı. Hayatının son altı yılını işlemediği bir suç yüzünden bir hayvan gibi kafese kapatılmış olarak geçirdi ve bu hafifliğin acısını hafifçe çekmeyecek.

Beni incelerken bardağını bitiriyor ve bir tane daha dolduruyor. Angelo olan biten her şeyin farkında ama hasarı ilk elden hiç görmedi. Beni gördüğünde irkilmemesini takdir edebiliyorum, çünkü bu çoğu kişi için doğal bir tepki haline geldi.

"Güzel mürekkep," diyor. "Sana yakışmış."

"Bir amaca hizmet ediyor." Bir peçeteye uzanıyorum ve ayakkabımdaki Abel'in kanını silmek için kullanıyorum.

"Yani bunu gerçekten yapacaksın." Ses tonu nötr ama gözlerindeki endişeyi gizleyemiyor. Angelo, Moreno ailesiyle ilgili planlarım hakkında her şeyi biliyor. Ben iyileşirken, saatlerce telefonda şifreli olarak ayrıntıların üzerinden geçtik.

Arkadaşımla benim için endişelendiğinden şüpheleniyorum ama şimdiye kadar beni daha iyi tanınması gerekirdi.

"Öyleyim," diye yanıtlıyorum sorusunu.

Yanımdaki masanın üzerinde duran küçük ahşap kutuyu açıyor ve yüzükleri inceliyor. "Her şeye karar verildi."

"Evet."

"Peki ya planladığımız gibi gitmezse?" Bakışları tekrar bana kayıyor.

Mendili atıyorum ve ellerimi siliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"İntikamını almak için sonsuza kadar uzun bir süre. Sanırım sen de görünürde bir son."

Onu incelemek için döndüm. "Sonsuzluk sadece bana oğullar vermek için gereken süredir."

Ivy'nin yüzüğünü çıkarıp inceliyor. "Yani, varislerini doğurmak için gereken süre boyunca onunla yatacaksın. O varisleri doğurmasını izle. Onlara sadece bir annenin bakabileceği gibi bakacaksın. Ve sonra ya ona sonsuza dek işkence edeceksin ya da vücudundaki yaşamı kurutacaksın?"

Ses tonu belirsiz ve bu beni rahatsız ediyor. "Niyetimden şüphe mi ediyorsun?"

"Niyetiniz, hayır." Yüzüğü yerine takar ve kutuyu kapatır. "Sonuç, belki."

"Bana ne kadar az güveniyorsun," diye mırıldandım. "Aslında seni kıskanıyorum."

Angelo'nun sesindeki boşluk beni hazırlıksız yakalıyor ama sözleri yüzümü buruşturmama neden oluyor.

"Neden beni kıskanasın ki?"

"Senin için her şey her zaman çok kesin. Her kararını hesaplayan ve ikinci bir düşünce ya da pişmanlık duymadan uygulayan biriyle hiç tanışmadım. Kararsızlığın ya da duyguların ağırlığı olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Kaşlarımı çatarak ona göz kırpıyorum. Sanki bir robotmuşum gibi konuşuyor, ama sanırım bu beni şaşırtmamalı. Çoğu insan benim hakkımda böyle düşünüyor. IVI'daki üyeler bana insan bilgisayar diyorlar. Benim yeteneğim hesaplamalarda, projeksiyonlarda ve karmaşık problemlerde yatıyor. Bunların hepsi kağıt üzerinde çalışılarak kolayca çözülebilir. Ancak insan psikolojisi ve duygusal spektrumun karmaşıklığı benim anlayış alanıma girmiyor. Çok fazla değişken var ve kesin ve hızlı bir cevap yok.

Bununla birlikte, duygularım yokmuş gibi değil. Sadece onları hissetmemeyi ya da ifade etmemeyi seçiyorum.

Aklına bir şey gelir gibi olunca Angelo usulca kıkırdıyor. "Rahibe Margaret'in seni nasıl sosyopat olmakla suçladığını hatırlıyor musun?"

"Evet, şey..." Omuz silkiyorum. "Belki de haklıydı."

Angelo masaya yaslanır ve başını öne eğer. "İnanması en kolay şey bu olurdu ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Kendini neyin içine soktuğunu tam olarak anlamadığından endişeleniyorum."

"İntikamınızı alma zamanı geldiğinde kendi niyetinizi sorgulayacak mısınız?" Bakışlarımla onu kısıtıyorum.

"Hayır." Ayağa kalkar ve ellerini ceplerine sokar.

Bu konuyu nihayet bitirdiğimizi düşünüyordum ama Angelo aksini kanıtlıyor.

"Kadınlarla yattığını biliyorum Santiago, ama bu bir kadınla yaşamakla aynı şey değil. Her gün onun varlığıyla yüzleşmek kaçınılmaz bir durum. O yüzden lütfen tavsiyeme kulak ver. Eğer bunu yapmaya kararlıysan, onun kim olduğunu asla unutma. Yakınlığın gücünü hafife almayın. Her gece yatağınızda uyuyor olsa bile, o hala düşmandır."

Ellerimi takım elbisemin yakalarında gezdiriyorum ve başımla onaylıyorum. "Endişelenmenize gerek yok. Asla benim yatağında uyumayacak."

Angelo'nun sessiz çıkışından sonra Yargıç sunağın sağında benim yanımdaki yerini aldı. Bizden önce, diğer tanıklar kilisenin sıralarına oturmuşlardı bile. Bina loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

Yumuşak bir parıltı ve yine de burada herkesin önünde durmamayı tercih etsem de, beni sadece belli belirsiz görebiliyor olmaları işimi kolaylaştırıyor.

Birkaç dakika içinde orgcu tören için seçilen müziği çalmaya başlar. Ivy, yanında Abel ile kapıda beliriyor. Bakışlarımla buluştuğunda çenesinin taş gibi duruşunu görecektense kadar uzun süre ona bakıyorum ama gözlerim şimdiden gelinime kayıyor. Siyah dantel ve güllerden oluşan bir siluet. Unutulmaz güzellikte bir şey ve neredeyse bir hayalet gibi kaybolmasını, bir daha asla görülmemesini bekliyorum.

Abel onu koridorda yönlendiriyor, tam olarak sürüklemiyor ama kolunu sıkıca kavrayarak onu ileriye doğru itiyor ve bu da son sinirlerimi tahrik etmeye devam ediyor. Ağzı açıkça şişmiş ve boğazındaki sıkı kasların altında koyu morluklar oluşmaya başlamış. Ve yine de kız kardeşini bana isteyerek teslim etmeyi seçiyor.

Kalbim müzikle aynı anda atıyor ve Ivy önümde durana kadar tek bir nefes bile almıyorum. Abel onu serbest bırakıyor ve ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor. Sebebini düşündükçe içimdeki kızgınlık artıyor. Sinirleri mi bozuk, yoksa içki mi içiyor?

Yerine yerleştğinde çenesini kaldırıp bana bakıyor ve dudaklarından dökülen irkilmiş nefesi kaçırmak mümkün değil. Mumların ışıltısı üzerimizde dans ediyor, yüz hatlarımı çarpık bir şekilde ortaya çıkarıyor.

şekiller. Hemen ardından gözleri yarım kafatasına takılıyor ve güller ellerinden kayıp ayaklarımızın etrafına dağılıyor. Beni incelemeye devam ederken ürkmüş, biraz utanmış ve hastalıklı bir şekilde büyülenmiş görünüyor.

Şimdiye kadar beni görmesine izin vermediğim için pişmanım çünkü her şeyden çok, bu an için yalnız olmayı dilerdim. Zihnimde bu senaryoyu pek çok kez canlandırmıştım. her şeyi hayal ettim. Korku. Öfke. Dehşet. Benden kaçtığını kolayca görebiliyordum. Bunu yapmaktansa kendini sokakta bir arabanın önüne atmasını. Bana şu anda baktığı gibi bakabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu şekilde

beni incelemek istemesi. Beni bu kadar *ilgi çekici* bulması.

Orada ne kadar süre öyle durduğumuzdan emin değilim. Başparmağım orada çılgınca atan sıcak nabzın üzerinde gezinene kadar bileğine uzandığımı, onu bana sabitlediğimi bile fark etmiyorum. Belki de bu yüzden hareket etmedi. Gözleri saran iri parmaklara kayıyor, onları bir silahmış inceliyor. Hâlâ kaçmayı düşünüp düşünmeyeceğini görmek için onu serbest bırakmak cazip geliyor ama bunu yapmak istemediğimi fark ediyorum.

Ne olursa olsun, bunu düşünecek zamanımız yok. Müzik sona eriyor ve ikimiz de rahibe odaklanmak zorunda kalıyoruz. Bize platformda belirlenen sandalyelere oturmamızı söylüyor ve böylece geleneksel tören başlıyor.

Bir ilahiyle açılıyor, ardından Eski Ahit ve Yeni Ahit'ten okumalar geliyor. Rahip evlilik, müjde ve tefekkür hakkında uzun uzun konuşuyor ama ben çok azını duyuyorum. Ivy ve ben mihrabın önünde birleşip ellerimizi birleştirmemiz istendiğinde, Ivy ellerini sert bir şekilde bana uzatıyor.

Parmaklarım parmaklarına dolanıyor, sanki gerçekliği sonunda üzerine çökmüş gibi soğuk ve solgun olduğunu fark ediyorum. Yutkunuyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor ve tuhaf şekilli gözbebeğini bir anlığına yakalıyorum. Sık sık saçlarıyla gizlemeye çalıştığı bir şey. Bu gözbebeği çocukken çok eziyet çekmesine olmuş ve okul günlerinden kalma aşağılanma duygusu hâlâ içinde. Karım olduğunda, bunu benden ya da bir başkasından saklamasına izin vermeyeceğimi anlayacaktır.

Rahip istediğim gibi yemin törenine başlıyor, bu evliliğe zorlama olmadan geldiğimiz ve birbirimizi toza dönüşene kadar seveceğimize söz verdiğimizle ilgili formaliteleri atlamayı tercih ediyor. Bana yönelttiği rahatsız edici bakışları kaçırmiyorum ama bu konuda sahip olabileceği fikirler yerine gelinime seçiyorum.

Ivy ve ben niyetimizi beyan ederek başlıyoruz ve ardından tutabileceğim tek sözü içeren kutsal sözleri tekrarlıyorum. Onu karım olarak alacağım. I

iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar ona sadık kalacağım. İfademdeki yoğunluk sesimi yakıyor ve bakışlarımı ısıtıyor, gelinim gözlerini bana çevirmeden önce birkaç kez yere dikerken onu sinirlendiriyor gibi görünüyor.

Aynı yeminleri tekrarlarlarken sesi sadece bir fısıltıdan ibaret, yine de aynı derecede sinir bozucu ve büyüleyici bulduğum bir teslimiyetle kendini bana vaat ediyor.

Rahip rızamızı kabul etti ve yüzük törenine geçmeden önce bizi kutsamaya başladı. Ivy, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına tekrarladığım sadakat sözümle birlikte yüzüğümü alıyor. Tuzlu ve karabiberli pırlanta yüzüğünün uyumlu kayışını titreyen parmağına geçirdiğimde, hastalıklı bir tatmin duygusu hissediyorum. Aynı şeyi o da bana yaptığında bu his daha da artıyor.

İsteklerimi yerine getiren rahip, onu benim olarak ilan etmeden önce öpmem için beni yönlendirmede. Bu, onun tiksintisinin tüm kardeşlerim tarafından görülemeyeceği başka bir zamanın mahremiyetine saklanması gereken bir şey.

Duada birleşiyoruz ve ardından barış işareti vermek için şahitleri selamlıyoruz ve ardından komüniona geçiyoruz. Son nikâh kutsamamızın ardından, misafirlerimizle tekrar yerleşkede buluşmak üzere dağılıyoruz.

Ivy'nin koluna uzanıp soğuk parmaklarımı tekrar tenine doladığımda titriyor. Bakışlarını ileriye doğru çeviriyor ama avucumun içinde ne kadar hafif hissettiğini fark etmemek mümkün değil. Koridordan aşağı inip bir şoförün arabasıyla bizi beklediği sokağa doğru yürürken, yürüyüşündeki dengesizliği bir kez daha hissedebiliyorum. Ancak arabaya bindiğinde hala yalınayak olduğunu görüyorum.

Marco, ben gelinimin yanına güvenli bir şekilde oturduktan sonra kapıyı kapatıyor. Mahremiyet bölmesi çoktan kalkmış, bizi mezar gibi bir sessizliğe hapsedmişti.

Araba ilerlerken Ivy ellerini kucağında birleştiriyor. Olması gerektiği gibi gergin görünüyor, ama korkusu beni umduğum kadar tatmin etmiyor.

"Sana aldığım ayakkabılar nerede?" Sesim aramızdaki boşlukta gürliyor.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve tekrar yüzümdeki sanat eserini incelemeye başlıyor. Gerçek duygularının işaretlerini görmek için onu dikkatle izliyorum ama sadece merakını görüyorum. durum beni fazlasıyla şaşırtıyor ve tahmin edebileceğimden çok daha fazla sinirlendiriyor. Sözde o

Benden iğreniyor. Benden nefret etmesi gerekiyordu. Bu işlerin doğal düzeni.

"O sendin, değil mi?" diye soruyor sessizce. "Günah çıkarma odasında. Kolonyan-"

Gözlemleri karşısında omurgamdaki kaslar sertleşti. Bu kadar anlayışlı olmasını beklemiyordum. Bana böyle bir soru sormaktan daha iyisini bilmeliydi.

"Bir canavarla evlenmene izin vermemesi için Tanrı'ya yalvardığın zamanı mı kastediyorsun?" Alay ediyorum.

"Kastettiğim bu değildi-" Nefesini içine çekip başını sallıyor. "Sözlerimi çarpıtıyorsun."

Bakışlarımı pencereye doğru çeviriyorum, kızgınlığım içinde kıvranıyorum. Ne kadar itaatsiz bir küçük sürpriz oldu. Şimdiden bana meydan okuyor. Ona aldığım ayakkabıları giymeyi reddediyor. Sanki buna hakkı varmış gibi beni sorguluyor. Sanki bir Moreno, Egemen Oğul kadar otoriteye sahip olabilirmiş gibi. Aklınca, muhtemelen maç için memnun. Ne de olsa ailesinin istediği bu. Yükselme. Para. Güç. Bana bağlanmak ona tüm bunları verecek. Ve özünde, Ivy'nin annesiyle aynı olduğundan hiç şüphem yok. Farklı bir hayat düşüncesiyle oynamış olabilir ama yine de benimle evlenmeyi seçti. Kendi motivasyonları olduğuna inanmamak aptallık olur ve bunlar her ne olursa olsun, asla güvenimi kazanamayacak.

Rollerimizi hatırlattığı için rahatladım. Bu davranışa müsamaha gösterilmeyeceğini ona bildirmek bana düşüyor ve beklemesi için hiçbir neden yok. Ivy kendini bana kolayca bağlamış olabilir, ancak alacağı tek evlilik mutluluğunun benim vereceğim cezalar olduğunu anlayacaktır.

Birkaç dakika sonra yolculuk sona eriyor ve Marco kontağı kapattığında cama vurup bizi terk etmesini söylüyorum. O da gitti.

Dışarıda sokak karanlık, sadece lamba ışığı arabanın içine süzülüyor. Ama bu, ona dönüp yüzüne uzandığımda geliminin vücudundaki titremeyi gizlemek için çok az şey yapıyor. Ona hemen haddini bildirmeye kararlıyım ama garip gözlerini benden saklamaya çalışınca niyetim bir an için değişiyor.

Saçını düzeltmeye çalışırken "Yapma," diye uyarıyorum onu. "Onu görmek istiyorum."

Donup kalıyor ve bakışlarımız çarpışıyor. Ve ilk kez, belki de Angelo'nun haklı olduğunu fark ettim. Öfkeme hakim olmak zordu.

onun güzelliği. Parmaklarım boğazında atan nabzına doğru kayarken, onu öpmek mi yoksa boğmak mı istediğime karar veremiyorum.

"Kusurlarını benden asla saklama," diyorum ona. "Onlar artık benim zevkim."

"Ama... Bundan nefret ediyorum." Sesi titriyor.

Göğsümden içi boş bir kahkaha yankılanıyor. "Belki de oldukça hoşuma gidiyor."

Garip tepkime şaşırmış gibi görünüyor, ben de öyle. Tutuşum sıkılaşıyor ve sonra onu bırakıyorum. Bana ne yaptığını anlamıyorum.

"Lütfen," yalvarıyor, eli saçlarının yanında geziniyor.

"İstedığınızı yapabileceğiniz izlenimine kapılmış gibisiniz," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum. "Size Cemiyet'in temel kurallarını hatırlatmama gerek var mı? Yemin ettiğin kuralları?"

Keskin bir nefes alıyor ve bilinçsizce kendi içine kıvrılıyor. Sözlerimin ne anlama geldiğini gayet iyi anlıyor.

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok," diye cevap veriyor yumuşak bir sesle. "Yine de bir tane alacaksın."

Dışarıda, avluya giren üyelerin ayak seslerini duyabiliyorum. İşaretleme töreni birazdan başlayacak. Ama tutmam gereken bir söz var, o yüzden beklemek zorunda. Kapıyı açıyorum ve Ivy'ye işaret ediyorum.

Arabadan iniyor ve onu omzuma aldığımında küçük bir çığlık atıyor, çıplak ayakları elbisesinin kumaşının altından sarkıyor. Avluya girip ortada onu bekleyen sandalye ve masadan uzaklaştığımında birkaç meraklı bakışla karşılaşıyoruz. Adımlarım koridorda yankılanarak sadece üyelere özel küçük şapele doğru hızlı ve emin adımlarla ilerliyor.

İçeri girip sunağa doğru yürürken kapı gıcırdayarak kapanıyor ve itaatsiz karımı ayaklarının üzerine yatırıyorum. Cam adaklardan gelen sıcak kırmızı bir parıltı yüzünü aydınlatırken bana bakmaya cesaret ediyor. Hayal kırıklığı karanlık arzularımı besliyor, kan şiddetli bir şekilde sikime doğru akıyor ve onu acı noktasına kadar sertleştiriyor.

Onunla evlenmenin cazibesi aklıma düştüğünden beri onu cezalandırmayı düşündüm. Patlamadan bu yana sahip olduğum tek erdem sabır oldu. Bir gün her Moreno'nun benim gibi acı çekeceği düşüncesi. Bu yüzden şu anda onu hissetmeyi her şeyden çok istememle uzlaşmak benim için çok zor.

Bu gece ihtiyaçlarımı karşılamak için bir kez yeterli olmayacak. Kokusu beni sarhoş ediyor. Etinin sıcaklığı beni garip bir şekilde çağırıyor. I

bir Şeye ihtiyaım var ama ne olduğundan bile emin olamıyorum.

Bakışlarının yoğunluğu bir ihlal gibi hissettiriyor, bu yüzden onu kollarımda döndürerek nefesini kesiyorum. Bir kolum beline dolanıyor ve onu ahşap sunağın üzerine doğru eğiyor, diğer kolum ise sırtını kaplayan narin dantelin üzerine geliyor. Peçe görmek istediğim her Şeyi gizliyor, bu yüzden onu yırtıp yere atıyorum. Omurgasının kıvrımlarını süsleyen siyah saten düğmelerin üzerinde gezinirken tamamen hareketsiz kalıyor ve bu elbisenin içinde zarifçe kıvrılmış formunun güzelliğini takdir etmek için duraklıyorum.

"Sana bir Şey verdiğimde onu giymeni beklediğimi bilmelisin," diyorum ona kabaca.

"Yapamadım," diye fısıldıyor.

Elim sırtından ayrılıyor ve ahşap zeminin üzerinde kayan kumaştan avuç avuç topluyorum. Çıplak kalçalarını ortaya çıkarmak için kumaşı yukarı çektiğimde, vücudu altımda kaskatı kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" Omzunun üzerinden bakıyor, yüzüme bakmaya cesaret ediyor.

"Seni cezalandırıyorum."

Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz sarsılarak uzaklaşmaya çalışıyor ama avucumu sırtının ortasına koyarak onu sıkıca bastırıyorum. Yüzü mumların sıcaklığından sadece birkaç santim uzakta, görünmez bir kurtarıcı için etrafına bakarken göğsü kabarıyor. Burada onun için bulunabilecek hiçbir Şey yok.

Kumaşı beline doğru itiyorum, kalçalarının ve poposunun mükemmel kıvrımları siyah dantelin küçük bir parçasında sergileniyor. Gözlerim vücudunun el değmemiş manzarasında geziniyor ve boğazımda biriken acıyı bastırarak kendimi neden burada olduğumuzu hatırlamaya zorluyorum.

Bir muma uzanıyorum ve Ivy başını geriye atmaya çalışırken nefes alış verışı hızlanıyor.

"Santiago."

Sesindeki yakarış şaşırtıcı bir etkinlikle içimi parçalıyor. Parmaklarım muma sarılmış, donup kalmış. Tepkim karşısında afallayarak ona göz kırpıyorum ve sonra silkeleyip atıyorum.

Bardağı tahtanın üzerinde sürüklerken, vücudunun avucumun altında titremesinin tadını çıkarıyorum. Beklentiyi yeterince çektiğime ikna olduğumda, parmaklarımı külotunun narin bandının altından geçiriyorum ve iki parçaya ayırıyorum. İşlemi diğer tarafta tekrarlayarak, benim için çıplak kalana kadar kumaş parçasının yere düşmesine izin veriyorum.

Avuçlarım kıcının üzerinde kıvrılıyor ve parmaklarım etinin sıcaklığıyla yoğrulurken sessizce ürperiyorum. Onu şimdi alabilirdim ama bu yeterli olmazdı. Onunla yapmak istediğim şeyler için çok fazla zamana ihtiyacım var.

Avuçlarımı iç uyluklarına daldırıyorum ve mum ışığında parlayan pembe amını güzel bir şekilde görene kadar onları daha da ayırmaya zorluyorum. İnkâr edilemez uyarılmışlığının görüntüsü nefesimin dişlerimin arasında tıslamasına neden oluyor. Bunun bir korku tepkisi olması gerektiğini biliyorum, ama ona dokunmak, kendim görmek için can atıyorum ve neredeyse yapıyorum. Ama önce tutmam gereken bir söz var.

Cam adak şişesini omurgasının kıvrımına ve sırtının alt kısmına doğru sürüklüyorum. Narin tenine değen sıcaklık onun benim için eğilmesine neden oluyor ve nefesini içine çekerek bana ciddi bir şekilde yalvarmaya başlıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin,
Santiago." "Evet. Zorundayım."

Bir elimle onu sıkıca yerinde tutarken diğer elimle kavanozu eğiyorum. Balmumunun ilk damlası kıcına sığıyor ve tıslamasına neden oluyor. Kalçasına kadar damlayıp saniyeler içinde sertleşmesini hayranlıkla izliyorum. Avucumun altında sarsılıyor ve ben de ağırlığımı ona daha fazla vererek mumu tekrar diğer tarafa doğru eğiyorum. Etinden aşağı bir balmumu nehri daha akıyor ve bunu bütün gece yapabileceğimi fark ediyorum.

Ben bir damla daha dökerken Ivy'nin nefes alış veriş i yavaş yavaş durulmaya başlıyor. Serbest kalan elim sırtından yukarı doğru kıvrılıp ensesine yerleştiğinde benimle mücadele etmeyi tamamen bırakıyor. Vücudunun alt yarısını bir tuval gibi boyarken sıcak parmaklarım onu okşuyor. İşlemi defalarca tekrarlayıp baldırlarına kadar inen uzun kıvrımlı akıntılar oluşturduğumda kıcında kızıl çiçekler açıyor.

Sonunda mumu bir kenara bırakıp yaptığım iş i hayranlıkla izlediğimde itaatkâr ve hareketsiz, tırnakları tahtaya batıyor. Acıttığından şüphem yok ama tek bir damla gözyaşı bile dökmedi. Avuçlarımı kıcının üzerinde gezdirerek sert balmumunu fırçalıyorum ve bu sırada amını tekrar bana gösteriyor. Soğuk hava kalçalarının arasına vurduğunda, avucumun içinde kıvrılıyor ve parmaklarımı orada biriken nemin üzerinde kaydırıldığında neredeyse derisinden sığıyor.

"Böyle bir cezadan hoşlanmak ne kadar tuhaf bir his olmalı," diye mırıldanıyorum.

Parmaklarımı ıslaklığında ileri geri kaydırırken, klitorisiyle işkence gibi bir yavaşlıkla oynarken sesi garip bir şekilde çıkmıyor. Birkaç geçişten sonra masanın üzerinde erimeye başlıyor, gözleri kapanırken vücudu gevşiyor. Artık uzaklaşmak için eğilmiyor, bunun yerine dokunuşuma doğru eğiliyor. Vücudumu ona doğru bastırıyorum, amcığıyla oynuyorum.

Parmak uçlarımı saçlarında gezdiriyor, bir avuç topluyor ve başı geriye eğilene kadar çekiştiriyorum. Dudaklarım boynunun derisi üzerinde geziniyor, onu içime çekiyorum. İçinden bir ürperti geçiyor ve ben derisini ısırp onu işaretlemeyen önce dişlerim omzunun uzunluğunu sıyrıyor. Sertliğimi kışının yumuşak etine bastırıp bir parmağımı içine daldırdığımda inliyor.

"Bunun kime ait olduğunu asla unutma," diye kulağına hırlıyorum.

Ben onu o kadar yavaş kızdırırken inliyor ki, benim için olduğu kadar onun için de acı verici olmalı.

"Kelimleri söyle." Sesimdeki tanınmaz sertliğe aldırmandan saçlarını sıkıca kavriyorum.

"Santiago," diye pantolonunu indirdi. "Santiago De La Rosa."

Teninin tatlılığına doğru inliyorum, onu akıl sağlığının sınırına getirirken parmaklarım acımadan çalışıyor. Boşalması için fazla bir şey gerekmiyor. Şimdiden dudağını ısırp, boğazındaki boğuk sesleri bastırmaya çalışıyor. Onu kadar yaklaşıtıyorum ki tadını alabiliyor. Vücudundaki kas geriliyor. Birkaç vuruş daha ve sonra özgür olabilir.

Düşmeden hemen önce duruyorum ve çekiliyorum, onu benim için ağrıyan ve şişmiş halde bırakıyorum. Acı onun hak ettiği tek hediye. Gözlerini açıp omzunun üzerinden baktığında, kendi tepkisinden dolayı kafası karışmış ve hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Ben de öyle olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Kumaşı kalçalarına doğru çekip üzerini örtüyorum. Yavaşça vücudunu dikleştiriyor ve ben de onu kendime doğru çekiyorum. Parmaklarım çenesine dayanıyor, nefeslerimiz sadece bir santim aralıklı.

"Gözlerini kapat."

İstediğimi yapıyor ve ben de başımı eğip onunkiyle buluşuyorum. Dudaklarım onunkilere değdiğinde beklediğim gibi geri çekilmiyor. Sadece bir saniye, daha fazlası değil, ama benden gerçekten nefret etmeyi öğrenmeden önce nasıl bir şey olduğunu hissetmek için yeterli. Gözlerini açıyor ve bana bakıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar dikkatle beni inceliyor.

"Şimdi, bu kadar hoşgörölü olduğum için bana teşekkür et," diyorum ona. "Teşekkür ederim," diye acı acı cevap veriyor.

Gözlerindeki azap beni tedirgin ediyor ve neden beni yanağını okşamaya zorladığından emin değilim, ona hak etmediği bir yumuşaklık gösteriyorum, en azından bir an için.

"Kendini hazırla," diye emrediyorum. "İşaretimi taşıma zamanın geldi."

"T *"Benim işaretimi taşımanın zamanı geldi."*

Santiago elini koluma dolayıp beni şapelin kapısına doğru götürürken yıkık peçeye basıyorum.

Arkasından tökezleyerek ilerlerken sırtını izliyorum. Hâlâ onun kokusunu alıyorum, ahşap, deri ve para kokusunu. Bu kokuyu sonsuza dek onunla bağdaştıracam. Sonsuza dek midemi dibe vurmuş gibi hissettirecek.

Oradaydı, sanki günah çıkaran papazımmış gibi günah çıkarma odasında sessizce oturuyordu. Ve benden daha önce nefret etmediyse bile, sorduğum şeyi duyduktan sonra kesinlikle nefret ediyor.

Canavar olmasına izin verme.

Fiziksel olarak kastetmemiştim ama bunu ona nasıl açıklayabilirdim?

Santiago o anı bana dönüp bakmak için seçiyor ve ürperiyorum. Belki de ikiyüzlü biriyimdir. Yüzünün kafatası tarafı. Nefesimi kesen, gözlerimi başka yöne çeviremememe neden olan dövme. Aynı anda hem grotesk hem de büyüleyici.

Yakından bakarsam altındaki yaraları görebiliyorum. Keşke zaman ayırıp onları inceleyebilseydim ama o buna izin vermiyor. Yüzünün diğer tarafında da yara izleri var, güzel olan tarafında ama o mürekkebin altında ipuçlarını gördüğüm kadar kötü değil.

Onları saklamak için mi yaptı? Yara izlerini mi? Neden bir kafatası? Sanki çoktan ölmüş gibi. Yoksa utancından mı yaptı?

Kapıya ulaşıyoruz ve kapı koluna uzanırken sırtıyor ve ben hayır, utançtan değil diye düşünüyorum. Bu bir meydan okuma. Bir meydan okuma. *Dayanabilirsen bana bak.*

Ya da aksi takdirde hasara bakacak olan herkese kocaman bir siktir git.

İşin tuhafı, korkutmak için olduğunu, beni korkutmak istediğini bilmeme rağmen bunu hissetmiyorum. En azından sadece bu değil. Çünkü gecenin bir yarısı uyandığımda yüzünün mürekkepli tarafıyla karşılaşsam başarılı olacağını biliyorum. Dehşete düşeceğim.

Ama orada daha fazlası var. Gözlerinde de görüyorum, öfkenin önüne geçtiğinde. Nefreti.

Acı görüyorum.

Kapıyı açarken "Devam et," diye emrediyor ve ben benimle neden evlendiğini merak ediyorum. Benden nefret ettiği apaçık ortadayken neden beni seçtiğini. Peki neden nefret ettiğin birine bağlanmayı seçiyorsun?

Yoksa bu deformasyonla başka kimsenin onu istemeyeceğini mi düşünüyor? O bir Hükümdar Oğlu. Nasıl görüldüğü önemli değil, her baba kızını isterse verir.

Talep.

Bana yaptığı şey buydu. Beni talep etti. Ve işte buradayım. Canavarla evliyim.

Karanlık koridora adım atıyoruz ve ben ayak uydurmaya çalışırken tökezliyorum. Avluya doğru ilerledikçe hava serinliyor.

Derneğin New Orleans'taki merkezi Fransız Mahallesi'ndedir; ana bina üç kat yüksekliğinde, ortasında gökyüzüne açılan devasa bir avlusu olan devasa ve eski bir konaktır. Merkezin dışında bir çeşme bulunmaktadır. Bina zaman içinde genişletilmiş, ancak bir noktada merkezde yer almış olmalı. Su usulca şırıldıyor, ses neredeyse binanın içinde ve dışında gizlenmiş hoparlörlerden çalan unutulmaz melodinin altında kayboluyor. Karanlık, gotik ve modern bir şey. Tanıdım ama sanatçının adını söyleyemiyorum. Dikkatim çok dağınık.

Ben de sesler duyuyorum, konuşan adamların kısık uğultusu. Bardak şingirtıları, viski kokusu ve yine kilisedeki gibi eriyen balmumu. Çünkü her yer binlerce mumla aydınlanıyor. Tek elektrik ışığı, yarım düzine oturma alanının yakınında, ağaçların arasına yerleştirilmiş en yumuşak sarı ışığı veren antika lamba direkleri.

Tören gizli olmasına rağmen bundan sonra ne olacağına dair bir fikrim var. Sadece kurucu aile üyeleri ve onlar arasından da sadece erkekler davet ediliyor.

Şu anda. Ama okulda her zaman söylentiler vardı. Kızlar bu işareti annelerinde ya da yeni gelinlerinde gördüklerini iddia ederlerdi. Hikayeler hep acayıpti ve dramatize edildiklerini tahmin ediyordum. Ama yanan ateşin kokusunu aldığımda, tüm bu hikayeler canlı ayrıntılarıyla geri geliyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Bunu bana yapmaz, değil mi?

Santiago bana dönüyor, belli ki sinirlenmiş. Bir adım daha atıp kurtulmaya çalışıyorum ama o beni bırakmıyor.

"Ne olacak?" Sesim kırık bir fısıltıya dönüştü. Korkuyorum ve bu gerçeği saklayamıyorum.

Belki de loş ışıktaki beni daha iyi incelemek için yaklaşıyor. Garip gözlerime bakmak için saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. Belki de ortak bir noktamız vardır. Benim ondan iğrenmediğim gibi o da benden iğrenmiyor.

Dudaklarımı yalıyorum, öpücüğünü hatırlıyorum. Dudakları benimkinde. Tadını. Dantel, sertleşmiş meme uçlarımı çiziyor. Elbisemin içinde sutyen yoktu. Her küçük hareketimde, sertleşmiş balmumunun kalıntılarını tenimde hissediyorum ve onun verdiği cezanın anısına derin bir nefes alıyorum.

Ve benim uyarılmamı.

Yutkunuyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Santiago adımlarını bir santim yakınıma kadar atıyor, ayakkabılarının parmakları çıplak ayaklarıma değiyor.

Gözleriyle buluşmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Acaba diğerleri bakıyor mu yoksa kaçıyorlar mı? O neye alışkın?

"Olacak olan şey, size söyleneni yapacaksınız" diyor.

"Acıyacak mı?" Aptalca soruyorum. Korktuğum şey bu. Onun işaretini taşıyacağımdan değil, bu daha sonra gelecek, ama o işareti üzerime koyma yönteminden.

Başını eğiyor, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Biraz acıdan korkuyor musun?"

Mürekkebin altındaki yara izlerini tekrar görüyorum ve bunların ne kadar acı verdiğini merak ediyorum. "Öyle misin?" diye dürtüyor.

"Sadece söyle bana."

Bakışları yüzümde gezinirken ağzı bir sırtışa dönüşüyor, gözlerime dönmeden önce dudaklarımda geziniyor. "Cevabın yüzünün her yerinde yazılı, Ivy. Okuması çok kolay." Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor ama bir an sonra o sırtış kayboluyor. "Korkmuş halini seviyorum aslında. Korktuğunda çok güzel oluyorsun." Başparmağını siliyor

ve ikimiz de siyah lekeye bakıyoruz. Maskara. Berbat görünüyor olmalıyım. "Ben de senin gözyaşlarını seviyorum ve onlardan daha çok alacağım."

Elini enseme doluyor. Kız kardeşinin saçlarımı zorlayarak yaptığı karmaşık bükülme, başımın ağrmasına neden olacak kadar sıkı.

Beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesiliyor, parmakları sanki test ediyormuş gibi çıplak tenimde sertçe geziniyor. Bir kadının boynunun arkasını işaretlerler. En azından okuldaki hikâyeler böyleydi. Erkeklerin kime dokunup dokunamayacaklarını görmek için tarayabilecekleri bir barkod hayal ediyorum.

Ailemize yaptıklarından kadınlardan talep ettiklerine kadar Toplumla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Benden istediklerinden.

"Sen benimsin. Ve bu gece, herkesin bunu tam olarak bilmesi için bir işaret taşıyacaksın," diyor Santiago.

Aniden ensemi bırakıyor ve dönüyor, beni ileri doğru çekerken parmakları koluma giriyor. Ayak parmağımı bir taşla vuruyorum, tökezliyorum ve bir kadının nefes alışını duyuyorum. Sesin geldiği yöne bakıyorum ve bir renk parıltısı, bir yaprak hışırtısı ve adını koyamadığım yarım yüzlü heykelin arkasında bir kadın görüyorum. Genç, tahminimce benim yaşlarımda. Onu sadece bir anlığına görüyorum, ama geniş gözleriyle karşılaştığımda, hemen bir parmağını dudaklarına götürüyor ve onu ele vermemem için beni uyarıyor.

Burada olmaması gerekiyor. Kadınlar, eğer arazideyseler, içeride kapalı olurlar. Söyleyeceğimden mi korkuyor?

Santiago durur, sesin geldiği yöne döner. Onu o da duymuştu.

Dikkatini dağıtmak için heykelden bir adım uzaklaşmak istiyorum ama kolumu çekiştiriyor ve sonunda göğsüne çarpıyorum. Zıpladım ve bana baktı.

"Hep böyle sakar mısınız?" "I-"

"İşte oradalar, gelin ve damat," diye sesleniyor biri avludan. "Bizi beklettin, Santiago."

Erkekler güler.

Kocamın yüzünün şekil değiştirdiğini ve ifadesinin değiştiğini görüyorum. Neredeyse fiziksel bir rahatsızlığa benzer bir şey. Çenesini sıkıyor, gözlerini kapatıyor ve yavaş, derin bir nefes alıyor. Daha iyi bilmesem, kendini çelikleştirdiğini söyledim. Ama ben daha iyi biliyorum. Bu adamın kendini çelikleştirmek için ne gibi bir sebebi olabilir ki? O burada bir kral.

Tekrar açtığında, boştu. Sanki yeni bir maske takmış gibi, bir tane daha. Son birkaç adımı attık ve avludayız.

Toplanmayı gördüğümde nefesim kesildi. Santiago'nun yatak odama ilk geldiği ve yüzüğünü parmağıma taktığı o geceyi hatırlıyorum. Çünkü beni karşılayan manzara dehşet vericiydi. Kapüşonları yukarı çekilmiş siyah cüppeler giyen tüm o adamlar, altlarında parıldayan beyaz ve siyah maskeler.

"İstemiyorum," diyorum aptalca, sesim bir çocuk gibi çıkıyor. Santiago gülüyor. "Başka seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun?"

Bakışlarımı onlardan ona kaydırıyorum.

"Ayrıca, gereken o adamlar değil," diye ekliyor. Yutkunuyorum.

Onlara dönüyor ve ben bütün o mumları anlıyorum. İnsanlar meraklı. Acaba onu tam olarak gören var mı? Santiago dikkatli. Sadece izin verdiği kişilerin yüzünü gerçekten gördüğünü hissediyorum.

"Yeni gelinimle biraz zaman geçirmem gerekiyordu," diyor Santiago bir sürü baş sallama ve kıkırdamaya karşılık. Beni önüne doğru itti.

Adamlar dikkatlerini bana yönelttiler. Geri çekiliyorum ama arkamda Santiago'nun göğsünün duvarı var.

"Nereye gidiyorsun, tatlı Ivy? Daha başlamadık," diye fısıldıyor, kolu arkamdan beni sarıyor, çenemdeki parmakları yüzümü kaldırıyor ve tüm o adamlara bakmamı sağlıyor. Bir düzineden biraz fazla. Hiç kadın yok. Kilisedeki gibi.

En azından kardeşim bir sonraki aşağılanmaya şahit olmak için burada değil. Yoksa o da onlardan biri mi?

Hayır, sadece üst tabaka cübbe giyer. Babama izin verseler bile Habil'i içeri almazlar.

Avluyu geçerken Santiago bana tutunuyor. Yağmur dinmiş ama gökyüzü hâlâ bulutlu. Çıplak ayaklarımın altındaki taş soğuk ve sert, ağaçlardan dökülen kurumuş yaprakların kalıntıları var.

Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim. Babam beni küçükken getirmişti ve burada bir işi vardı. Bebek bakıcısı son anda iptal etmişti. O zaman çok etkilendiğimi hatırlıyorum. Şimdi de öyle.

Meraklı gözlerle karşı her türlü cam kapı ya da pencerenin kapatıldığı üst katlara iki set merdivenle çıkılıyor. Nemli Louisiana ikliminde yemyeşil büyüyen korkuluklardan yeşiller akıyor. Buranın havası bile para kokuyor. Gücün.

Santiago beni onlara doğru götürürken adamlar sessizleşiyor, adımlarımız yavaşlıyor, o artık beni sürüklemiyor. Hayır, onlara doğru değil. Yüzyıllık olduğu anlaşılan, süslü bir şekilde oyulmuş ahşap gölgeliklere doğru yürüyoruz. Canlı yeşil sarmaşıkların arasına serpiştirilmiş kırmızı güllerle kalın bir şekilde örtülmüş. Gölgeğin altındaki zemin de çiçeklerle dolu. O kadar çoklar ki neredeyse kokularını alabiliyorum.

Bu derme çatma sahnenin karşısına dizilmiş sandalyelerde yerlerini almaya başladıklarında erkeklerin yüz ifadeleri daha da ciddileşiyor.

Gölgeğin altında altın ayaklı küçük bir masa ve masaya uygun büyüklükte ve altın renginde tek bir sandalye var, döşemeli minderlerdeki desen buradan seçilemeyecek kadar yıpranmış.

Masaya yaklaştığımızda, üstünde ekipmanlar görüyorum. Bazılarına anlam veremiyorum ama deri bağlar gibi diğerleri midemi bulandırıyor. Tökezliyorum, ayak parmağımı hafifçe yükseltilmiş bir taşa takıyorum, bakışlarım avluya dağılmış ateş çukurlarına ve ateşe bastırılmış demirle gölgeliklere en yakın olana kayıyor.

Beni korkutan da bu.

Bilinçli olarak geri çekilmiyorum. Santiago'nun iki eli kollarıma gelip beni ona doğru çevirene kadar bunu yaptığımı fark etmiyorum.

"Karım," diyor ve bakışlarımı demirden ona doğru çekiyorum.

"Yapamazsın-"

Bana doğru eğiliyor, yanağı yanağıma değiyor ve bir kıvılcım ateşliyor. "Yapabilirim," diye fısıldıyor kulağıma. Beni bir an öyle tutuyor, sonra kabuğunu yalıyor, geriye doğru çekilip beni neredeyse ayaklarımdan kaldırarak gölgeğin ortasına götürürken ürpermeme neden oluyor. Gülleri ayakkabılarının altında eziyor ve ateşin kokusu ve gürültüsü tüm duyularımı bastırıyor. Sandalye ve masanın önünde durduğumda beni adamlara doğru ve ellerini omuzlarımda tutarak bana tek kelimelik bir emir veriyor.

"Diz çök."

Sertçe yutkunuyorum. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Arkasında bir yüzler denizi merakla, dikkatle izliyor. İtaat edecek miyim? Boyun eğecek miyim? Ya etmezsem ne olacak?

"Lütfen yapma," diye başlıyorum ama başka kelime gelmiyor. *Lütfen bana zarar verme.*

Bu anlamsız. Beni incitmekten hoşlanıyor. Bunu daha yeni öğrenmedim mi?

Elleri omuzlarımda sıkışıyor ve aşağı iniyorum, elbisenin dantelleri çıplak dizlerimle soğuk taş arasında sertleşiyor. Diz çöküyorum, bakıyorum

O. Kocam. İlk gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. İsteddiği bu mu? Daha bana dokunmadı bile ve ben şimdiden ona gözyaşlarımı veriyorum.

Ama eğer öyleyse, bunu kabul etmiyor. Arkamdan yürürken yüz ifadesi okunmuyor.

Kıpırdamıyorum, bakışlarımın ateşe doğru gitmesini engellemeye odaklanıyorum. Alevlerin içindeki dağlama demirine. Kalbim hızla çarpıyor, görüşümün kenarları bulanıklaşırken soğuk bir ter beni kaplıyor. Bu tür bir acıya dayanabileceğimden emin değilim. Hayır, eminim dayanamam.

Santiago bileklerimi arkamdan çekiyor ve soğuk derinin önce sağ bileğimi, sonra sol bileğimi kelepçelediğini hissediyorum.

Hala hareket etmiyorum.

Sonra kollarımın üst kısmındaki kelepçeler geldi. Bunlar beni oturmaya zorluyor ve göğüslerimin izleyen adamlara doğru çıkmasına neden oluyor.

Bağları sıkılaştırıp beni hareketsizleştirirken sertçe yutkunuyorum. Hâlâ koşabilirim, sanırım. Her zamankinden daha beceriksiz olurum ama yine de koşabilirim. Yine de fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyorum.

Soğuk bir şey boynumu sarıyor ve nefesim kesiliyor, uzanmak istiyorum ama yapamıyorum. İnce bir şey, her ne ise, ve bir klik sesiyle sabitleniyor.

Ayağa kalktığını hissediyorum ve tekrar etrafımda dolanırken sesini duyuyorum. Ona bakıyorum. Yüzünün iki yanına.

Uzun bir dakika boyunca beni izliyor. Ancak ben bakışlarımı kaçırınca eğilip yüzümü avuçlarının içine alıyor. Beni incelerken, gözlerimden düşen birkaç damla yaşı incelerken dokunuşu nazik.

Ona bana zarar vermemesini söylemek istiyorum. Beni damgalamaması için ona yalvarmak istiyorum. Ama kelimeleri oluşturamıyorum. Ses çıkaramıyorum.

Diğer elinden bir şey düşürüyor. Taşa çarptığında şingirdayan bir ses çıkarıyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum. Uzun, ince bir zincir. Çenemi yukarı kaldırıp az önce boynuma geçirdiği gerdanlığa takıyor ve diğer ucunu taş zemine takılı, benim bile fark etmediğim küçük bir halkadan geçiriyor.

Bakışlarım tekrar ateşe kayıyor ve çıkarabildiğim tek ses boğuk bir hıçkırık oluyor.

Zinciri çekerek başımı eğmemi sağlıyor ama bana doğru eğilirken bakışlarımı tutuyor, yanağı yine yanağıma değiyor, çenesindeki kaba sakal derimi çiziyor.

"Kımıldarsan dağlama demirini kullanırım, anladın mı?"

Bana bakmak için geri çekildi.

Titriyorum, sarsılıyorum. Çoktan yere düşmüş olmam iyi bir şey, yoksa şimdiye kadar düşmüş olurum.

"Beni anlıyor musun, Ivy?"

Çılgınca başımı sallıyorum, gözyaşlarım çılgınca akıyor, çevremde o demiri gördüğümde bir parça rahatlama hissediyorum.

Bir kez başını sallıyor, sonra zinciri kısaltmaya devam ediyor ve başım yeterince öne eğildiğinde zinciri kilitliyor.

O gözyaşlarından biri taş zemine düşer. Sonra bir tane daha.

Ayağa kalkıyor, boşalttığı alan boş ve soğuk ve arkamdan yürürken onu tekrar yakınımda istediğimi fark ediyorum. Sıcak bir beden. Bana işkence edecek olsa bile. Çünkü arkasında, avı parçalamaya gelen daha fazla akbaba oturuyor.

Kollarımı, başımı oynatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, alnımı kirli zemine koymak istemediğim sürece biraz bile. Beni hareketsiz bıraktı. Şimdi bana ne yapmak isterse istesin, boyun egeceğim. Bundan emin. Arkamdaki sandalye gıcırıyor. Ayaklarını kalçalarımın iki yanına koyuyor. Bakışlarımı kaydırırsam ayakkabısının ucunu görebiliyorum.

Parmaklarının ucunu enseme hissettiğimde nefesim kesildi. Demek ki söylentiler doğruymuş. Kız kardeşinin saçlarımı bu kadar sıkıca bükmesinin nedeninin bu olduğunu anladım. O biliyor muydu? Bir gün kendisi de böyle bir aşağılamaya maruz kalacak mıydı? Zaten biliyor muydu?

Ama tenimi okşarken tüm düşünceler kayboluyor. Sanki tuvalin dokusunu tanıyormuş gibi nazik davranıyor. Sonra aniden, elbisemin zaten yırtık olan dantel üstünü kavırıyor ve daha da yırtarak nefesimi kesiyor. Santiago sırtımı açtığında, elbise göğüslerimin üstüne düşüp bir meme ucumu açığa çıkardığında, seyircilerimiz olan erkekler takdirkâr bir ses çıkarıyorlar. Adamların görebileceğini sanmadığım kadar kambur duruyorum.

Diz çökmüş gelininin sırtında, elbisesi yırtılmış, ona yalvaran yarı canavar kocanın nasıl bir manzara oluşturduğunu merak ediyorum.

Tahrik olup olmadığını merak ediyorum.

Soğuk ve ıslak bir şeyin enseme dokunduğunu hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Alkol kokusu alıyorum. Bölgeyi temizliyor.

Bu gerçekten oluyor. Sığır gibi işaretleniyorum.

Sandalyeyi taşın üzerinde öne doğru çekerken sandalye gıcırıyor ve dizlerini kollarıma sıkıca sararak, bir makinenin vızıltısını duymadan ve iğnenin ilk batışını hissetmeden önce beni daha da sabitliyor.

Bana dövme yapacak.

Acıtıyor ve inliyorum. Ama bu onu caydırmıyor.

Adamların ilgisini kaybetmesi yaklaşık beş dakika sürüyor, bazıları ayakta duruyor, bazıları konuşuyor, sadece birkaçı izlemeye devam ediyor. Acı şiddetlendikçe ellerimi sırtımda yumrukluyorum. Dağlama demiri daha çok acıtır, diyorum kendime. Bununla başa çıkabilirim.

Cemiyet'in baş harflerini derime dövme yapacağını biliyorum. Onun malı olduğum kadar onların da malıyım. Bunun yanı sıra, onun işaretini de taşıyacağım. Ne olduğunu bilmiyorum, farkındayım. Önemi de yok. Tek düşünebildiğim makinenin vızıltısı, tek hissedebildiğim kollarımdaki kalçalarının sıcaklığı. Bunun beni rahatlattığının farkında mı? Sadece yerimde kalmamı sağladığından eminim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Uğultu beni sakinleştiriyor, iğnelerin batması bir şekilde beni topraklıyor. Ve tüm bu süre boyunca Santiago sırtımda sessizce çalışıyor, kalçaları her iki yanımda güçlü, işini incelemek için eğildiğinde nefesi enseme ılık. Şapeli düşünüyorum. Orada olanları. Ne kadar acımasız olduğunu.

Üzerimdeki ellerini, içimdeki parmaklarını düşünüyorum. Boynumdaki dudaklarını düşünüyorum. Dışlerini.

Karnım dönüyor.

Bu gece beni alacak. Evliliğimizi tamamlayacak. Ve içimde merak eden bir yan var. Bunu istiyor. Yatağına yattığımda onun kadar acımasız olacağını bilsem bile.

Vızıltı aniden kesildi. Boynumun arkası zonkluyor. Bittiğini anlamam bir dakikamı alıyor. Fark edince neredeyse paniğe kapılıyorum.

İlk önce bileklerimdeki bağlar çözüldü. Tören yapmadan çalışarak beni onlardan ve üst kollarımdakilerden kurtarıyor. Ellerimi iki yanımda yere koyuyorum, başım hâlâ aşağıda, boğazımdaki zincir beni hâlâ taşa bağlıyor. Parmağımdaki yüzüklere bakıyorum. Tuz ve biber elması. Garip ve güzel. Beni sahiplenmesinin bir başka sembolü.

"Bitti," diyor, sesi derin ve alçak ve hala mekandaki herkesin dikkatine hükmediyor.

Nefes veriyorum. Bitti. Benim için dağlama demiri yok. Kendimi şanslı sayardım ama aramızdaki bu şeyin daha yeni başladığını biliyorum.

Birkaç adam gelip onun el işine bakıyor ve iltifat ediyor. Kimse bana dokunmuyor ama Santiago yanımda duruyor. Kimsenin onun gazabına uğramaya cesaret edemeyeceği hissine kapılıyorum.

Bir sonraki dokunuşunu hissettiğimde nefesim kesiliyor, kaslarım endişeyle geriliyor. "Kıpırdama," diye emrediyor.

Ben hala. Bana dokunmasını beklemiyorum. En azından onun gibi değil. Ama sonra ne yapıyor olması gerektiğini anlıyorum. Merhem sürüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesim düzleşiyor, bedenim az da olsa rahatlıyor. Dikkatli davranıyor. Nazik. İşi bittiğinde dövmeyi bir şeyin kapladığını hissediyorum. Gözlerimi açıyorum ve kendimi azarlıyorum çünkü bana karşı ya da benim için nazik ya da dikkatli davranmıyor. İşini koruyor. Enfeksiyon kaparsa olmaz.

Santiago ayağa kalkıp etrafımda dolaşıyor. Ben yerimde kalıyorum, başım hâlâ zincire bağlı, ensem sıcak, kollarım ve omuzlarım ağrıyor. Biri ona içki getirirken acele etmiyor. Kendi aralarında kaynaşmaları bir şekilde daha aşağılayıcı oluyor. Beni tamamen görmezden geldiklerinde, yakalı gelin ayaklarının dibinde başını eğmiş diz çöküyor.

Ama umurumda değil. Bırak beni görmezden gelsinler. Beni unutmalarına izin ver.

Çünkü bundan sonra olacaklar hepsinden daha aşağılayıcı olacak. Ve yine, bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.

Beni neden seçtiğini bir kez daha merak ediyorum. Neden *beni* istediğini.

Sanki düşüncem ona henüz bitmediğini, ben kelimeleri söyleyene kadar bitmeyeceğini hatırlatıyormuş gibi, bana dönüyor, zincirin kilidini açmak için çömeliyor, sonra tam boyuna doğru düzeliyor. Ayakta durduğumda bir buçuk metrelik boyuyla benim bir buçuk metrelik boyumu aşıyor, yani ben dizlerimin üzerindeyken o bir dev.

Erkekler bir sonraki sahneye tanık olmak için yerlerini alırken sandalyeler gıcırıyor. Akıllarında benim kocama boyun eğdiğimi düşünerek evlerine gidip karılarını beceriyorlar mı merak ediyorum.

Ama Santiago beni dizlerimin üzerine kaldırmak için çenemin alt tarafına dokunduğunda, mumların gölgeli, loş ışığında duran ona bakıyorum. Garip bir şekilde kendimi daha çok onun gibi hissediyorum. Düşünden sonra olduğundan daha fazla.

Ve başparmağını yanağımda gezdirdiğinde ona istediğinden fazlasını verdiğimi fark ediyorum. Elini başımın üstünde kapatıyor, aynı başparmak alnıma geliyor, sanki beni kutsuyormuş gibi kendi gözyaşlarımla orada bir sembol çiziyor. Sanki o bir tanrıymış gibi. Dudakları kıpırıyor ve sanırım sessiz bir dua ediyor ve yine neye benzediğimizi merak ediyorum, ayaklarının dibinde diz çökmüşüm, kanlı boynumdaki izi taze.

Gözlerini kapatıyor, bir an için başını eğiyor, sonra tekrar açıyor ve içindeki bakış karanlık.

Eli hâlâ başımın üstündeyken bana "Kelimeleri söyle," diyor.

Bu kısmı biliyorum. Kelimeleri. Hareketi. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum. Cemiyet'in her kızı biliyor çünkü ne kadar yüksek rütbeli olursak olalım her birimiz boyun eğmek zorunda bırakılacağız.

Ve bundan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyorum. O kısa altı ay boyunca bir şekilde kaçtığıma ve kendi kaderimden sorumlu olduğuma inandığımda bile hiçbir zaman olmadı. Asla olamadım.

Bakışlarını uygun olandan ya da onun olduğundan daha uzun süre tutuyorum. Bir öfke titreşimi görüyorum. Güzel.

Kırılmamın kolay olacağını düşünüyor. Zayıf olduğumu düşünüyor. Gözyaşlarımın zayıf olduğunu düşünüyor. Bunu görüyorum. Ama ben onun bildiğinden daha güçlüyüm. Neredeyse kaçıyordum. Ve ondan kurtulacağım. Kurtulmak zorundayım.

Gözlerimdeki tüm duyguları boşaltıyorum. Kendimi ona kapatıyorum ve kendime kelimelerin hiçbir şey ifade etmediğini söylüyorum. Bu benim seçtiğim bir yemin değil.

"Dominus et Deuce."

Ama bunları söylediğimde, sanki eylem mühürlenmiş gibi oluyor ve yine Tanrı'nın gerçekten onların tarafında olup olmadığını merak ediyorum.

Dominus et Deuce. Lordum ve Tanrım.

Bana uzattığı elini iki elimle birden tutuyorum ve dudaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. Bakışlarımı onunkilere kaldırarak kirpiklerimin altından onu izliyorum.

Küçük kız kardeşimi düşünüyorum. Ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Kurallarını bile bilmediğim bu oyunu nasıl oynamam gerektiğini. Çünkü Hazel'in yaptığı gibi kaçabilsem ve bunu başarsam bile Evangeline'e ne olacak? Hazel'ın bizi terk ettiği gibi onu terk etmeyeceğim.

Dudaklarım serin eline yapışmış, zihnimde bir planın başlangıcı oluşurken gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Santiago yutkunduğunda, Adem elmasının çalışmasını izliyorum. Etkilenmiş. Onun için diz çökmenden mi yoksa işaretleme eyleminin kendisinden mi emin değilim. Baş döndürücü bir şey olmalı. Anlıyorum. Ama etkilenmiş.

Bunu kullanacağım.

Eğilip alnımı ayakkabısına yaklaştırırken gözlerimi olabildiğince onunkilerden ayırmıyorum. Onu öpeceğim ama bunu yapmayacağım. Erkekler görmeyecek. Kocam öğrenirse beni cezalandırır. Bu küçük bir isyan, ama bu benim ve bu da bir şey ve onun cezasına boyun eğeceğim. En azından nerede durduğumu bilir.

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdığında, kurallardan sapmamı gözden kaçırmadığını anlıyorum. Ona doğru düşerken elbisem kayıyor, sonra geriye doğru tökezliyorum. Bana bakıyor ve ben de bakışlarını açıkta kalan göğsüme doğru takip ediyorum. Danteli kabaca yukarı çekiyor ve gözlerindeki bakış şimdiye kadar gördüğümünden daha karanlık.

Ve bir an için, zayıf tarafım, korkmuş belki de onun ayakkabısını öpmem gerektiğini düşündü.

Ama sonra kendini dizginledi ve bence kocamın bu yönü, dışa dönük öfkeli yönünden daha korkutucu. Bu sessizlik daha korkutucu.

Çünkü gözlerinin içinde bir vaat var.

Seninle sonra ilgileneceğim.

"Gözlerini kapat," diyor, sesi alçak, fısıltı değil ama sadece sessiz.

Kapatıyorum.

Beni kendine çekiyor ve dudaklarımdan sertçe öptüğünde nefesim kesiliyor, parmakları saçlarımdan harap olmuş kıvrımlarını acıyla tırmalarken ellerim göğsüne geliyor, öpücüğünü almak için geriye doğru eğildiğimde sert vücudu benimkine değişiyor. Bu gece yapacaklarının küçük bir tadı.

De Marco bizi ön girişe bıraktığında La Rosa Malikânesi sessiz ve karanlıktı. Eşim sadece tahmin edebildiğim kadarıyla eşit parçalar endişe ve merakla malikaneye bakıyor.

Dış cephe gotik canlanma mimari tarzında taştan inşa edilmiştir. Oymalı payandalar, Palladyan pencereler, süslü kalkanlar ve başıboş sarmaşıklar, kendi kişisel hapishanesi olarak tanıyacağı tarihi yapıyı cömertçe süslüyor.

Neredeyse her zaman var olan bir sis, bölgenin gizemine katkıda bulunarak mülkün etrafında gizleniyor gibi görünüyor. Dehşete kapılmış turistlerden oluşan küçük gruplar sık sık dışarıdaki kapılardan bakarken, rehberleri burada meydana gelen musallatlarla ilgili sessiz söylentiler fısıldıyor. Ancak Ivy'nin endişelenmesi gereken tek hayaletler, mezarın ötesinden Moreno kanı için seslenen babam ve erkek kardeşimin hayaletleridir.

Ayak parmakları toprağı kazarken yutkunuyor ve elbisesinin yırtık parçalarını vücuduna yapıştırıyor. Bu küçük protesto işaretlerini ilgiyle inceliyorum. Hava bu gece yapış yapış olsa da, teninde tüyler diken diken olurken içinde hissedilir bir ürperti var.

Toplumda bazı geleneklerin hiçbir değeri yoktur, ancak bencilce bir ihtiyaç onu kollarıma alıp çimlerin üzerinde taşımama neden oluyor. Hâlâ ayakkabısız ve benim için yumuşak olmasını istiyorum. Bırakacağım izler dikkatle düşünülmüş olacak ve şimdiden ayaklarını yaralamasına izin vermem dikkatsizlik olur. Bu gece yapılacak daha çok iş var ve zamanımı bu kadar kolay önlenebilecek yaralarla uğraşarak harcamayacağım.

Onu merdivenlerden yukarı taşırken ve eşikten geçerken bana geniş, şaşkın gözlerle bakıyor. Ağır kapı arkamızdan çarparak kapanırken yüz hatlarını belirsizlik kaplıyor ve onu, olmamı istemediği canavarın içine hapsediyor.

"Yürüyebilirim," diyor ama sesinde mücadele edecek inanç yok.

Günün olaylarından sonra yorgun olduğu gözlerindeki ağırlıktan anlaşılıyor. Saat sabahın üçünü çoktan geçti. Ama vücuduna adrenalin ve kortizol yağdığında yeniden canlanacağından hiç şüphem yok. Korkunun ölüme yakın olanları bile uyandırmak gibi bir huyu vardır.

Büyük merdivenlerden ikinci kata çıkmaya devam ediyorum, onu koridorda takdir etmediği bir verimlilikle taşıyorum. Kollarımın arasında boynunu bükmüş, etrafındaki detayları görmeye çalışıyor. Pişmanlık duymadan ondan çaldığım bir fırsat.

Misafir odasına girdiğimde nihayet onu ayağa kaldırıyorum. Bir an etrafına bakınıp antika mobilyaları, süslü halıları, mürdüm ve siyahın zengin tonlarını inceliyor. Her şey mum ışığının yumuşak parıltısıyla yıkıyor, Ivy'nin gözleri ışık düğmesine giderken gözden kaçırmadığı bir ayrıntı.

"Burası senin odan mı?" diye soruyor.

"Elbiseni bırak," diye emrediyorum.

Bana bakıyor, çenesinde yeni bir meydan okuma var. İnatçılığının ona hiçbir faydası yok, çünkü onu kırma düşüncesini ne kadar sevdiğimi bilemez. Bir adım daha yaklaşıyorum, parmak uçlarım boğazına doğru ilerliyor. Şimdiden nabızı yükseliyor ve gözlerindeki siniri gizleyemiyor.

Vücuduna sımsıkı tutunduğu yırtık elbiseye uzanıyor ve onu avuçlarından çekip çıkarıyorum. Kumaşın kalan dikişleri, ayaklarının dibinde lime lime olmadan önce bir iniltiyle açılıyor. Ellerini göğüslerinin üzerine koyuyor ve benim kara kahkaham aramızdaki boşluğu delip geçiyor.

"Burada alçakgönüllülüğüne yer yok." Kulağının kabuğuna doğru için eğildim. "Her santimini sahipleneceğim, sevgili karıcığım."

Ellerini zorla ayırıp tekrar yanlarına doğru çektiğimde içinden bir ürperti geçiyor. Tamamen çıplak ve tamamen benim. Avuçlarımın keşfetmek için yanıp tutuştuğu hafifçe eğimli kıvrımlar ve vadilerden oluşan güzel, titreyen kadınsı bir form.

Ama önce kontrol.

"Diz çök."

Tereddüt ediyor, gözleri arkamdaki kapıya kayıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip bir avuç avuçluyorum, dizlerinin bükülmesine izin vermekten ve istediğimi yapmaktan başka seçeneği kalmayana kadar onu geriye doğru eğilmeye zorluyorum. Dizlerinin üzerine çöktüğünde onu serbest bırakıyorum ve yüzünü zonklayan sikimin sıcaklığından sadece birkaç santim uzakta bırakıyorum. Gözleri pantolonumdaki şişkinliğe kayıyor ve sinirleri vücudunun her kas lifine kanarken kuru dudaklarını yalıyor.

Deri ayakkabımı dizlerinin arasına sokuyorum ve amının bir kısmı görünene kadar dizlerini ayırmaya zorluyorum. Pantolonumun cebinden bütün gün taşıdığım tespih kolyeyi çıkarıyorum. Sağlam obsidyen ve şungit boncuklarla çevrili beyaz altın bir haçtan oluşan süslü bir tasarım. Omuzlarından geçirdiğimde göğüslerinin arasından sarkacak kadar uzun. Boynuna iki kez dolayabilirim ve yine de oynayacak yerim olur.

Ben boncukları avucumun içinde kıvrırırken Ivy mücevherleri incelemek için aşağı bakıyor. Toplumumuzun derinliklerine işlemiş olan din ve cezanın önemini anlayabilir ama asla benim bildiğim kadarını bilemez. Bu kolyenin ruhunda her zaman ağır hissetmesini istiyorum. Günahlarının ağırlığı gibi sürekli taşınması gereken bir yük. Kim olduğuna ve kime ait olduğuna dair kalıcı bir hatırlatma.

"Bunu asla ," diyorum ona. "Anladın mı?"

Cevap vermeyince elimi sıkıyorum ve boğazındaki baskıyı artırıyorum. Elleri benimkilere uzanıyor, panik gözlerindeki ışığı söndürüyor.

"Anlıyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Lütfen."

Tutuşumu gevşetiyorum ve düşünmeden boştaki elimi başına koyup gözleri kapanana kadar saçlarını okşuyorum. Niyetim onu sakinleştirmek değildi, ama görünen o ki yaptığım tam olarak bu ve bunu anlayamıyorum. Benim varlığımla nasıl teselli bulabilir ki? Hayatını neye teslim ettiğinin farkında değil mi?

"Bana meydan okudun." Sesim alışılmadık derecede sert. "Yine."

Gözlerini açıyor ve bir açıklamaya ihtiyaç duymuyor. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

"Bu aşağılayıcı bir şey," diye kestirip attı.

"Bu senin kabul ettiğin hayat. Kendini Cemiyet'e adadığında kuralları biliyordun."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi." Sesi titriyor ve gözlerinin kenarlarına nem yapıyor, ama düşmesine izin vermemek için umutsuzca çabalıyor.

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır." Çenesini yukarı kaldırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Senin hâlâ bir seçeneğin var. Her an kaçmayı seçebilirsin ama bunun boşa bir çaba olacağını bilmelisin. Seni bir taziye gibi takip eder, her zaman bulur ve bana geri getiririm. Bu sana verebileceğim bir söz. Ama birçoğundan sadece biri. Sanırım hayatınız üzerindeki gücümün bir sınırı olmadığını anlamışsınızdır. Gelecekte çok daha büyük savaşlar olacak, neden bu kadar küçük bir şey için meydan okumayı seçsin ki?"

Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasında zorlarken omuzları titriyor. "Bana yaptırdığın onca şeyden sonra... Yapamazdım. Bunu yapamam."

"Sanırım beni memnun etmek için ne kadar ileri gidebileceğini zamanla keşfedeceksin ve bu seni şaşırtacak." Ona soğuk bir şekilde gülümsüyorum. "Ama şimdilik, bana üç Hail Marys vererek tövbe edebilirsin."

İsteğim karşısında şaşırmış görünüyor ama yine de yerine getiriyor. Ellerini dua pozisyonunda bir araya getirerek avuçlarının arasında tespih tanelerini örmemi meraklı gözlerle izliyor. Önümde başını eğiyor ve Latince kelimeleri ustalaşmış bir mükemmellikle okuyor.

"Aferin kızıma." Yaklaşırken onu övüyorum. O kadar yakın ki, yanağı pantolonumun kumaşına baskı yapan ağrıyan zonklamaya sürtünüyor.

Ivy bunu hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor ve diğer her şey yok oluyor. Onun tuhaf gözlerine bakarken kaybolmuş ve şaşkın bir haldeyim ve o da nefesini içine çekerken bunun farkında gibi görünüyor.

Aniden arkamı dönüp bu geceki ayın için gerekli eşyaları bıraktığım komodeye doğru ilerleyerek bu tuhaf bağlantıyı koparıyorum. Özellikle onun için sipariş ettiğim kör maskeyle döndüğümde Ivy başını hafifçe sallıyor ama yalvarışlarının faydasız olduğunu biliyor olmalı.

Ağır gümüş maskeyi yüzüne sabitleyerek etrafındaki dünyayı görmesini engelliyorum. Nefes alırken göğsü kabarıyor, meme uçları yukarı doğru çıkarken haykırıyor. Bir an için orada durup ona hayran hayran bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Artık beni göremiyor ve ben bütün gece kendimi şımartmak için bekliyordum.

Vücudu bir kadının bedeninde hayran olduğum tüm özelliklere sahip. Yumuşak bir ten. Mükemmel yuvarlak göğüsler. Kıvrımlı kalçalar. Daha önce görmediğim bir şey değil, ancak bu özellikler onda bakma zevkine eriştiğim diğer tüm kadınlardan daha cazip görünüyor.

Belki de bunun nedeni, onun sadece benim olacağını bilmemdir.

Eğilip tekrar ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Onu yatağa doğru götürdüğümde parmakları koluma dolanıyor ve rehberim olarak bana yapışıyor. Bu beklemediğim kadar garip bir güven işareti ve beni de silahsızlandığını fark ediyorum. Ama kollarını başının üzerinden çekip yatağın direğindeki ipe bağladığımda güveni sarsılıyor.

"Santiago." Sesi yalvarıyor.

Ses tonundaki korkunun alt akımı beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar sertleştiriyor. Bir an durup gözlerimi kapatarak durumu yeniden kontrol altına almam gerekiyor, yoksa basit arzularıma yenik düşüp onu önceden düşünmeden mahvedeceğim.

Bileklerini sabitleme işine devam ediyorum ve sonra vücudunun sanatını hayranlıkla seyretmek için geri çekiliyorum. Kalçaları kavisli, hafifçe öne eğilmiş, kolları yukarı doğru gerilmiş. Sınırları güçlü bir afrodizyak ve şimdiden kalçalarının arasındaki uyarılmanın kokusunu alabiliyorum. Sırada ne olduğunu bildiğini sanıyor ama belirsizlik onu ürpertiyor.

Parmaklarım omurgasının uzunluğunu okşadığında, bir kedinin sahibinin avucuna doğru kavis çizmesi gibi bana doğru kıvrılıyor. Bunu bilinçli olarak yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ve ben onun sadece işkencecisi olabilecekken, benim içimde bir koruyucu bulmayı umması utanç verici.

Kalçasının etrafındaki yumuşak etten bir avuç tutup sıkıyorum ve sırtı daha da eğiliyor, kalçaları çok baştan çıkarıcı bir şekilde ayrılıyor. Anlamadığı bir şey için yanıp tutuşuyor.

Acele etmeden ceketimi ve yeleğimi çıkarıp gömleğimin düğmelerini yavaşça açıyorum. Gömleğim yere düşerken, karım görememesine rağmen bana doğru dönüyor ve süslü maskesiyle gövdemdeki yara izlerine bakıyor. Bu sinir bozucu ve mantıklı değil, ama yine de bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sanki metal katmanların arasını görebilme yeteneğine sahipmiş gibi. Sanki beni gerçekte olduğum gibi görebiliyor.

"Arkanı dön," diye emrediyorum.

Sesimin sertliği karşısında sığıyor ama ellerim tekrar onun üzerindeyken yerine yerleşiyor. Bu sefer okşuyorum, vücudunun uzunluğunu okşuyorum. En ilginç kazanımım için bir his ediniyorum. Avuçlarım beline dolanıp göğüslerinin üzerinde kayarken yumuşak bir zevk sesi çıkarıyor. Meme uçları o kadar sert ki tenime sürtündüklerinde inliyor ve banka hesabımdaki tüm paraya bahse girerim ki amcığı da benim için şişmiş durumda.

"Hoşuna gitti mi?" Dudaklarım kulağının üzerinde geziniyor, boğazına inmeden önce lobunu ısıyor.

Boğazına takılan bir protesto sesi çıkarıyor, ancak ellerimden birini çıkarıp kışına parmaklarımın izi kalacak kadar sert bir şaplak attığımda ses dışarı çıkıyor.

"Santi-" Eylemi tekrarlayıp kışını tekrar tokatladığımda adım dudaklarında kayboluyor.

Çıglık atarken eğilerek uzaklaşmaya çalışıyor ama kolum beline dolanarak onu hareketsiz kalmaya ve dayanmaya zorluyor.

Üç. Dört. Beş. Altı kez tokatlıyorum ve kan yüzeye çıkarken teni kiraz kırmızısı parlıyor. Parmaklarımı kalçalarının arasına kaydırıp sırlıklam arzusunu hissettiğimde nefes nefese kalıyor, kabarıyor, avuçlarımın içinde kıvranıyor.

"Lütfen," diye yalvarmaya başladı ben onu okşarken. "İhtiyacım var... Yapamam..."

Düşmanlarıma istediklerini verme işinde değilim. Ama sesi çok tatlı geliyor. Kendi isteğinden o kadar nefret dolu ki, onu bu şekilde kontrol edebildiğim için benden daha da nefret edeceğini düşünebiliyorum.

İki parmağımı içine daldırıyorum ve sonra klitorisinin etrafında döndürüyorum. Farkında olmadan bacaklarını benim için açıyor, sanki beni içine almak istercesine vücudunu açıyor. Boğazımda yükselen iniltiyi omzunu ısırarak bastırıyorum ve Ivy aynı anda çıglık atarak vücudunu serbest bırakıyor, parmaklarımın üzerinden kayan bir sıcaklık fişkırıyor. Nefesi dişlerinin arasından tıslarken spazmlar merkezini sarsıyor. Vücudunun ihanetinin kanıtını dudaklarına sürdüğümde hâlâ kendinden geçmişti.

Kollarımda sarsılıyor ve tenine karşı nefes alıyorum, vücudunun genişliği üzerinde uzun, titiz vuruşlara devam ederken belindeki tutuşu gevşetiyorum. Onu inceliyorum. Bu yabancı manzaranın tüm detaylarını alıyorum. Omzundaki çiller. Omurgasının alt kısmındaki eğim. Dokunuşuma doğru eğildiğinde kaburgalarının parmaklarıma baskı yapması. Hepsini ezberlemek, bilgisayarımdaki veriler gibi dosyalamak istiyorum. Nedenini anlamıyorum ve nedenlerini henüz çok dikkatli bir şekilde incelemek istemiyorum.

Daha fazla düşünmeden kolunda bir morluk fark ediyorum. İyice inceliyorum, içimde su katılmamış öfke kaynarken parmak uçlarımı mor ovalere bastırıyorum.

"Bunu sana kim yaptı?" Talep ediyorum.

Nefesini içine çekiyor ama cevap vermiyor. Onu sarsmak istiyorum. Onu boğmak. Kelimeleri dudaklarından zorla almak. Ama gözlerim çoktan onun geri kalanında geziniyor, zihnimde tam olarak şekillenmemiş bir adaletsizlik için her santimini tarıyor.

Kalçasında, dizinde ve baldırında başka çürükler de var. Ve bunların birinden geldiğini biliyorum çünkü kollarımda kaskatı kesildi. Benden bir şey saklıyor ve ben bunu kabul etmiyorum.

"Bunu kim yaptı?" Tekrar ediyorum.

Cevap vermeyince, tespihin uzunluğunu boynuna, derisini ısırana kadar doluyorum. Bana yaslanmak için ipe karşı direniyor, yumruğumun sıkışmasına karşı koyuyor.

"Kim, Ivy mi?"

"Belki de senin doktorundur," diye hırlıyor bana öyle bir şiddetle ki, şok geçirip elimi gevşetiyorum.

Boncuklar tekrar göğüslerinin üzerine dökülüyor ve tümseklerin arasına yerleşiyor. "Doktor," diye yankılanıyorum, aklıma Abel'in elden teslim ettiği saflık geliyor

Test.

"Beni gönderdiğin doktorun kâbusu!" Kelimeleri beni hazırlıksız yakalayan bir acılıkla savuruyor.

"Seni ona gönderdiğimi kim söyledi?"

Tekrar sessizleşiyor, göğsü öfkeyle kabarıyor. İçinde beklemediğim bir ateş var ve bundan hoşlandığımı fark ettim.

"Cevap ver bana."

Parmaklarımı tekrar bacaklarının arasına sokuyorum ve onları birbirine sıkıştırmaya çalışıyor. Uyluklarının iç kısmına vurmak onu tekrar itaat etmeye zorluyor ve ben onunla tekrar oynamaya başladığımda başı omzuma düşüyor.

"Santiago." Burnunu çekiyor. "Lütfen."

Kolları yorulmaya başladı. Kendini zar zor dik tutabiliyor. Ama dayanıklılığın gerçek doğasını öğrenmeli, çünkü benimleyken buna çok ihtiyacı olacak.

Doktoru tartışmak için beklememiz gerekecek. Gece benden kaçıyor ve ben henüz ona sahip olamadım. Pantolonumun fermuarını açıp zonklayan sikimi serbest bıraktığımda bunu ona da belli ediyorum.

Hassas klitorisini okşarken ve bedenimi onunkine doğru şekillendirirken bile Ivy tamamen hareketsiz kalıyor. Etimin sert çeliğinin vücudunun yumuşaklığına baskı yaptığını hissettiğinde, sanki beni görmek istermiş gibi başını tekrar çeviriyor.

"Beni seni cezalandırmaya devam etmek zorunda bırakma," diye onu sertçe uyarıyorum. "Tabii benim sertliğimi gerçekten hissetmek istemiyorsan."

Başını tekrar öne doğru itiyor ve ben de sikimi kalçalarının arasına kaydırarak uzunluğunu onun dağınık uyarılmışlığıyla ıslatıyorum. O kadar sıcak ve yumuşak ki, ona karşı sert olmaktan başka bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Bir kadını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şu anda başka bir şey düşünmüyorum.

Kalçalarını kavıyorum ve sikimin başını girişine sürüyorum, içine girmeye başlayana kadar yavaşça baskı uyguluyorum. Elleri kenetleniyor, bacakları titriyor ve ben sadece başını işkence gibi bir ritimle içine sokup çıkarırken onu belinden tutmam gerekiyor. Klitorisini okşamaya devam ediyorum, içindeki basıncı arttırdıkça arttırıyorum. Etrafımda sıkıştığını hissediyorum ve bu yeterli değil. Her şeyi hissetmem gerekiyor.

Keskin bir hamleyle bekaretini yırtıyorum ve sikimi vücudunun beni götürebileceği kadar derine oturtuyorum. Şaşkınlıkla haykırıyor ve sonra parmaklarım onu çılgınca, acımasız hareketlerle kenara iterken paramparça oluyor.

Artçı şoklar onu sararken vücudu beni tekrar tekrar sıkıyor ve dar amcığının sikimi sağmasından duyduğum zevk ürpertisini bastırmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

"Siktir." Kelime dudaklarımdan tıslayarak dökülüyor ve artık kendimi tutamıyorum.

Kıçını yukarı kaldırıp kalçalarımı geriye doğru döndürerek acımadan içine girdiğimde insandan çok hayvana benziyorum. İpin gerginliği ve bedenim onu zıt yönlerle çekerken Ivy feryat ediyor ve yatak direği inliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun sıcaklığının, seslerinin, sığınağının hissinde kayboluyorum.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Zihnimin arkasında bir yerlerde mantık dikkatimi çekmek için çılgık atıyor. Ama saçlarını okşarken ve omurgasından aşağıya doğru öpücükler kondururken onu neden unuttuğumu düşünemeyecek kadar kendimi ona kaptırmış durumdayım.

Kollarımda bez bebek gibi duruyor. Çok küçük. Etrafa fırlatıp istediğim gibi kullanmak çok kolay. Bunun nasıl işe yarayacağını bilmiyorum. Kontrolümü nasıl dizginleyeceğimi bilmiyorum ama şu anda tek düşünebildiğim kendimi taşaklarımın derinliklerine gömmek ve rahmini tohumlarımla doldurmak.

Ivy'nin ağırlığı öne doğru çöktükçe bileklerindeki ip sürtünmeye başlıyor. Artık başını dik tutamıyor ve ben de duramıyorum. Karyola direğindeki ipi çekerken bir kolumla onu tutuyorum ve bileklerini kalıntılara dolanmış halde bırakıyorum. Gövdesini yatağa bıraktım ve kalçalarımı daha derine yuvarladım.

Daha sert, taşaklarım yukarı çekilene ve daha fazla dayanamayana kadar kısıtlama olmadan itiyor.

Parmaklarım morartıcı bir kavrayışla kalçalarına saplanıyor ve sikim çılgınca sarsılıp dört yıllık hayal kırıklığını karımın içine boşaltırken içimdeki acı patlıyor.

Karım.

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve ona bakıyorum, hareket edemeyecek kadar bitkin, yeterince oksijen alamıyormuş gibi nefes alıyor. Bu konuda ben de yapamam.

Bunu gerçekten yaptım. Düşmanımla evlendim ve yakında çocuğumu taşıyacak.

Dünya devriliyor ve homurdanarak onun yanına yığılıyorum.

I başımı kaldıramıyorum. Bana taktığı bu başlık çok ağır. Çekildiğini hissediyorum, boşaldığını hissediyorum, hayır, bizim boşaldığımızı. Ben de geldim. Ben de geldim. Ve içimden fışkırdığını hissediyorum.

Bacaklarım yatağın kenarından sarkıyor. Yüzüstü yatıyorum, hareket edemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Konuşmuyor ama nefes alışını duyuyorum. Benimki gibi düzensiz. Tükenmiş. Görüşümün elimden alınması diğer duyularımın daha çok çalışmasına neden oluyor. Boşluğu onlar doldurmalı ve bu adama karşı tetikte olmalıyım.

Bu adam.

O senin kocan.

Sanki bilmiyormuşum gibi.

Sanırım giyiniyor. Bir fermuar sesi duyuyorum. Hâlâ hareket etmiyorum. Gözlerim açık ama tek gördüğüm siyah ve tek hissettiğim bacaklarımın arasında zonklayan bir acı.

Beni şiddetle aldı.

Ve sen geldin.

Şiddetle.

Ağırlığımı değiştiriyor, beni yatakta daha uzağa uzanmam için kaldırıyor. Bu şeyin ağırlığıyla başa çıkmaya çalışırken başım dönüyor. Ellerimi uzatıyorum ama o ham bileklerimden tutup ipi çözüyor ve tek kelimelik bir komutla kollarımı iki yanıma koymadan önce beni ipten kurtarıyor. "Hayır."

"Lütfen."

"Seni tekrar bağlamak zorunda bırakma beni."

"Nefes alamıyorum."

"Nefes alabilirsin. Sadece rahatla."

Altımdan bir şey çekip çıkarıyor, sonra bir bacağımı açıyor.

Nefesim kesiliyor, kaçmaya çalışıyorum ama parmakları bacaklarımın arasını silerken kalçama saplanıyor.

"Acaba Eli kızının kanını nasıl akıttığımı görünce memnun olacak mı?" diyor. "Ne?" Doğru duyduğumdan emin olmadan soruyorum.

Kandan memnun mu? Merak ediyorum. Çok fazla olduğunu biliyorum. Eminim o da benim gözyaşlarımı görmekten mutlu olacaktır ve eğer şu lanet şeyi üzerimden alırsa, gözyaşlarımı ona seve seve veririm.

Bir köpeğe komut verir gibi "Kal" diyor. Sanırım temizliğini bitirdi.

Ben.

Ben kalıyorum. Zaten hareket edemiyorum. Ve vücudum yerleştikçe, farkına varıyorum ki

her acıyı. Yürüdüğünü duyuyorum, bir kapının açıldığını duyuyorum, su akıyor. Bir an sonra geri dönüyor, elleri kollarımda beni kaldırıyor. Pazularına tutunuyorum, ellerimin altında gücünü hissediyorum, alnım neredeyse omzuna düşüyor.

"Dizlerinin üzerindeyken taşımayı öğreneceksin." Beni yere yatırıyor, halı dizlerimin altında sertleşiyor. Topuklarımın üzerine oturuyorum ve kendimi desteklemek için bir elimi yere koyuyorum.

Benden daha ne istiyor? "Gözlerini kapat."

Ben seviyorum. Nedenini bile bilmiyorum. Görebiliyor gibi değil. Ama yorgunum. Çok yorulmuş. Bu gün ve bu gece beni tüketti.

Üzerimdeki şeyi kaldırıyor ve yüzüme dokunmak için uzanıyorum, ellerimin tersiyle yanaklarımı kuruluyorum.

"Yüzünü gördüm," diyorum ve uzaklaştığını hissettiğimde gözlerimi açıp onu izliyorum. Gömleğini çıkarmış. Ceketinin bir sandalyenin üzerine saçıldığını görüyorum. Süslü maskeyi kutsal bir şeymiş gibi cam bir kutuya koymasını izliyorum ve kararmış aynadan beni izlediğini fark etmem anımı alıyor. Gözlerimiz buluşuyor ama sadece mumlar ve

Siyah duvarlar yüzünden onu net göremiyorum.

"Peki tekrar görmek ister misiniz?" diye sorar. "Bundan şüpheliyim.

Başını eğ ve gözlerini indir. Şimdi."

"Beni tanı mıyorsun," diyorum ona ama dediğini yapıyorum.

"değil mi?" Odayı geçip kapıya yöneliyor. Kirpiklerimin arkasından onu izliyorum. "Burası senin odan olacak. Ben seni almaya gelene kadar burada kalacaksın."

"Ne zaman olacak bu? Başka bir sikiş ihtiyacın olduğunda mı?"

Elini kapı koluna koyuyor ve başını eğdiğini görüyorum. Biraz dönüyor. Kafatası tarafı.

Başımı kaldırıyorum. Titreyen mumların yüzünde oynayan gölgelerine bakmadan edemiyorum.

"Daha dikkatli olmalısın, Ivy."

"Yoksa ne olur? O şeyi yine üzerime mi yapıştıracaksın? Yine dövme mi yapacaksın? Bu sefer beni damgalayacak mısın? Seninle yeniden evlenmemi mi sağlayacaksın? Her şeyi aldın. Yapılacak her şeyi yaptın."

"Daha yeni başladım."

Homurdanıyorum.

Odaya geri dönüyor, bana doğru geliyor ve ben kendimi başka tarafa doğru eğilirken buluyorum. Onu bana doğru gelirken izliyorum, yüzü açık, yarı canlı yarı ölü bir adam, bu biraz korkutucu.

"Bakışlarını indir. Bir daha söylemeyeceğim."

"Hayır." Kalbim, yaklaşmakta olan saldırıdan önce dışarı çıkmak istercesine göğsüme çarpıyor.

"Hayır mı?"

Başımı sallıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunun cesaret mi yoksa aptallık mı olduğundan emin değilim." "Yüzünden korkmuyorum, eğer kastettiğin buysa."

Düpedüz gülüyor. "Yüzümü beğenmeyeceğinden endişelendiğimi mi sanıyorsun?" Çömeliyor ve gözlerini onunkilerden ayırmamak için kendimi zor tutuyorum ama eğildiğimi görmüş olmalı ki daha da yaklaşıyor. "Beni görmek istiyor musun, Ivy?"

Onu içime çekerken yutkunuyorum, gözlerine odaklanmaya çalışıyorum, sadece gözlerine.

Ama bu çok fazla ve gözümü kırıştırtıp arkamı dönüyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor ve ayağa kalkıp tekrar odanın karşısına geçiyor.

"Değil... Ben..." Ne söylemek istediğimden emin değilim. Bir zamanlar çok güzeldi. Bunu görebiliyorum. Şimdi başka bir şey. Çoğu kişinin küçümseyeceği bir şey. Kaçacağı bir şey.

"Ben seni almaya gelene kadar odanda kalacaksın." Kapıyı açıyor.

"Kalmayacağım."

Durdu. "Hayır mı?" diye sorar, dönerek. "İsyan edecek misin?" Cevap vermemi bekliyor ama vermiyorum. "Kendine bir bak. Hâlâ önümde diz çökmüşsün, izim tenine kazınmış, dölüm amından sızıyor. Sanırım sana söyleneni aynen yapacaksın. Ama yanıldığımı kanıtlamaya çalışabilirsin. Seni cezalandırmaktan zevk alacağım." Koridora doğru yürür.

"Neden?" Seslendim. "Benden bu kadar nefret ediyorsan neden beni seçtin?" Gözlerimi tekrar silmek zorunda kalıyorum.

Durdu. Uzun bir an sessizlik oluyor ve bu evin ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum. Ne kadar hareketsiz. Burada yaşayan başka biri var mı? Beni inceliyor, gözleri keskin ve niyetli. Bir amacı var. Bir amacı. Ve ben kendi ligimin çok dışındayım.

"Gözyaşların beni etkilemeyecek. Bunu bildiğini sanıyordum." "En azından nedenini söyle."

"Babanı seviyor musun?"

"Neyi?"

"Onu seviyor musun?" "Evet. Tabii ki."

"Ve o seni seviyor." Bu bir soru değil.

"Babamın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Yok mu?"

Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşüyor, her şey çok fazla, çok ağır geliyor, boynumdaki tespih gibi. Sanki elleri hala boynumdaymış gibi.

"Tanrım, kendine gel," diye tersledi.

"Siktir git," diyorum ona ama hıçkırıklar arasında söylediğimde istediğim gücü bulamıyorum. Ama bir an için bunu söylememem gerektiğini düşündüm. Sanırım buraya geri gelecek. Beni tekrar cezalandıracak. Vücudumun daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum. Bu gece olmaz.

Ama öyle yapmıyor. Bunun yerine dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, bir tarafta kafatası diğer tarafta canavar ve omuzlarımın çöktüğünü, vücudumun kendi etrafında kıvrıldığını hissediyorum.

"Sen bana aitsin."

". " Yine de haklı. Bizim dünyamızda, ben ona aitim.

"Bunun senin için ne anlama geldiğini anlıyor musun?" diye soruyor sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi.

Cevap vermiyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Başını sallıyor, sıkılmış gibi küçük bir homurtu çıkarıyor. "Sen zayıfsın, Ivy. Sertleşsen iyi olur çünkü benden kurtulmak için tüm gücüne ihtiyacın olacak."

"M iss."

Uyanmaya başladığımda inliyorum, vücudumun her santimi ağrıyor, en kötüsü bacaklarımın arasında.

Bir kadın boğazını temizliyor. "Bayan."

Gözlerimi açıyorum. Oda yavaşça gözümün önüne geliyor. Siyah duvarlar. Hayır, siyah değil. Koyu, oyma ahşap. Yüksekte küçük bir ışık karesi.

"Hanımefendi, sizi uyandırdığım için özür dilerim."

Dönüp yatağın diğer tarafında duran üniformalı yaşlı kadına bakıyorum. Bir tane daha var, daha genç olanı, kapının hemen içinde duruyor. Yatağa bakıyorum, kanlı çarşaf şiltenin bir köşesinden yarıya kadar çekilmiş. Üzerimi örtmek için çektiğim kalın battaniye ağır geliyor ve biraz doğruluyorum, irkiliyorum ve hala çıplak olduğumun farkındayım.

"Çarşaflara ihtiyacım var, bayan. Temiz olanları giymek sadece bir dakikamızı alır."

Boğazımı temizliyorum, yüzümü siliyorum ve etrafta bir saat arıyorum. "Saat kaç?"

"Saat dokuzda, bayan."

Kadına dönüp bakıyorum. Beni aptal sanıyor olmalı. "Banyo nerede?"

İşaret ediyor. Diğer kızın ona bakmıyormuş gibi davranmaya çalıştığını fark ettim.

Ben.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum, umarım ipucunu anlarlar ve giderler, böylece ben de

odanın içinde çıplak koşmak zorunda kalmadan tuvalete gidebiliyor. "Sorun değil hanımefendi," diyor yaşlı olan ve dönüyor. Diğerine el sallıyor Kız dışarı.

Oturmak için bir dakikamı ayırıyorum, dün gecedan beri hâlâ çok yorgunum. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum.

"İyi misin?" diye sorar yaşlı kadın.

Gülümsüyorum, bacaklarımı sallarken battaniyeyi kendime doğru çekiyorum ama ayağa kalkmaya çalıştığımda oda dönmeye başlıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Komodini yakalamak için kolumu dışarı atıyorum ama sonunda ağır pirinç lambayı deviriyorum, lambanın kenarını alnıma çarpıyorum ve yere yuvarlanıyorum.

Kadın nefes nefese kalıyor ve bir anda yanıma geliyor.

Hala battaniyeyi tutarak oturuyorum ve sırtımı yatağa yaslıyorum, bacaklarımın arasındaki ağrının, oradaki hamliğin çok farkındayım.

"Sorun yok. Ben iyiyim." Bu her zaman oluyor, söylemiyorum. "Sadece bir şeyler yemem lazım. İyi olacağım."

Bana doğru eğildi, yüzünü endişe kaplamıştı. Başını sallıyor, az önce koridora kovaladığı kıza sesleniyor. "Git biraz tost ve meyve suyu getir. Yukarı getir."

"Ama usta dedi ki-"

"Efendi için ben endişelenirim. Sen dediğimi yap. Çabuk ol." Banyoya gider ve bir bardak suyla geri döner.

Aldım, bir yudum içtim. "Teşekkür ." Alnıma dokunuyorum. "Kendine zarar vermişsin."

Parmaklarım kanlı çıktı. "Bir şey yok. Sadece bir kesik." Onun gözleri bileklerime düştüğünde ben de bileklerime bakıyorum. Acaba benim hakkımda ne düşünüyor? Bileklerinde ip yanıkları olan yeni bir gelin, o ipler aramızda yerde. Çarşaflarda kan.

Yüzümün ısındığını hissediyorum.

Boğazını temizleyip yatağa geri dönmeme yardım ediyor ve ben de üzerine bulaşmış kana bakmamaya çalışıyorum. Beni temizlemek için o çarşafı nasıl kullandığını düşünmemeye çalışıyorum.

Kız geri döner o zaman. Geldiğini duyuyorum. Acele ediyor olmalı çünkü tepside ne varsa yüksek sesle takırdıyor.

"İşte geldik," diyor yaşlı kadın tepsiyi alıp komodinin üzerine koyarken. Devrilen lambaya bakıyorum ve içinde ampul olmadığını fark ediyorum. Acımasız odanın içinde mumlardan arta kalanlara bakıyorum. Evin her yerinde sadece mum mu kullanıyor? Bu bir dev. Dün gece o kadarını gördüm.

Kadın bana bir bardak taze sıkılmış portakal suyu uzatıyor ve ben de mutlulukla alıp hepsini içiyorum.

"Daha iyi," diyorum, şekerin yaptığını hissederek. "Teşekkür."

Küçük sürahidten fincanıma biraz daha dolduruyor ve ben de bir yudum alıp kadeh kaldırıyorum.

"Git ve bir şeyler ye. Biz başka bir odadan başlayıp geri geleceğiz." "Ama hanımefendi," diye başlar diğer kız.

"Sen sus," der ve onu aceleyle dışarı çıkarır.

Kapıyı kapattıklarında fincanımı bırakıp bir parça tost alıyorum ve birkaç lokma kuru yedikten sonra yataktan kalkıp gördüklerinden utanarak çarşafı üzerimden çıkarıyorum. Battaniyenin içine koyup yatağın ayak ucuna bırakıyorum ve sonra banyoya gitmek için odayı çıplak geçiyorum. Bir duş beni daha iyi hissettirecek. Ve kıyafetler. Ve sonra ne olacağını düşüneneğim.

Ama önce dövmeyi görmem gerekiyor. Aynanın önünde durup kendime bakıyorum. En azından yeni bir çürük yok. Alnımdaki kesik dışında fark edebileceğim kadar taze bir şey yok. Gerçi küçük ve fazla acıtmıyor.

Onunla hep böyle mi olacak? Bir savaş mı?

Tespihi çıkarıp yüzüme su sıçratmak ve kurulamak için tezgâhın üzerine koyuyorum, iğnelerden geriye kalanları çekip çıkarıyorum, son bükülmeyi de serbest bırakıyorum. Saçımı kaldırıp aynaya sırtımı dönüyorum ve dövmeye bakmaya çalışıyorum. Tek görebildiğim özenle plastikle kaplanmış olduğu.

Bakmak için çekmeceleri karıştırıp bir el aynası aradım ama bulamadım. Ondan bana göstermesini istemem gerekecek. Ondan bir şey istemek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Ama gerçek şu ki, her şeyi istemek zorunda kalacağımı biliyorum.

Duştan çıktığımda yatak yeniden yapılmış, kirli yatak takımları gitmiş ve lamba düzeltilmişti. Mumlukların içine yepyeni mumlar yerleştirilmiş, birkaç tanesi de çoktan yakılmıştı.

Geniş gömme dolap, hepsi yeni ve hepsi benim bedenimde, ama neredeyse hiçbiri benim tarzım olmayan giysilerle dolu. Bulabildiğim en basit kazağı ve kot pantolonu seçiyorum ve bir çift rahat, kalın çorapla birlikte giyiyorum. Ayakkabılarla uğraşmıyorum. Çoğunlukla yüksek topukludurlar. Hantal olmasına rağmen tespihi takıyorum ama sonra yine onun sözlerini duyuyorum.

"Sanırım sana söyleneni aynen yapacaksın."

Kazağımın altına uzanıp onu çıkarıyorum ve yatağın yanına koyuyorum. Cidden 7/24 boynumda lanet olası bir tespih taşımamı bekleyemez.

Kapıya gidip deniyorum. Kilitli olmasını bekliyordum, o yüzden kilitli olduğunu görünce şaşırmadım. Sanırım yanıma riskini göze almıyor. Dediklerini yapmayacağımı. Başımı sallayarak odaya geri dönüyorum, ona itaatsizlik etmek için en azından bir seçeneğin elimden alınmış olmasından dolayı rahatlamış olan yanıma görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bakışlarım o maskeye takılıyor. Bir sehpanın üzerine yerleştirilmiş cam bir kutunun içindeydi ve gidip açtım. Kilitli değil.

Maske aynı anda hem çirkin hem de güzel. Metalden yapılmış, yakından bakarsam içine kafatasları ve güller oyulmuş, cemiyetin harfleri, I.V.I, V, her iki taraftaki I'lerden biraz daha büyük, kafatasları ve güllerle örülmüş. De La Rosa. *Gülü'n*. Boynumun arkasındaki de bu olmalı.

O şeyi kaldırdım ve ağırlığın başımda nasıl hissettirdiğini hatırladım. Boynum neredeyse dayanamıyordu. Ama muhtemelen bunun seksle bir ilgisi vardı. Beni nasıl aldığıyla. Hatırladıkça karnımda bir çarpıntı oluyor ve böyle bir şeyden nasıl tahrik olabildiğimi merak ediyorum. Onun gibi biri tarafından.

Ama öyleyim. Ve bu konuda kendime yalan söylemeyeceğim. Ondan önce bir erkekle birlikte olmadım, bu yüzden yargılayamam, ama tek bildiğim, beni boşalttığı zamanki kadar sert boşalmadığım. Ve bacaklarımın arasındaki hamlığa rağmen, bunu düşünmek bile beni tahrik ediyor.

Yine de bunun başka bir tarafı daha var. O da aynı şekilde olmuştu.

"Belki de tek zayıf olan ben değilimdir, Santiago."

Maskeyi yerine geri koyuyorum ve parmaklarımı maskeden sarkan küçük zincirlerin altında gezdiriyorum, zincirlerden haçlar sarkıyor. Bana ceza olarak söylediği Meryem Ana dualarını hatırlıyorum.

"Ucube," diyorum odaya ve uzak duvardaki iki pencereye doğru yürüyorum. Dışarıyı görebilmek için bir sandalye çekip üzerine çıkmam gerekiyor ve ikisini de açamıyorum çünkü aslında daha büyük pencereler, ama odanın her tarafındaki ahşap sadece bu kadarcık ışığı içeri alacak şekilde oyulmuş. Acaba bu odayı özellikle benim için mi seçti? Eminim seçmiştir. Beni güneş ışığından bile mahrum bırakacak mı?

Sandalyeden dikkatlice iniyorum, yalpaladığımı hissettiğimde arkasına tutunuyorum, sonra kendimi koltuğa bırakıyorum.

Bunu yapabilir. Beni bu odada esir tutabilir. Beni yerin altındaki bir hücrede tutmakla aynı şey olurdu.

Yüzümü ovuyorum ve kalkıyorum. Etrafta yürüyorum. Ahşap duvarlardaki oymaları inceledim. Kafatasları ve güller. Yatağın üzerindeki direkler gibi. Onun

beni bağladı. Her Şey boğucu.

Her Şeye göz atmam uzun sürmüyor ve sonra oturup bekliyorum.

Ama güneş gökyüzüne inmeye başladığında benim için gelmiyor. Ben odadaki tüm mumları yakıp beklerken gelmiyor. Geceliğimi deęiŐtirdikten çok sonra gelmiyor ve karnım o kadar gürültülü bir Şekilde guruldadığında bile, bu evin neresinde olursa olsun duyabileceğinden eminim.

Sadece bu gece beni beslemek için bile dönmeyeceği belli olduğunda uykuya Ő krediyorum.

J Akşam karanlığından hemen sonra, Mercedes burnumun dibinde bir fincan kahve sallayarak beni uykumdan uyandırdı. Dar siyah elbisesiyle yatağımın üzerine tünemişti ve bir vampir gibi görünüyordu. Uzak duramayacağını biliyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona ters ters baktım.

"Bana her şeyi anlat." Gözleri koyu renk, sürmeli ve derinliklerinde çalkalanan hevesi kontrol edemiyor.

"Anlatacak bir şey yok." Yorganı üzerimden atıp doğruluyorum ve ona yolumdan çekilmesini işaret ediyorum. "Zaten duyman gereken bir şey de yok."

"Santiago." Surat asıyor. "Benimle oyun oynama."

Ona omzumun üzerinden keskin bir bakış atıyorum ve onu sırtımdaki mürekkebe bakarken yakalıyorum. Bu eseri henüz görmedi. Bırakın kız kardeşimi, sanatımı kimseye gösterme niyetinde değilim. Buna şaşırdığını söyleyebilirim.

Yüzümdeki sanat eserleri bana ait, kolumdaki eserlerin çoğu da öyle. Ancak ne kadar istesem de kendi sırtıma dövme yapmak imkanlarım dahilinde değildi.

"Kim yaptı bunu?" diye soruyor merakla, dün geceki gömleğimi üzerime geçirirken.

"Bir arkadaş."

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Bu bir amaç için bir araç."

Mürekkebimin tek bir amacı var, o da bazılarının sandığının aksine kimseyi korkutmak değil. Bunu daha önce kendi başıma yapabiliyordum.

vücudumdaki tek yara izi. O gecenin tenime kazınmış anılarına bakmaktan hoşlanmıyorum ve bu tek makul alternatifti.

Dolaba doğru yürüyüp beyaz bir elbise gömleği ve siyah bir pantolon alıyorum. Mercedes odamdaki eşyalara dokunarak, parmaklarını süslü yatak direklerinin üzerinde gezdirerek ve yılan gibi gözlerle etrafı tarayarak beni rahatsız etmeye devam ediyor. Gelinimin dün gece burada olduğuna dair kanıt arıyor, planımda algılanan herhangi bir zayıflığı yok etmeye kararlı.

"Kendi odasında," diye bilgilendirdim onu. "Dün gecedен beri orada."

"Biliyorum." Dudakları muzip bir sırıtişla kıvrılıyor.

Gözlerim kısıldı. "Ne zamandır eve döndün?"

"Bu sabahdan beri." Omuz silkiyor. "Herhalde sen yattıktan kısa bir süre sonra."

"Onu rahat bırakman için seni uyarmam gerekmiyor sanırım." Sesimde Mercedes'in kaçırmadığı bir keskinlik var.

Bana spekülâtif bir şekilde bakıyor. "Elbette kardeşim. Karışmayı asla aklımdan bile geçirmem."

Şimdi de benimle oynuyor.

"Yapacak işlerim var," diyorum ona. "Eğer Malikâne'nin etrafında dolanacaksan, ayak altında dolaşmamalısın. Ve zamanını verimli geçirecek bir şeyler bulmalısın. Boş boş oturmana izin veremem."

"Hayır, bunu yapamayız," diyor acı bir şekilde. "Büyüklerimiz kesinlikle bundan hoşlanmaz."

"Mercedes." Çenem sıkıştı.

Gözlerini deviriyor. "Şapeli ziyaret edeceğim. Günahlarımın bağışlanması için dua edeceğim."

"Sanırım bu sizi gecenin geri kalanında meşgul edecektir," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Homurdanıyor ve duş alıp giyinmem için yanımdan ayrılıyor. Saat istediğimden daha geç oldu ve yapmam gereken işler var. Olaydan beri gece boyunca uyuyamıyorum. Sık sık kendimi Malikane'nin koridorlarında dolaşırken ya da gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalışacak kadar yorgun düşmeden önce güneş doğana kadar çalışırken buluyorum.

Genellikle günüm alt kattaki çalışma odasında başlar. İVİ'daki pozisyonum fonların yönetiminden oluşuyor. Ödemeleri dağıtmak, servetimizi artırmak için kolektif kazançlara yatırım yapmak, hisse senetlerini ve tahvilleri yönetmek ve parayı offshore hesaplara aktarmakla görevliyim.

Cemiyet'in kurucu aileleri eski zenginlerden geliyor. Başlangıçta zengindiler. Şimdi, insanlar arasında tanrılar oldular. Azımsanmayacak bir kısmı benim sayemde.

Eli'nin görevini devraldığımın beri statümüzü önemli ölçüde yükselttim. Sayılar konusunda iyiyimdir. Bütün gün verilere bakabilirim, kalıpları tanıyabilirim, eğilimleri tahmin edebilirim, çözülemeyeni çözebilirim. İnsanlar için aynı yeteneğe sahip değilim.

Ivy Moreno soyut bir denklem ve onu anlamak için gereken bir değişkeni kaçırmışım gibi hissediyorum. Onun ne olduğu hakkında pek çok fikrim vardı, ama şu ana kadar teorilerimin çoğunu yanlışlıyor. Şifresini çözene ve tüm acınası küçük sırları ortaya dökülene kadar onu analiz etmek için içimde yanan bir ihtiyaç var.

Bu arzu beni tedirgin ediyor. Yine de inkâr edemiyorum. Koridorda yürürken, doğrudan çalışma odama gitmeyi unutuyorum ve onun odasına doğru ilerliyorum. Ona en az bir kez bakmadan iş gelmeyecek. Bu kadarının mantıklı bir hoşgörü olduğunu düşünüyorum.

Kilit çözülüyor, kapı gıcırdayarak açılıyor ve beni neredeyse sönmek üzere olan mumların azalan alevleri karşılıyor. Oda sessiz ve hareketsiz, pencereden içeri süzülen bir tutam ay ışığı Ivy'nin geniş yataktaki silüetini yıkıyor.

Onu incelemek için yaklaşıyorum, koyu renk saçlarının ipek yastığın üzerine nasıl döküldüğüne dikkat ediyorum. Kendi içine kıvrılmış ve uykusunda bile acı çekiyor gibi görünüyor. Sebeplerini düşündükçe bu durum beni fazlasıyla şaşırtıyor. Benim dışımda başka şeylerin onun rüyalarına musallat olduğundan eminim. Ama ne olabileceklerinden henüz emin değilim.

Yatakta onun yanına oturuyorum. Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırırken bile kıpırdamıyor. O çok güzel. Ona bu kadarını vereceğim. Daha şimdiden, dün gece etrafımda hissettiklerini hatırladıkça kasıklarım geriliyor. Ne kadar direnmek istese de vücudunun benim için canlanması.

Asıl soru neden olduğu. Neden benimle savaşmadan evlendi? Neden kendini bu kadar isteyerek teslim etti? Bir nedeni olmalı. Ve ben onu ortaya çıkarana kadar içimi kemirecek.

Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve sonra sanki ağrıyormuş gibi karnını tutuyor. Kaşlarım çatılıyor ve elim ona dokunmak için hareket ettiğini fark etmiyorum. Onunkinin üstünde.

Tenimin onunkine değen soğuğu irkiliyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için açıldığında nefesi kesiliyor.

"Santiago." Adım dudaklarından bir lanet gibi döküldü.

Kendini dik tutuyor, dizlerini göğsüne doğru kıvırıyor ve bana küçümsemek istediğim bir masumiyetle bakıyor. Ama alnındaki yarayı gördüğümde, tanımlayamadığım bir duygu kara bir bulut gibi üzerime çöküyor.

"Ne oldu?" Ona dokunmak için uzandım ve başını eğdi.

Parmaklarım tenine değdiğinde irkilmiyor. Gözlerini kapatmıyor ya da titremiyor. Bunun yerine, sanki kendini güçlendirmek istercesine keskin, titrek bir nefes alıyor. Sanırım cesur olmaya çalışıyor. Benden korkmadığını kanıtlamak için. Ama onun sessizliği son sınırlarıma dokunuyor ve onu kimin incittiğini bilmek için pençeleşen çaresizlik beni içten dışa zehirliyor.

"Ivy." Sesim o kadar sert çıkıyor ki sonunda irkiliyor. "Anlat bana." "gibi davranma." Elimden kurtuldu ve gözlerini yukarı dikti. sulu gözlerle bana baktı. "Neden önemli olsun ki? Sen tanıdığım en büyük ikiyüzlüsün. Bütün gün beni aç bırakıyorsun ve sonra buraya gelip sanki bir kesik senin için önemliymiş gibi davranıyorsun."

Yüzümde derin bir buruşukluk belirliyor. "Açlıktan ölüyor musun?"

Dudağı titriyor ve gözlerini kaçırıyor. "Benden nefret ediyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Beni neden burada istediğini bilmiyorum. Bana işkence edebilmek için mi? O zaman git ve en kötüsünü yap. Bana gerçekten ne kadar korkunç olduğunu göster."

Yapmalıyım. Çünkü o haklı. Ondan nefret ediyorum. Ondan, herhangi bir şeyden nefret edebileceğimi bildiğimden daha fazla nefret ediyorum. Yine de şu anda bunu kanıtlamak için kendimi zorlayamam. Onun kesici sözlerinin hiçbir önemi yokmuş gibi geçip gitmesine izin veremem. Zalimliğimi ona uygulayacağım pek çok yol var. Ama o benim çocuğumu taşıyacak ve bunu yaparken onu aç bırakacağımı sanıyorsa yanılıyor.

"Bana bugün ne yediğini söyle." Çenesini kavradım ve bakışlarını tekrar Ben.

Sanki onunla alay ediyormuşum gibi bana bakıyor. "Cevabı biliyorsun Bu."

"Söyle bana," diye .

Tereddüt eder, inatçı reddine umutsuzca tutunmaya çalışır, ancak yine de içine değerlerle bağlıdır. Kocasını memnun etmesi gerektiğini biliyor.

"Bana getirdikleri tek şeyi yedim!" diye tıslıyor. "Tost ve portakal suyu. Bu sizi tatmin etti mi, Karanlıklar Lordu?"

Parmaklarım öfkemle derisini ısıyor ve o da irkiliyor. Tutuşumun gücünü fark ettiğimde yumuşatıyorum ve kendimi dizginlemeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

"Bugün size sadece bir öğün yemek mi getirdiler?"

Cevap vermeden önce bir an sessiz kalıyor, sesi bu sefer daha yumuşak. "Evet."

"Bu bir hataydı," diye cevap veriyorum onu serbest bırakırken.

GÜRLEYEN AYAK SESLERİM HİZMETÇİYİ DAHA BEN UYANMADAN UYANDIRIYOR. kapısına bile ulaşamadı. Yatağından fırlayıp çarşafına tutunmaya çalışırken koridordan gelen ışık odasına yayılıyor. Malikânenin bu kısmına hiç gelmem, bu yüzden bir şeylerin ters gittiğini biliyor.

"Bay De La Rosa," sözcükleri çaresizce dudaklarından döküldü. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda değil." Ona doğru yürüdüğümde tökezleyerek geri çekiliyor, neredeyse solgun elindeki çarşafa takılıp düşüyordu.

"Bu yemekle ilgili, değil mi?" Yüzünü buruşturuyor. "Oh, lütfen merhamet edin. Size yalvarıyorum."

"Merhamet mi?" Kelimeyi dudaklarımdan öyle bir şiddetle tükürüyorum ki, kadın titremeye başlıyor. "Lanet olası karımı beslemek gibi en temel görevi bile yerine getiremeyen bir kadın için ne merhameti olabilir ki!"

İnkâr edercesine başını sallarken gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlar. "Ama bu sizin emrinizdi, efendim! Onu sizin isteğiniz dışında beslediğimi biliyorum ama baygın hissediyordu ve ben de yapamadım..."

Keskin bir nefes alıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Efendim, lütfen," diye hıçkırır Antonia. "Rencide etmek istememiştim."

Ona sırtımı dönüyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. Antonia beni çocukluğumdan beri tanır ve gerçekten de yaşlı kadının ağladığını görmek beni memnun etmiyor. Pek çok kişi bana şefkat göstermezken o gösterdi. Yaralarımı temizledi, karnımı doyurdu ve en kötü zamanlarımda bile bana bir kez olsun iğrenç bir bakış atmadı.

İçimden bir ses bunun onun işi olmadığını söylüyor. O böyle bir ihaneti yapabilecek biri değil. Ve bir an için bu duyguyu ona ifade edebilmeyi diledim. Ama hastaneden döndüğümünden beri ortam çok değişti. Ne yapacağı belli olmayan ruh halim ve sert taleplerim yüzünden çalışanlar kilise fareleri gibi malikânenin etrafında koşuşturuyor, görünmemek ve duyulmamak için ellerinden geleni yapıyorlar. O gece alevlerin arasından çıkan soğuk, münzevi adamdan ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlar. Ve eminim ki beni sadece şu an olduğum canavar olarak görüyorlar.

"Karımın bugün neden sadece bir kez beslendiğini söyle bana." Yavaşça ona dönüyorum ve Antonia'nın gözlerini çarşafı silmesini izliyorum.

Titreyerek bir nefes alıyor ve başını sallayarak kendini toparlıyor. "Mercedes bu sabah talimatlarla birlikte bana geldi," diyor usulca. "Bana bunların sizin emirleriniz olduğunu söyledi. Ben sadece bana söyleneni yapıyordum efendim."

Mercedes.

Ona sertçe başımı sallarken karanlık görüş alanımın kenarlarına doğru süzülüyor. "Açık konuşayım Antonia. Ben aksini söyleyene kadar karımın sağlığı önceliklidir. Bu da onunla ilgili tüm emirlerin doğrudan benden geleceği anlamına geliyor. Acıktığında yemek yiyecek ve başka ihtiyaçları olursa, bunları uygun şekilde karşılayacağınıza inanıyorum."

Rahatlama omuzlarını çökertiyor. "Evet, efendim."

Yüzümü buruşturup başımı sallıyorum. "Şu andan itibaren bana Santiago de, Tanrı aşkına. Beni çocukluğumdan beri tanıyorsun."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ama efendim, ya diğer personel size böyle hitap ettiğimi duyarsa? Bu uygun olmaz."

"Bu geleneğin canı cehenneme." Elimi kayıtsızca sallıyorum. "Ben babam değilim ve eğer gerekiyorsa benim iznimi aldığını onlara bildirebilirsin. Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum."

"Evet, efendim." Dudaklarından küçük, nazik bir gülümseme geçiyor. "İzninizle?" Onu incelemek için başımı eğiyorum. "Evet?"

"Bayan De La Rosa çok güzel. Kendiniz için iyi olanı yapmışsınız."

Başımı sertçe eğmeden önce dudaklarımın kenarlarının büküldüğünü hissediyorum. "Teşekkür ederim, Antonia. Şimdi lütfen onunla ilgilenin."

MERCEDES'IN YARARLI BİR İŞ BULMA GÜVENCESİNE RAĞMEN

Bu akşam onu kütüphanede bilgisayar başında, kredi kartının limitlerini lüks giysilerle zorlarken buluyorum.

Yaklaştığımı , kalkıp beni karşılamak için acele ederken neredeyse sandalyeyi devirecekti. Gözlerime bakarak hoşnut olmadığımı anlayabiliyor.

"Santiago." Ona doğru yaklaşıırken bana yalvarıyor.

Parmaklarımı boynuna doluyor ve onu titretecek kadar baskı uyguluyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ben ikimizin de çıkarlarını gözetiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Şimdiden seni etkilemesine izin veriyorsun. Ona o süiti veriyorsun. Elbiseyi. Yüzüğü. Bu malikâneyi. Onu sıcak tutmak için soyadının utancından başka bir şey olmadan bir bodruma kilitlenmeli."

Bir hırıltıyla onu itiyorum. "Yerini ne kadar kolay unutuyorsun."

"Benim yerim senin yanında, eşitin olarak." Boğazını ovuşturuyor. "Biz De La Rosas'ız. Kanımız diğerlerinden daha güçlüdür. Bu yüzden hayatta kaldın, Santi. Liderlik edebilmen için. Ve ben de sana yardım etmek için buradayım."

"Yoluma çıkmak için buradasın."

Kafam karışmış bir halde zemini arşınıyorum.

Belki de Mercedes haklıdır. Ivy'nin beni etkilemesine izin veriyorum. Karıma bahsedilen lüksler düşünüldüğünde böyle bir sonuca nasıl vardığını anlayabiliyorum. Ama bir planım var ve bunun değişmeyeceğine inanıyorum. Beni sorgulamak kız kardeşime düşmez ve bunu ona şimdi açıkça ifade etmeliyim.

"Bana bir daha ihanet edersen sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın," diyorum. "Şimdilik cezayı nezaketle kabul edebilirsin."

"Ceza mı?" Bana kuşkuyla bakıyor.

Bilgisayar masasından Gucci cüzdanını ve cep telefonunu alıp cebime attım.

Bana doğru hamle yaptı, yüzünde dehşet ifadesi vardı. "Hayır! Bunu bana yapamazsın."

"Değişiklik için biraz pişmanlık gösterdiğinde onları geri alabilirsin. Belki bu sana iyi gelir."

Çenesi düşüyor ve şimdiden intikam planları yaptığını görebiliyorum.

"Sakın aptalca bir şey yapma Mercedes," diye tehditkâr bir şekilde uyarıyorum onu. "Sabrımı daha fazla test edersen sonuçları beğenmeyeceksin."

I Odasına döndüğümde Antonia'nın verdiği hafif yemeği bitirmek üzereydi. Başucunda yeni bir mum seti yanıyor ve onu son gördüğümünden daha aydınlık.

Başındaki yara eskisinden daha kötü görünüyor ve bu beni istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

"Bana kesikten bahset." Ona bakıyorum. "Nasıl oldu bu?"

Ellerini bir peçeteyle siliyor ve sonra peçeteyi tepsinin üzerine katlıyor. Gözlerini yere dikmiş, hâlâ sırlarını saklamaya çalıştığını söyleyebilirim. Ama buna izin vermeyeceğim ve zaten bunun farkında olmalı.

"Ivy." Sesim bir uyarı niteliğinde ama parmaklarım ensesini okşarken yumuşak.

"Tökezledim ve düştüm."

Hemen bunu Antonia'nın daha önce bahsettiği baygınlığa bağlıyorum. Ama sonra vücudundaki çürükleri hatırlıyorum. Ve onlar için de cevap verme konusundaki isteksizliğini. Onları doktorun üzerine atmıştı, henüz yüzleşmediğim bir başka mesele. Yine de bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum.

"Neden tökezledin ve düştün?"

Onun için aldığım siyah ipek geceliğin eteğiyle oynuyor. "Çünkü bunu bazen yapıyorum."

Yumuşak ışıktaki onu hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyor. Belki de kendimi onun yüzünü yukarı kaldırırken bulmamın nedeni budur, böylece duyguyu inceleyebilir ve anlamaya çalışabilirim.

"Benden sır saklayamazsın." Avucumun altında yüzünü okşuyorum ve yumuşak bir ürpertiyle gözlerini kapatıyor. "Bunu zor yoldan ya da kolay yoldan yapabiliriz. Seçim senin."

"Vestibüler disfonksiyonum var," diye gönülsüzce itiraf ediyor. "Bazen başım dönüyor. Bulanık görüyorum. Dengemi etkileyebiliyor. Bu kontrol edemediğim bir kusur."

Sözlerini dikkatle değerlendiriyor, bariz bir küçümsemeyle seçtiği kusur terimine odaklanıyorum. Kusurlu olduğuna inanıyor. Gözü ve şimdi de bu. Onun hakkında bunu bilmek bana garip bir tatmin duygusu veriyor. Hem sırrının mahremiyeti hem de bundan utandığını fark etmesi kendi yaralarımın merhem oluyor. Ama öyle olmamalı.

Parmaklarım ve bana bakıyor.

"O zaman sana karşı daha dikkatli olmamız gerekecek," diye cevap veriyorum uğursuzca. "Bu kadar... kırılabilir olduğunu fark etmemiştim."

Gözleri sertleşiyor ve ben ihtiyacım olan malzemeleri toplamak için banyoya çekilirken onu öfkesiyle baş başa bırakıyorum. Döndüğümde hâlâ küçük masada oturuyor ve kucağında birbirine dolanmış ellerine bakıyordu.

"Dövmeni temizleme vakti geldi," diye bilgilendiriyorum onu.

Omurgasını dikleştiriyor ve ben yanına gidip saçlarını bir omzunun üzerinden geçirirken bana bakmaya çalışıyor. Titriyor ve çenesini kendimden uzağa çevirerek bakışlarını ileriye doğru zorluyorum.

Hijyenik sargıyı yavaşça soyuyorum. Mürekkebi yıkamak için ıslak, sabunlu bir bez kullanıyorum ve sahipliğimin sembolünün üzerini parmaklarımla çizmek için duyduğum garip arzuyla savaşıyorum. Bu benim aile armam. Güller ve düello tabancalarıyla çevrelenmiş taçlı bir kafatası ve çapraz kemikler. Bu görüntü onun kime ait olduğuna dair hiçbir soru bırakmıyor. Ve tenindeki izime tanık olmak beklediğimden daha güçlü.

Onu beklemediğinden emin olduğum bir nezaketle yıkarken Ivy nefesini içine çekiyor. Bunun onun iyiliği için olmadığını söylemek istiyorum ama sadece yaranın düzgün bir şekilde iyileşeceğinden emin olmak için.

Onu temizlemeyi bitirdiğimde daha fazla merhem sürüyorum, sanki bir canavarın ellerinin üzerinde olmasının iyi hissettirdiğini söylercesine başını eğene kadar sürüyorum. Onu gereğinden uzun süre ovuyorum ve sonra ellerimi siliyorum.

Bu akşam hala yapılacak işler var ve şimdiden geride kalmış gibi hissediyorum. Ama avuç içimdeki iş bittiğinde bu artık aklımın bir köşesinde değil.

omzunun üzerinden aşağı kayar ve ipek geceliğinin içine dalar, göğsünün üzerinden geçer.

Ivy gözlerini kapatıyor ve bana doğru yaslanıyor, içimde erimesinin beni ne kadar etkilediğinin farkında değil. Ben de gözlerimi kapatıyorum, beni bu şekilde baştan çıkardığı için ondan nefret ediyorum. İsmi için ondan nefret ediyorum. Onun kanından. Beni zehirlese bile içime çekmek istediğim tatlılığından.

Boşta kalan elim boynunda geziniyor, tespihe uzanıyor ama boş çıkıyor. Omuzları sertleşiyor ve gözlerimiz aynı anda çarpışıyor. Benimkiler karanlık ve aç, onunkiler ise dehşet içinde.

"Santiago," diye inliyor.

Çenesini kavrayıp sıkarak kapatıyorum. Sesli bir şekilde yutkunuyor ve ben yüzüne doğru eğiliyorum, dudaklarım onunkinden bir nefes uzakta.

"Cezalarımдан gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlıyorum, sevgili karıcığım."

H beni bir anda ayağa kaldırdı. Bir an öncesinin tüm şefkati sanki hiç olmamış gibi yok oldu. Sanki hayal etmişim gibi.

"Santiago." Kolumu garip bir açıyla tutarak komodinden tespihi alıyor ve beni odamdan dışarı çıkarıyor, benimkiler sessizken onun adımları emin. "Beni incitiyorsun."

"Basit bir talimatı yerine getirmekten aciz görüldüğünüzde size karşı sabırlı olmaktan daha fazlasını yapıyorum."

Evin içinde aceleyle ilerliyoruz ve ben her şeyi, tüm gölgeli koridorları, loş ışıkları, zengin dokulu halıları ve perdeleri, girift oymalı ahşapları içime çekerken ayak uydurmaya çalışıyorum. Burası eski bir vampir filminden çıkmış gibi.

Bizi aceleyle indirdiği merdivenlerde kayınca ", " diyorum.

"Devam et," diye karşılık veriyor, düşmeden önce beni düzeltiyor.

Etrafta kimse yok ve saatin kaç olduğunu merak ediyorum. Tek görebildiğim, bir parça ay ışığı dışında neredeyse kapkaranlık bir gece olduğu.

"Nereye gidiyoruz?" Karanlık ve eski görünümlü, sadece aletleri bu yüzyıldan kalma gibi görünen büyük mutfığa girdiğimizde soruyorum.

Kapıyı açıyor ve tam bir adım atacakken durup çıplak ayaklarıma bakıyor.

"Hiç ayakkabı giyiyor musun?" diye soruyor ama cevabımı beklemiyor. Bunun gerçek bir soru olduğunu bile sanmıyorum. Ama bir sonraki anda, beni

omzuna asılmıştı, çürük gecelik kalçalarımın üstüne kadar çıkmıştı, rüzgâr çıplak bacaklarımın arkasını serinletiyordu.

Omzunda zıplıyorum ve eve dönüp bakıyorum. Tahmin ettiğimden de büyüktü. Alçak bulutların arasında kaybolan kuleleri ve duvarlar boyunca sürünen kalın sarmaşıklarıyla dört katlı. Ortada büyük kemerli bir pencere var, camı lekeli, pencere bölümlerinin başında süslü bir daire oluşturuyor.

Hayır. Daire değil.

Bir gül. Segmentler taç yapraklarını oluşturur. De La Rosa. Gülün.

Evin ayrı bir bölümündeki üst kat pencerelerinden birinde bir ışık yanıyor. Dökme demirlerin arasından bir hareket görüyorum. Bir kadın figürü. Bizi görünce perdeyi aralıyor ve açıkça izliyor.

Ama hemen ağır bir kapının menteşelerinin gıcırdayarak açıldığını duyuyorum, kilisenin kokusu beni yeniden sarıyor. Santiago kapıyı kapatıp beni ayağa kaldırırken boynumu eğip küçük şapelin etrafına bakıyorum.

Sıralara bakıyorum, her iki tarafta altışar tane var. Ahşap basit. Her birinde minder olmayan diz çökme yerleri ve sıraların ikisinde yıpranmış İnciller.

Sol arka köşede vaftiz kurnası yer alıyor. Büyük ve süslüdür, sunakla aynı malzemeden yapılmıştır. Karşı köşede ise basit bir günah çıkarma kabini yer alır. Kapıların yerinde, tövbe eden kişiye mahremiyet izlenimi vermek için koyu kırmızı kadife bir perde vardır.

Santiago mihraba doğru yürür. Haç işareti yapmak için durmuyor. Rahibelerin bize öğrettiği gibi eğilmiyor. Bunu merak ediyorum. Onun bağlılığını. İnancını. Sanırım dine karşı bir hayranlığı var. Bilmiyorum. Ama dün yaptıklarından sonra, beni kutsal bir yer olan şapeldeki mihrabın üzerine eğip mihrap mumlarından kalçalarımın balmumu dökmesi. Dindar bir adam bunu kesinlikle yapmaz. Bir de tespih var. Neden düğün gecemizde bana bir tespih verdin? Onu takmadığımı görünce neden bu kadar sinirlendin?

Sunakta, çarmıha gerilmiş İsa'yı selamlamak için başını kaldırmaz. Bunun yerine bir kutu kibrit alıyor ve birkaç mum yakıyor. Yine de tabernacle lambasının kırmızısının parladığını fark ediyorum ve onu kimin koruduğunu merak ediyorum. Bir rahip mi var yoksa o mu?

Penceredeki kadını düşünüyorum. "Kız kardeşin burada mı yaşıyor? Evde yani?"

Mumları yakmayı bitirir ve kibriti söndürür.

Mihrabın üzerindeki çerçeveli iki fotoğrafa bakıyorum. Fotoğrafları saklamak için garip bir yer ama acaba babası ve kardeşi değil mi? Yaklaşıyorum ve evet diye düşünüyorum. Onları sadece birkaç kez gördüğümü hatırlıyorum ve bir benzerlik var. Onu yaralayan o patlamada ölmüşler.

Santiago'ya tekrar baktığımda, onun beni izlediğini görüyorum ve onu içime çekiyorum. Yara izlerini. Yüzündeki dövme. O fotoğraflara tekrar bakıyorum.

Yaralı ama canlı olarak uzaklaştı.

Onlar öldü.

İçimde bir şey o anda tarif edemeyeceğim bir şefkat hissediyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Bunun neden önemli olduğunu. Gözlerindeki bakıştan mı bilmiyorum. Bir palto gibi giydiği yalnızlık. Hayır, ikinci bir deri. Çıkarılabilecek bir şey değil.

Bütün bu sertliğin sebebi bu mu?

Ama sonra tespihi cebinden çıkarıp sunağın üzerine koyar ve eğilerek sunağın altındaki sandığı açar.

"Soyun, Ivy," diyor bana bakma zahmetine girmeden.

Kalbim iki kez çarpıyor. "Ne?"

Sandığı karıştırırken arkasına bakıyor. "Soyun ve diz çök."

"Kilisedeyiz."

Duraklıyor, dönüp bana bakıyor ve yarı gülüyor, sonra başını sallayıp işine devam ediyor.

"Soyun ve diz çök. Sana bir daha sormayacağım."

Tekrar kapıya bakıyorum ama kimse içeri girmiyor. Sunağa bakmak için dönüyorum. İsa'ya. Evden ayrıldığımdan beri düğün dışında kiliseye gitmemiştim. Babama haftada bir gittiğimi söyledim ama hiç gitmedim. O zamandan beri günah çıkarmaya da gitmedim. Artık inanıyor muyum? Bilmiyorum.

"Ivy."

Eşyaları sunağa yerleştirirken Santiago'nun arkasına bakmak için gözümü kırpyorum. Bana bakmıyor ama yine de beni uyarıyor.

Geceliğimi çıkarıp en yakındaki sıranın arkasına sererken çıplaklığımdan ürperiyorum. Külotumu çıkarıp geceliğin üstüne koyduğumda bana dönüyor ve beni içine alırken gözlerini izliyorum. Kararmışlardı. Ve benimkilerle buluştuğunda, içlerindeki açlığı görüyorum. Doyumsuz bir şey.

Ve sanki vücudum bunu hissediyor. Belki de onun dokunuşunu hatırlıyordur. Orgazmı hatırlıyor çünkü meme uçlarım sıkılaşıyor ve bir nemlilik var

Kalçalarımın arasında.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onun ötesine, sunağa bakıyorum. Üzerine koyduğu şeye. Ve midem bulanıyor. Uzun, zararsız görünen bastonu rahibe okulundaki yıllarımdan biliyorum. Ve tahta küreği de, neyse ki onu hiç hissetmedim. Ama baston. Rahibe Mary Anthony'nin favorisiydi.

Başka şeyler de var. Kısa bir deri kayış. Daha ağır başka bir baston. Daha fazla kürek. Yeni görünmüyorlar. Aslında, oldukça yıpranmış görünüyorlar.

Yutkunuyorum, bakışlarımı onunkilere çeviriyorum.

Uzun bir dakika boyunca beni inceliyor, etrafımızdaki sessizlik ağırlaşıyor. Buranın havası ağırlaşmıştı.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi koleksiyonuna geri dönüyor, uzun, ince bastonu seçiyor ve tespihi eline alıp bana doğru yürüyor. Başını yana eğdi ve bastonun ucuyla kenetlenmiş ellerime vurdu. Onları dua etmek için tuttuğumu fark etmemiştim.

"Alışkanlık," diyor.

Başımı sallıyorum ama bu bir soru değil.

Boynumdaki tespihi düşürüyor. Boncuklar soğuk ve ağır geliyor, sanki her biri bir ağırlıkmış gibi.

"Kiliseye gitmiyorsun. Son altı aydır bir ayine bile katılmadın."

"Nereden biliyorsun?"

"Seni izleyen biri olmadığını mı sanıyorsun?" Etrafımda bir daire çiziyor, ben de başımı önce sağa sonra sola çevirip onu takip ediyorum.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü zamanla benim olacağını ." Hâlâ etrafında dönüyor.

"Neden?"

"Bu başka bir zaman için." Tekrar önümde duruyor. "Acıyor mu?"

Orada diz

çökmek mi?"

Başımı

salladım.

"Beğendin mi?"

Başımı

sallıyorum.

"İslandın mı?"

Buna cevap vermeyeceğim.

Sırıttırıyor, sonra tekrar daireler çizmeye başlıyor.

"Beni o şekilde cezalandıracaksan, yap da bitsin bu iş."

O anda bir çalkantı duyuyorum ve bir an sonra, ayaklarımın altında saf bir acı şeridi parlarken ellerimin üzerine düşüyorum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ikinci bir darbe geliyor. Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve bir an nefes alamıyorum.

Arkamda çömeldi. Tespihin ucunu yumruğuna sarıp başımı geriye, göğsüne doğru çektiğinde hâlâ nefes nefese kalıyorum.

"Emirleri sen vermiyorsun."

Kolunu tutuyorum, nefesim kesiliyor, göğsüm kabarıyor.

Daha önce onu şefkatli, hatta nazik bulduğum bir an olmuştu. Neredeyse. Yemek yemediğimi öğrendiğinde üzülmüştü. Dövmemi temizlediğinde, nazik davranmıştı. Elini geceliğimin içine sokup göğsümü sıyırdığında, dokunuşuna boyun eğmiştim.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır!"

Bastonu tutan elini bacaklarımın arasına getirip kaba bir şekilde beni kavıyor ve sunağın önünde dizlerimin üzerinde, vücudum geriye doğru sarsılmış, dizlerimi açmış, sergilenirken nasıl görünmem gerektiğini düşünüyorum.

"Sırılsıklam ."

Bastonun cinsel organıma dayanmasına izin vermesinin kasıtlı olup olmadığını bilmiyorum. "Ama bu senin zevkinle ilgili değil, Ivy," diyor ıslak elini

O yükselirken karnımın üzerinde.

"Lütfen yapma," demekten kendimi alamıyorum, ayaklarımı örtmek için geriye uzandığımda, orada yükselen çapraz yaraları hissediyorum. Okulda sadece bir kez sopa yemiştım, o da böyle bir şey değildi.

"Bu daha iyi. Lütfen'i sevdim. Ama ellerini dua ederken geri koy ve diz çök."

"Lütfen." Ona bakmak için boynumu büküyorum.

Yönünü takip etmemi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

Yapıyorum, ama kendimi destekliyorum.

"Yarın her adımınızda bunu hissedeceksiniz."

Bakışlarımı sunaktan ayırmıyorum, bulanıklaştırıyor.

"Babamın benden ne beklediğini biliyor musun?" diye başlıyor, tekrar daireler çizerek.

Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, sopayı beklemek mi yoksa sopanın kendisi mi?

Önümde durdu, bana baktı, işkence aletini bacaklarımın arasına kaydırıldı. Kaskatı kesildim.

"Verebileceğimden çok daha fazlasını," diyor, elini çekerek. "Şu anda bulunduğun yerde sayısız saatler geçirdim ve sana söyleyebilirim ki, sırtımda çizgiler oluştuğunda hıçkırmadım. Ayaklarımın altı yandığında, her adımda derim açıldığında burnumu bile çekmedim."

Ağzım açık kaldı. Sunaktaki sert görünümlü adamın fotoğrafına, sonra da ona bakıyorum. Onu burada diz çökmüş küçük bir çocuk olarak hayal etmeye çalışıyorum. Ve hayatım boyunca bana hiç el kaldırmamış olan kendi babamı düşünüyorum. Annemin cezalarını düşünüyorum, ama onlar asla hesaplı değildi. Onunkiler dürtüseldi. Tatminsiz bir kadının anlık, kontrolsüz öfkesi.

Tekrar karşıma geçtiğinde ona "Özür dilerim," diyorum. "Giyeceğim. Dediğin gibi."

Yine arkamdan yürüyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum. Kıpırdamadan durmak, diz çökmek ve üzerimi örtmemek için her şeyimi harcıyorum.

"Öne doğru eğilin ve ellerinizi yere koyun."

Arkama bakıyorum, bir süre sonra dediğini yapıyorum. Ellerimi yere koyup kendimi ona sunuyorum. Kesinlikle gelecek olan acı, aşağılanmışlığımın önüne geçiyor.

Bastonu bacaklarımın arasına soktuğunda çığlık atıyorum ama vurmuyor. Sadece daha geniş açmam için dokun.

"İşte böyle," diyor istediği gibi olduklarında. Her yerimi görebildiğinden eminim. "Kımıldama."

Uzaklaştığını duyuyorum, bir sıraya geçip bastonunu koridora bırakışını izliyorum. Bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve onun arkasına yaslanıp beni izlediğini görüyorum. Uzun süre öyle kalıyoruz ve ellerimin ve dizlerimin altındaki taş ne kadar soğuk olursa olsun, bir sonraki hamlesini yapmasını beklerken alnımdan ter damlıyor. Hamle yapana kadar bir sonsuzluk geçtiğine yemin edebilirim. Sonunda ayağa kalkıyor ve bastonu olmadan yanıma geldiğinde rahat bir nefes alıyorum. Arkamda diz çöküp bir elini kalçama koyup diğerini sırtım boyunca kaydırıldığında, kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa ulaştığında baskı uyguluyor, sonra elini boynumun arkasına kapatıyor. Dövmeden dolayı hâlâ hassas. Parmakları kafatasımın etrafında kıvrılmak için saçlarımın arasına giriyor ve ne istediğini biliyorum, bu yüzden kendimi

Kollarımı iki yana açıp alnımı soğuk taşa dayıyorum ve pantolonunun fermuarını açtığını duyduğumda parmaklarımı büyük taşların arasındaki dar yarıklara sokup kendimi destekliyorum.

Her iki kalçamı da tutuyor ve parmakları derimi kazıyarak beni açıyor.

Onu giriş yerimde hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum ve buna açım. Açlığın uyluğumun iç kısmına doğru kaydığını hissediyorum ve onun gördüğünü ve hissettiğini biliyorum ve içime girdiğinde, tek bir hamlede oluyor. Ağlamama engel olamıyorum. Beni içine alırken alnımı yerde tutmak için her şeyimi harcıyorum, ellerini sıkıca kalçalarımnda tutuyor, bana dokunmasını istediğim yerlere dokunmuyor. Bunun benim cezam olduğunu biliyorum. Onun zevki. Bu gece beni kendi zevki için kullanacak. Ve ben de bunu kabul edeceğim.

Ve nefes alış verişlerimiz düzensizleştiğinde ve onun itişleri çılgınca olduğunda ve onun içimde daha da kalınlaştığını hissettiğimde, o tespihi boynumun etrafına sararken ve beni yukarı çekerken yumruğunu enseme hissediyorum, bu his böyle farklı.

Bir eliyle beni tespihle boğarken, diğer eliyle parmaklarını kalçama sokuyor, parmakları klitorisime çok yakın, zonklayan, arzulayan klitorisime çok yakın. Ve boşaldığında, o kolunu ortama doluyor ve beni öyle sıkı tutuyor ki bir an nefes alamıyorum. İçime boşalırken, nefes alamıyorum.

İşi bittiğinde, boğucu tespihi gevşettiğinde, kolu kaburgalarımı ezen çelik bir çubuk olmadığında, kulağımın kabuğunu keskin dişlerinin arasına alıyor ve ben hala istiyorum. İçimden çıktığını hissettiğimde bile. Boşalmasının bacaklarımın iç kısımlarına doğru kaydığını hissettiğimde bile, hala istiyorum.

Ve nihayet konuştuğunda, nihayet elini hareket ettirdiğinde ve başparmağını sertleşmiş klitorisime bastırmak için seksimi kavradığında, boşalıyorum. Aynen böyle, boşaldım. Ona bir daha itaatsizlik etmemem için beni uyardığında bile. Tohumları içimden kilisenin zeminine dökülürken boşalıyorum. O sopayı kullanan el, cinsel organımı avuçlarken ve bana dün gece söylediklerini hatırlatırken boşalıyorum.

Ona ait olduğumu.

Ivy, evin içindeki koridorda beni takip ederken sessiz. Ağır adımlarla yürüyor, aldığı cezanın her zerresini hissediyor ama dudaklarından hiçbir şikâyet çıkmıyor.

garip bir kargaşa duygusu dolaşıyor. Hissetmesi gereken acının aşırı derecede farkındayım. Bu koridorlarda kaç kez ayaklarımın tabanını yakan aynı hassasiyetle yürüdüm? Bu kadar yakından anladığım bir şekilde acı çekmesini izlemenin beni tatmin edeceğini hayal etmiştim. Ama onun gözyaşı dökmemesi ve sessiz kararlılığı bana ondan beklediğim şeylerin çok azını getirdi.

Kendimi tekrar tekrar ona gömmek istiyorum. Sıcaklığını ve vücudunun etrafımda kenetlendiğini hissetmek. Onu alabileceğim olasılıklar sonsuz görünüyor. Sonsuzluk onları keşfetmek için yeterince uzun görünmüyor.

Ama sonsuza kadar burada kalmayacak, diye hatırlatıyorum kendime onu odasına götürüp bizi içeri kapatırken. Halının ortasında duruyor, kendisini daha da küçük gösteren bir belirsizlikle beni izliyor.

Esnek küçük bir bebek.

Onu incelerken çenem düşüyor, kırılmasının ne kadar süreceğini düşünüyorum. Her gün bana bakmaktan, ellerimi teninde hissetmekten bu kadar mutsuz olup buna bir son vermeye karar vermesi ne kadar sürer?

Yoksa ilk kırılan ben mi olacağım?

Belki de en kolayı bu olurdu. Belki de en başından beri yapmam gereken buydu. Ellerimi boğazına dolayabilir ve gözlerindeki ışık sönene kadar sıkabilirdim. O zaman hiçbir soru kalmazdı. Bu iş biterdi. Ve içimdeki bu garip yeni azap onunla birlikte ölürdü.

Ancak bu düşünce bile beni gerektiği kadar tatmin etmiyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek onları tekrar düzeltiyorum. Sessizlik çok uzadı ve aramızdaki boşlukta gerilim yoğunlaşıyor. Artık benden ne bekleyeceğini bilemiyormuş gibi bana bakıyor.

"." Daha önce boşalttığı sandalyeyi gösteriyorum.

İstediğimi yapıyor, tespih boynundan güzel bir tasma gibi sarkıyor. Ağır ve bunu hissettiğini biliyorum. Her hareket ettiğinde beni düşünmesini istiyorum. Sahipliğimin ağırlığının onu aşağı çektiğini hissetmesini istiyorum.

Arkasına geçip saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru düzeltiyorum. Titriyor ama bana bakmaya çalışmıyor, bakışlarını ileride tutuyor. Emirlerime ne kadar çabuk itaat edebileceğini kanıtlıyor.

İlk yardım çantası hâlâ masanın üzerinde duruyor, ben ona uzanıp bir paket alkol açıyorum. Parmaklarımı yavaşça çenesine bastırıp alındaki kesiğe erişene kadar başını geriye yatırıyorum. Kenarlardaki kurumuş kanı silerken meraklı bir ifadeyle beni izliyor ama bakışlarının mürekkebinin altındaki yara izlerini yakıldığını hissettiğimde durup ona bakıyorum.

"Gözlerini kapat."

İç çekerek tereddüt ediyor ama sonra dediğimi yapıyor. Yarasını temizlemeye devam ediyorum ve ardından biraz merhem ve bandaj uyguluyorum.

"Enfeksiyon kapması neden umurunda olsun ki?" diye soruyor.

"Çünkü seni bu kadar basit bir şey yüzünden kaybetmek çok kolay olurdu."

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve tekrar benimkilerle buluşuyor. "Herkesin inanmasını istediğin kadar zalim olduğunu sanmıyorum."

"O zaman hayal görüyorsun." Sinirli bir kaş çatmayla onu serbest bırakıyorum ve eşyaları ilk yardım çantasına geri koyuyorum.

"Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, o zaman neden buradayım?" diye sorar.

Paketleri çöpe atmadan önce ellerimde buruşturuyorum. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

Sanki mesajımın gizli anlamını çözmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor ve aynı zamanda ben de onun aldatma becerilerini çözmeye çalışıyorum.

Doğrusu, yaşananların farkında olup olmadığından emin değilim. Yıllar boyunca bunu pek çok kez sorguladım. Ailesinin geri Eli ve patlama hakkında ne kadar şey biliyor? Ivy babasına yakın, bu yüzden

Orada kesinlikle bir güven seviyesi var. Ancak gerçeği bilip bilmediğini ya da gerçekten iddia ettiği kadar saf olup olmadığını söylemek zor. Ne olursa olsun, emin olana kadar, damarlarında dolaşan hain Moreno kanının neden burada olduğunu gayet iyi bildiğini varsayacağım.

"Nedenlerini bilseydim neden sorma zahmetine gireyim ki?" diye meydan okuyor. "Çünkü sen bir Moreno'sun," diye alay ediyorum. "Ve bu da seni bir hain yapar. varsayılan."

"Ve sen bir De La Rosa'sın. Sanırım bu da seni varsayılan olarak bir pislik yapıyor."

Avuç içim boğazının önüne doğru kayıyor, parmak uçlarım nabzına saplanıyor ve başını daha fazla eğilemeyecek hale gelene kadar geriye itiyorum. Parmakları benimkilere uzanıyor, elimden kurtulmak için çırpınırken elimi tutmaya çalışıyor.

"Sen delisin," diye tıslıyor. "Bunun farkında mısın? Bırak gideyim. Buradan gitmeme izin ver ve beni bir daha asla görmek zorunda kalma!"

"Gitmene izin mi vereyim?" Karanlık bir kahkaha atıyorum, eğilip sözlerimin dudaklarına değmesine izin veriyorum. "Bu evlilikten kurtulmanın tek ölüm."

Omuzları sertleşiyor ve bana katıksız bir nefretle bakıyor. "Peki, sonra ne olacak? Beni ölü mü göreceksin? Gerçekten istediğin bu mu?"

Başını yana doğru itiyorum, burnumu şakağından saçlarına doğru sürüklüyorum ve gerçeği itiraf etmeden önce onun uyuşturucu kokusunu içime çekiyorum.

"Hiçbir şey bana daha büyük bir zevk veremez."

ÜÇ GÜN GEÇTİ. IVY ODASINDA KILITLI KALDI VE BEN ONU ZİYARET ETMEDİM.

ona. Bunun yerine Antonia'dan rapor istiyorum, bu onun oldukça merak ettiği bir ayrıntı. İstedğim gibi bana güncellemeler sağlıyor, Ivy'nin yeme ve uyku alışkanlıkları hakkında beni bilgilendiriyor. Bana karımın havuza girmek istediğini söylüyor ve ben de onu reddetme emrimi geri alıyorum.

Yakında ortaya çıkmak zorunda kalacağını biliyorum. Ondan bazı şeyler beklenecek. Benimle birlikte etkinliklere katılacak. Diğer eşlerle Toplum içindeki çabaları ve katkılarıyla ilgili toplantılar olacak. Sırayla etkinlikler, öğle yemekleri, akşam yemekleri planlar ve işletmelerin yeterli personele sahip olmasını sağlayarak sorunsuz çalışmasını sağlarlar. Ivy'den şunlar beklenecektir

Diğerleri kadar olmasa da belli bir düzeyde katılıyor. Egemen bir Oğulla evlendiği için kendisinden çok şey beklenmektedir. Giyinme, konuşma ve kendini taşıma biçimi mercek altına alınacak. Ama benim işaretimi taşıdığı için, hiç kimse yargılarını onun ya da benim duyabileceğimiz bir yerde fısıldamaya cesaret edemeyecek. Onun görevi, kendisini kuruluşumuzun dokusuna dikmek ve gerçekten üst kademedeki biri olmaktır.

Karımın kurallara ihtiyacı olacak. Bir programa. Çocuğumla birlikte olana kadar onu meşgul edecek bir şey. Şimdi bunun üzerinde çalışmalıyım. Gece gündüz, onu kelimenin tam anlamıyla benim yapana kadar. Ama evde ne kadar uzun kalırsa, kontrolümü hatırlamak o kadar zorlaşıyor.

Yokluğumla neyi kanıtlamaya çalıştığımı bilmiyorum. Onun iyiliği için mi yoksa benim için mi?

Kendimi işime veriyor, ofisimdeki monitör duvarına bakıyor, verileri ayrıştırıyor ve ölesiye inceliyorum. Mercedes sık sık yanıma geliyor, sorularıyla beni yormaya çalışıyor.

Uyku benim için gelmiyor. Bunun yerine, geceleri Malikane'nin koridorlarında dolaşıyor, Ivy'nin kapısının önünde duruyorum. Birden fazla kez, avucumu tahtaya dayayıp son konuşmamızı düşündüm. Ona elimi gösterdim ve şimdi ne istediğimi anlıyor.

Arkamı döndüğüm anda kaçacak mı? Kalıp savaştacak mı? Gerçekten bilmiyorum.

Bu gece sonunda pes ettim ve parmaklarımı kapısının tokmağının üzerinde gezdirdim. Kapıyı açtığımda onu şöminenin yanındaki sandalyede oturmuş, bir kitabın sayfalarını çevirirken kendi içine doğru kıvrılmış buluyorum. İçeri girdiğimi duyunca başını kaldırıp bakıyor, eşikte beni görünce kaşları birbirine çarpıyor. Solgun, alt kirpiklerinin saçaklarının altında koyu gölgeler var. Normalde pürüzsüz olan saçlarının yerinde, çaresizliğini haykıran bir huzursuzluk var. Tutsaklığının içinde çoktan çözülmeye başlamış.

Sanki göz göze geldiğimizden beri sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. O da hissediyor mu?

Beni inceliyor, kitabı kucağına katlıyor ve amacımı açıklamamı bekliyor.

"Yarıdan itibaren Malikane'ye giriş için iznim var.

Personel odası, ofisim ve yatak odam dışında her yer."

Hafifçe doğruluyor, siyah geceliğinin askısı omzunun kıvrımından aşağı düşüyor. "Peki ya havuz?"

"Dövmen iyileşene kadar havuza girmek yasak. En az iki hafta."
Kaşlarını çatıyor ama yine de başını sallıyor.

"Buraya yerleşmeniz gerekecek. Yakında birlikte etkinliklere katılmamız gerekecek. Mercedes senden beklenenleri öğretmek için burada olacak. Seninle birlikte programının üzerinden geçecek ve sana Malikâne'yi gezdirecek."

Gözleri kısıldı. "Peki ya hayır dersem?"

"Hayır dersin ne olacağını biliyorsun." Parmaklarını uzanıp onu yakalamak için kaşınıyor ve aletim şimdiden onun meydan okuma önerisiyle sertleşiyor.

Başını hayal kırıklığıyla sallamadan önce sözlerimi dikkatle değerlendiriyor gibi görünüyor. "Peki ya okul?"

"Hayatının o kısmı geçmişte kaldı. Artık benim karımsın. Zamanını Toplum için verimli bir şeyler yaparak geçireceksin."

"Ne gibi?"

"Çocuklarımı doğurmak gibi. Gerektiğinde yardımını sunmak. Ve en önemlisi, beni memnun etmek."

Bu sözleri tekrarlarlarken yüzünde bir dehşet ifadesi beliriyor. "Çocuklar mı?"

"Sakın bana bunu hiç düşünmediğini söyleme," diye alay ediyorum onunla. "Ama ölmemi istediğini söylemiştin."

Bu sözler bana tekrarlanırken acı geliyor. "İkisi için de zaman var."

Sessizleşiyor ve bu hoşuma gitmiyor. Onun sözlerine, düşüncelerine ihtiyacım var.

"Kız kardeşimi ne zaman görebilirim?" diye sorar. "Babamı mı? Ailemi ne zaman ziyaret edebileceğim?"

"Bu hafta uslu durursanız, bu ayrıcalıklar size uygun şekilde verilecektir."

Sözsüz tehdidim üzerine çökünce geriliyor, ama biraz düşündükten sonra, kararlılık gözlerini çelikleştirirken sessiz bir sonuca varıyor gibi görünüyor.

"Peki. Bu hafta babamı ve Evangeline'i görebildiğim sürece ne isterseniz yapacağım."

O pisliği görmekteki ısrarı beni rahatsız ediyor. Ama anlaşma anlaşmadır. Eğer istiyorsa, bunu hak etmesi gerekecek.

"Buraya gel."

Sandalyeden yavaşça kalkıyor, ilk adımını atarken bacakları kaskatı kesiliyor. Başımı sallıyorum ve yeri gösteriyorum.

"Dizlerinin üzerine çök."

Çenesi sertleşiyor ve tereddüt ediyor, sessizce buna değip değmeyeceğini düşünüyor.

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve emeklemeye başlıyor.

Teslimiyetinin görüntüsü o kadar baştan çıkarıcı ki, parmaklarımı saçlarına dolamak ve yüzünü yukarı çekmek için önüme gelene kadar beklemek gerekenden daha fazla kısıtlama gerektiriyor. Pantolonumdaki ereksiyonu yanağına sürüyorum ve boğazında acı dolu bir sesle gözlerini kapatıyor.

"Umarım ziyaretiniz buna değer." Geceliğinin narin askılarını, kollarının üzerinden kayarak göğüslerini bana gösterene kadar aşağı kaydırıyorum.

Hiçbir şey beni onun sikimi ağzına almak için verdiği mücadeleyi izlemekten daha fazla memnun edemezdi. Ama bu başka bir zaman için beklemek zorunda kalacak.

Pantolonumun fermuarını açıp uzunluğumu serbest bırakıyorum ve o da kocaman gözlerle yüzünün önünde sallanan canavara bakıyor.

"Okşa onu," diye emrediyorum, parmaklarım saçlarında sıkışıyor. "Spermim göğüslerini kaplayana kadar okşa. Ve eğer tatmin olursam, o zaman isteğini değerlendireceğim."

Uzanıp avucunu bana doluyor ve ben de gözlerimi kapatıp onun dokunuşuyla rahatlıyorum. Ona bunu hak etmesi gerektiğini söylemişim ve o da hak ediyor. Elinin her sert hareketiyle, paramparça olmuş dizginlerimden bir parça daha kazanıyor.

Kavırıyor ve kaydırıyor, daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde beni avuçlarıyla şımartıyor. Zihnimde, kadınların bunu benim için yaptığını biliyorum. Ama başka bir zamanı, başka bir yüzü hatırlayamıyorum. Sadece onunkini. Ve göğsünde patladığımda, aldığım zevkin inkar edilemez kanıtı göğüslerine damlıyor, anlaşıyor, tamamlanıyor. Ama bana yumuşak, kapüşonlu gözlerle baktığında aşağılanma yeterli gelmiyor. Bu yüzden parmaklarımı tenini süsleyen sıvıda gezdirip dudaklarına bulaştırıyorum ve onu parmaklarımı yalayarak temizlemeye zorluyorum. Ancak o zaman ona istediğini vermeyi kabul ediyorum.

Aletimi tekrar pantolonumun içine sokarken ona "Başlangıç için bir ziyaret," diyorum. "Geri kalanını performansınıza göre belirleyeceğiz."

TErtesi sabah Antonia kahvaltıyla birlikte geldiğinde ben çoktan giyinmiştim. Son birkaç gündür beni bu odada delirmekten alıkoyan tek şey o oldu. Sadece ne kadar geçtiğini biliyorum.

Çünkü masanın içindeki bir kâğıda günleri işaretliyorum. İkinci gün bana kahvaltı getirdiğinde başladım. Belki aptalca ama sadece bu üç gün için bile olsa beni burada kilitli tutmak zarar veriyor.

Yüzmeye ihtiyacım var. Hareket etmeye. Güneş ışığı görmeye ihtiyacım var. Bir pencere aç. Bu küçük ışık karesi işe yaramıyor ve ayrıca yağmur yağıyor. Yemin ederim bu evde hep yağmur yağıyormuş gibi hissediyorum.

Ama bugün babamı görebileceğimi söyledi. Ve Santiago'nun sözünü tutan bir adam olduğunu hissediyorum.

Dövmeme sürmem için bana verilen merhem tüpünü kapatıyorum ve kapı açılır açılmaz ayağa kalkıyorum, ayaklarımın altındaki acı nihayet geçiyor. Bu iki vuruştı. Nasıl daha fazla almıştı? Sırtına çaprazlama vurulduğunda ne demişti? Yürürken ayakları açıldığında?

Tanrım. Babası onu böyle mi cezalandırdı? Ne korkunç bir adam. Yine de kilisenin sunağında onun bir fotoğrafı var.

Kocamı anlamıyorum. O tam bir gizem.

Antonia neşeyle, "Günaydın canım," diyor ama sabahları buraya geldiğinde ve bakışlarını gergin bir şekilde odanın içinde gezdirip beni süzdüğünde hep biraz endişe duyduğunu fark ediyorum. Ne aradığını merak ediyorum. Belki bir ilmik. Sadece üç gün sonra kendimi asmaya hazırım ama bunun için ipe ihtiyacım yok. Kendimi asabileceğimden oldukça eminim.

Çıplak tenime yaslanmış bu tespihin ucunda. Kazağımın altına sıkıştırmıştım ve sadece duş almak ve uyumak için çıkarmıştım.

Kapıyı kilitlemeyi sevmediğini biliyorum. O kadarını söyledi. Ama Efendi'nin istediği bu.

Usta.

Resmiyetine gözlerimi deviriyorum. Kibrine.

"Günaydın, Antonia. Araba beni babamı görmeye götürmek için hazır mı biliyor musun?" Ona endişeyle soruyorum. Aslında aç değilim, o yüzden önüne koyduğu tepsiyi görmezden geliyorum.

"Sakin olun, bayan. Henüz erken."

"Saat kaç? Bir saatim olsaydı, bilirdim." Ama kocam buna bile izin vermiyor.

"Sizi babanızı görmeye Bayan Mercedes götürecek ve bazı günler öğlene kadar kalkmıyor."

"Öğlen mi?"

"Otur ve yemeğini ye. Santiago karnının doyduğundan emin olmak istiyor, de öyle. Tekrar düşmeni istemiyorum."

Oturuyorum, kambur duruyorum, bir dirseğim masanın üzerinde, o bana gümüş bir cezveden kahve doldururken.

"Bak ne diyeceğim. Yemeğini yedikten sonra seni aşağıya götüreceğim ve etrafı gezdireceğim. Mercedes'i aşağıda beklemende bir sakınca görmüyorum."

Ona bakıyorum, umutlu ve Noel'deki bir çocuk kadar heyecanlıyım. Düşündüğümde saçma geliyor ama kendimi kontrol ediyorum.

"Bunu yaparsan başın belaya girer mi Antonia?"

"Bırak da bunu ben düşüneyim."

"Nerede o?" Fincanımı elime alırken soruyorum. Neden sorduğumu ve neden umursadığımı bilmiyorum ama bugün beni götürecek kişinin o olmamasına şaşırdım. Belki biraz da hayal kırıklığına uğradım. Çünkü her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem ve asla etmeyeceğim olsa da, kocam olan bu muamma beni meraklandırıyor. O benimleyken, her şey farklı hissediyor. Daha fazlasını hissediyorum. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Sanırım daha önce hiç bu kadar çok şey hissetmemiştim. Çok fazla beklenti, çok fazla acı, çok fazla zevk, sadece çok fazla. Kafa karıştırıcı ve sinir bozucu. Basit olmalı. Onun benden nefret ettiği gibi ben de ondan nefret etmeliyim.

Temizlemek için başımı sallıyorum. Mercedes'le vakit geçirme düşüncesi beni tedirgin ediyor. Ondan hoşlanmıyorum. Ve ona güvenmiyorum.

Antonia tepsideki tabakları yeniden düzenlemeye özen gösteriyor. "Kendi programına uyuyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Oh, hiçbir şey, canım."

"O burada mı? Evde mi?"

"Çoğu zaman, evet, iş için çağrılmadığı zamanlarda."

Yatağı yapmak için uzaklaşıyor, ki ben zaten yapmıştım, ama o yatağı daha sıkı sıkıştırıyor. Ona yatağı toplaması ya da çamaşırlarımı yıkaması için bir hizmetçiye, özellikle de bu tatlı yaşlı kadına ihtiyacım olmadığını söylemem gerekiyor. Aslında utanç verici.

"Yirmi dakika içinde seni almaya geleceğim, sonra seni aşağıya indireceğim. Hepsini şimdi ye. Ne de olsa rapor isteyecek," diye mırıldanıyor son kısmı kapıyı arkasından kapatırken.

Rapor mu isteyecek? Ne yediğimi mi?

Tamam, buna gerçekten şaşırdım mı? O bir kontrol manyağı.

Kahvaltımı yapıyorum; cömert bir tabak yumurta ve domuz pastırması, taze meyve ve kızarmış ekmek, meyve suyu ve kahve. Son birkaç gündür burada yediğim kadar iyi yediğimden emin değilim. Eminim annem sadece kahvaltıda tükettiğim kalori miktarını duysa şok olurdu.

Annemi düşününce aklıma Evangeline geliyor. Yeterince yemek yiyor mu? Onu da görmek için baskı yapmalı mıydım? Ya da babam yerine onu görmeyi istemeli miydim?

Buna bir son vermeliyim. Her seferinde bir adım. Bugün bu odadan çıkıyorum. Ve bu evden. Bu da bir şeydir.

İşim bittiğinde dişlerimi fırçalıyorum ve tam bir çift bot giyiyordum - dün teslim edilen topuksuz yeni ayakkabı çiftlerinden biri - o sırada kapıda Antonia'yı görüyorum.

Santiago hakkında kafamı karıştıran şeyler bunlar. Bir nefeste ölmemi istediğini söylüyor. Gözlerinde bazen nefretini görüyorum. Sonra hastalığımı öğrendiğinde boynumu topuklara vurup kırmayayım diye bana ayakkabı alıyor.

Başımı sallıyorum.

Hayır. Bunların hiçbirini benim için yapmıyor. Sadece bana eziyet eden kişi olmak istiyor. Belki de beni öldürmek için. Kazara düşseydim olmazdı.

"Hazır mısın?" Antonia kenara çekilip koridoru işaret ederek soruyor.

Gülümseyip başımı sallıyorum ve kendimi gülünç hissediyorum. Üç gün oldu ve sanki yıllardır hapisteymişim de bugün serbest bırakılacakmışım gibi davranıyorum.

Koridorda onu takip ediyorum, tüm detayları inceliyorum - karanlık duvarlar, kalın halı, dolambaçlı merdivenler, iki tane.

"Ev kaç yıllık?"

"Malikane birkaç yüzyıl öncesine dayanıyor. New Orleans'a yerleşen ilk De La Rosa tarafından inşa edilmiş. İspanya'dan gelmişler, bunu biliyor muydunuz?"

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda duvar boyunca asılı portrelere bakarak başımı sallıyorum.

"Annesi dört yıl önce Barselona'ya geri döndü." Başını sallayışını izlemek için dönüyorum.

"Santiago'nun annesi mi?" Tırabzana tutunurken soruyorum. Aşağıya baktığımda duraksıyorum ve bir anlık baş dönmesi beni ele geçiriyor, bu yüzden hızla merdivene oturuyorum.

"İvy?"

Gözlerimi sıkıyorum, açıyorum ve Antonia'nın nazik yüzüne odaklanıyorum. "Ben iyiyim. Sadece hiç egzersiz yapmadım ve o zaman daha zor oluyor. Ve merdivenler... aşağı baktığımda..."

"Belki de bu iyi bir fikir değildi. Belki de uzanmalısın."

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum, sıcak ve nemli hissediyorum ve bu bölümlerden sonra her zaman yaptığım gibi tam olarak sabit değilim ama o odaya geri için çaresizim.

"Ben gayet iyiyim. Gerçekten." Olabildiğince geniş gülümsüyorum ve bu aslında yalan değil. Bu nöbetler sonsuza dek sürmez. Sadece geldiklerinde merdivenin olmak istemezsiniz.

Antonia uzun bir süre beni inceledikten sonra, belki de sağduyusunun aksine, başını sallıyor ve merdivenlerden aşağı iniyoruz.

"Santiago'nun annesi dört yıl önce mi gitti demiştiniz? Kazadan sonra sanırım?"

Birinci kat sahanlığına ulaşıyoruz ve başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. Tavanların tonozlu kemerleri, özellikle koyu renk mobilyalar ve demir kaplı pencerelerle dramatik bir etki yaratıyor. Birkaç koridor farklı yönlere açılıyor ve tam ileride, geçen gece gördüğüm pencereyi görüyorum.

"Kaza, evet," diyor ama kaza kelimesine yaptığı vurgu ne düşündüğünü merak etmeme neden oluyor. "Onu da öldürdü, eğer sorarsan

Ben. Barselona'ya döndükten kısa bir süre sonra vefat etti. Kederden olduğundan şüphem yok, Tanrı zavallı kadını korusun."

Resmi raporlarda patlamaya gaz sızıntısının yol açtığı belirtilmişti.

"Kocasını ve oğullarından birini bir gecede kaybetti ve geri kalan oğlu da daha sonra farklı biri oldu."

"Görünüşünden mi bahsediyorsun?" Annesi onu yara izleri yüzünden mi terk etmişti?

"Hayır, o yaralar, kesinlikle korkunçtu, ama ona içten içe ne yaptı. Annesi denedi ama çok zordu. Görüyorsunuz-"

"Kardeşim hakkında dedikodu mu yapıyorsun?"

İkimiz de döndük ve Mercedes'in karanlık koridorlardan birinden çıktığını görünce irkildik. Onu son gördüğümde olduğu gibi çarpıcı görünüyordu. Zeytin rengi tenini, siyah saçlarını ve gözlerini ortaya çıkaran dar kırmızı bir elbise giymişti, makyajı kusursuzdu ve akşam için daha uygun olan beş inçlik topuklu ayakkabılar ve annemin, kız kardeşlerimin ve benim hepimizin sahip olduğundan emin olduğumdan daha fazla mücevher takmıştı.

"Santi'nin karısının yardımcısıyla dedikodu yaptığını duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum." Benden Antonia'ya bakıyor, o da bakışlarını indirip ellerini sıkıyor. "Sana onu dışarı çıkarmanı söylediğini hatırlamıyorum, Antonia."

"Bugün odamdan çıkma iznim var," diyerek araya giriyorum, Mercedes'in ses tonundan hoşlanmadığım gibi söylediklerimden de nefret ediyorum. Çocuk gibi konuşuyorum.

"Sana izin verdi, değil mi?" Kaşlarını kaldırarak sırtıyor. Kanım kaynamaya başlarken ellerim iki yanımda yumruk oluyor.

Antonia, "Onu o odada kilitli tutmak için hiçbir neden yoktu," diyor. Öfkemi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"söylemek sana düşmez, değil mi?"

"Sizin de değil hanımefendi. Kardeşiniz karısına benim bakmam gerektiğini açıkça belirtti."

Mercedes yüzündeki ekşi ifadeyi bana çeviriyor. "Hmm. Öyle mi? Pekala. Bundan sonrasını ben hallederim, Antonia. Sen mutfağına geri dönebilirsin."

"Evet, hanımefendi." Antonia'nın sesi gergin.

Yaşlı kadın mutfığa doğru gözden kaybolmadan önce başıyla onaylar bana bakınca onun adına utandım.

Antonia'nın başını belaya sokmak istemediğimden, "Dedikodu yapmıyorduk," diyorum. "Hayır, eminim yapmıyordunuz. Giydiğin şey bu mu?"

Suluk mavi kaşmir kazağıma ve kot pantolonuma bakıyorum. Mercedes tam bir kabadayı. Bana Maria Chambers'ı hatırlatıyor. Hak sahibi, zengin ve muhtemelen

Doğruyla yanlışı hiç ayırt edememiş. Hiç hayır denmedi.

"Evet, kardeşin benim için aldı" diyorum. "Hastaneye gidiyoruz, defileye değil. Bunu mu giyiyorsun?"

Hoşnutsuzluk dudaklarını büküyor ve yanımdan geçip gidiyor.

Gül şeklinde kocaman pencereleri olan resmi oturma odası olduğunu tahmin ettiğim yere kadar onu takip ediyorum. O hızlı adımlarla yürürken topuklu ayakkabılarını tıkırdatıyor, ben ise şaşkın şaşkın tavandaki duvar resmine bakıyorum.

"Geliyor musun?" Mercedes soruyor.

Bakışlarımı başka yöne çekiyorum. "Bu çok güzel."

Başını kaldırıp bakıyor, bir omzunu silkiyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Sana bakıcılık yapmak dışında yapacak işlerim var."

"Kendim götürebilirim. Bundan mutluluk duyarım."

"O zaman sen de ben de Santiago'nun gazabına uğrarsınız. Bu taraftan." Topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Onu hızla evin içinde takip ediyorum ve bir adamın Rolls Royce'la geldiği ön kapıdan çıkıyorum. Geçen günkü James olduğunu fark ettim. Abel için çalıştığını sanıyordum ama sanırım Santiago beni takip ediyormuş. Mantıklı.

Bize kapıyı açıyor, ben de Mercedes'i takip ederek içeri giriyorum, sonra da bir çocuk gibi pencereden dışarı, devasa bir eve ve kilometrelerce uzanıyor gibi görünen bahçelere bakıyorum.

"Bu bir labirent mi?" Yüksek çitlere bir göz attığımda soruyorum.

"Evet."

Sonunda bizim için açılan demir kapılara ulaştığımızda, evin iki kulesinden yalnızca birini görebilene kadar boynumu eğiyorum.

Düğün gecesinden hatırladığım kadarıyla şehir merkezinden çok uzakta değildi, ama çok da küçük olmayan kendi arazisine sıkışmış durumda ve kilitli kaldığım oda şimdi daha da karanlık görünüyor.

Tekrar arkamı döndüğümde Mercedes'i beni incelerken buluyorum, koyu renk gözleri sert ama aynı zamanda meraklı. Kim olduğunu öğrenmekle ilgilendiğim bir şekilde değil, yararlanabileceğin zayıflıkların neler gibi bir şekilde ve onun yanında nasıl görüldüğümün çok farkındayım. Neredeyse bir çocuk gibi.

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı pencereden dışarı kaydırıyorum. Hastaneye yaklaşık yarım saat var. Garip bir yolculuk bekliyorum ama Mercedes sadece telefonuna bakıyor ve beni tamamen görmezden geliyor.

James arabayı park yerine çekiyor ve ben Mercedes'in tırnaklarını incelerken biriyle konuştuğuna bakıyorum. Arabadan iniyor ve kapımı açıyor.

"On beş dakikan var," diyor tam dışarı çıkmak üzereyken. "Ne?"

"İçeri gelmeyeceğim. Çok iç karartıcı." "On beş dakika mı?"

"Yapacak çok işimiz var. Rahibim seni Cemiyet'e hazırlamam için beni görevlendirdi. Pek çok şeyi halletmemiz gerekecek," diyor yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle ve bakışlarını üzerimde gezdiriyor.

"Ciddi misin sen?"

Sırıttırıyor, ince elmas kol saatini kontrol ediyormuş gibi yapıyor. "Acele etsen iyi olur."

Lawson Montgomery masamdaki finansal portföyün üzerine eğilmiş, şahin gözleriyle portföyü inceliyor. Düşünümde sağdıçımdı ama Lawson aynı zamanda eski bir dostum ve New Orleans grubu içinde sorgusuz sualsiz güvendiğim tek kişi.

Louisiana mahkeme sistemindeki seçilmiş pozisyonu nedeniyle etrafındakiler tarafından en çok Yargıç olarak biliniyor. Bariz nedenlerden dolayı IVI için değerli bir varlık, ancak aynı zamanda özgürce konuşabildiğim nadir insanlardan biri.

"Her şey iyi görünüyor." Dosyayı kapatıyor ve lazer odağını bana çeviriyor. "Yeni evlilik mutluluğu şu ana kadar sana nasıl davrandı?"

Alaycılığı karşısında dudağımın kenarı kalktı. Yargıç kesinlikle kuru bir mizah anlayışına sahip. "Beklenebileceği kadar iyi."

"Adaletinizin hızlı ve sert olacağına inanıyorum."

Cevap vermeyince kaşlarını bana doğru kaldırıyor. İkimize de birer kadeh viski dolduruyorum ve bakışlarımın bir an için arkasındaki monitörlerde sürekli değişen sayılara kaymasına izin veriyorum.

"Bu bana onu henüz işaretlemediğini söyleme şeklin mi?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi o işaretlendi." Bardağı burnumun altında döndürerek içkinin dumanlı aromasını içime çekiyorum.

"Ama yaralı değil," diye benim yerime bitiriyor.

Gözlemleri beni tedirgin ediyor. Planlarımı başkalarına anlatmak gibi bir alışkanlığım yok ama Yargıç tanıdığım en sert adamlardan biri. Hem kürsüde hem de Toplum içinde sertliğiyle ün salmıştır. En azından durum bunu gerektirdiğinde. Göze göz, kulağa kulak atasözüne sıkı sıkıya inanır.

bir göz. Ve bir gece sarhoşken Ivy ile planlarımı ona itiraf ettiğimde, bariz öneriyi yapan oydu.

Beni çirkinleştirmekten ve kanımı katletmekten sorumlu olan aile için daha kötü ne ceza olabilir? Yara izleri, dedi basitçe. Eğer onları hayatta bırakmayı seçtiyseniz, yara izleriyle bırakın.

O zamanlar çok basit ve açık görünüyordu. Elbette, Ivy'nin yara izleri olmalıydı. Benimkiyle eşleşecek bir şey. Aynaya her baktığında babasının günahlarını hatırlatan kalıcı, kaçınılmaz bir şey.

Aylarca bunu nasıl yapacağımı hayal ettim. Onu yakmak. Kesmek. Adımı boğazına kazımak. Hatta belki de yüzünün sağ tarafına kendiminkine uygun bir kafatası kazıyacaktım. Kuşkusuz ona musallat olacak bir görüntü.

Ama şimdi o burada, benim evimde ve ben o planları gerçekleştirmedim. Ayrıntıları sonuçlandırmaya daha yakın değilim ve tam olarak anlamadığım nedenlerden dolayı bunu yapmakta tereddüt ettiğimi kabul etmeye istekli değilim.

"Güzel bir yüzü var." Yargıç içkiyi bardağında evirip çeviriyor ve bir yudum alıyor. "Sanırım onu mahvetmek utanç verici olur."

Ses tonundaki ve kaşlarının çatılışındaki bir şey, konu ona geldiğinde itiraf ettiğim zayıflığımla eğlendiğini düşündürüyor.

"Sadece güzel olduğu için tereddüt ettim."

Sözlerim bana bile inandırıcı gelmiyor. Ama zamanla kendime verdiğim bu sessiz sözü yerine getirebileceğimden eminim. Doğru an geldiğinde, planı amaçlandığı gibi uygulayacağım.

"Henüz yara alıp almadığına bakılmaksızın, sizi temin ederim ki acı çekecektir."

"Zaten öyle olduğuna eminim," diye düşünüyor. "Bundan hiç yok."

Sözleri üzerimize çöküyor ve içkilerimizi sessizce bitiriyoruz. Ona bir şey sormam gerekiyor, bu öğleden sonraki buluşmamızın amaçlarından biri de buydu. Aslında düğünden önce sormam gerekirdi ama Abel'la uğraşmakla meşguldüm.

"Babasından haber var mı?" diye sorar.

"Hayır. Zaten yeni bir şey yok. Adamlarım hala araştırıyor ama yeni bir bilgi yok. Ay başında soruşturmanın gidişatını görüşmek üzere Mahkeme ile bir toplantım var."

Yargıç sessiz ve düşünceli bir şekilde bana baktıktan sonra, onu benden daha zayıf erkekler için zorlu bir rakip haline getiren bir yoğunlukla bana baktı. "Peki hiçbir zaman daha fazla bilgi olmayabileceğini düşündünüz mü? O zaman ne olacak?"

"Bunu düşündüm." Omuz silktim. "Ama kabul etmeyeceğim."

"Evet, durum böyle olabilir. Ancak bu, bir adamın Doğa Ana'ya fırtınasını kabul etmeyeceğini söylemesi kadar faydalıdır."

Bu aşamada elimdeki tek seçenek onun açık görüşünü görmezden gelmek. Eli'nin suçlu olduğuna dair hiçbir zaman yüzde yüz kesinliğe ya da kanıta sahip olamayacağımı kabul edemem. Bu her açıdan düşündüğüm bir şey. Ve ben sadece bariz olanı, içimin derinliklerinde hissettiğimi biliyorum. O sorumlu ve inkar edilemez bir kanıt olana kadar aksini düşünmeyi reddediyorum.

"Sizi buraya çağırmanın başka bir nedeni daha var," diyorum Yargıç'a. "İntikamımın felsefi düşünceleri dışında."

"Ben de şüphelenmiştim." Kıkırdıyor.

"Bir ricam olacak." Boğazımı temizliyorum ve kendimi garip bir şekilde hissediyorum. "Kutsal anlaşılmaya başvurmak istiyorum. Karım için, bana bir şey olması durumunda geleneksel ayini size bağışlamak istiyorum."

"Size bir şey olmayacağına inanıyorum," diye sessizce cevap verdi Yargıç, "ama bana bu ayini bahsetmenizi kabul ediyorum."

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı çözülüyor ve çekmecemden bir portföy daha alıp ona uzatıyorum. "İsteklerimin hepsi orada yazılı. Benim yokluğumda Ivy ve ailesine ne olacağına dair her ayrıntı."

Başını sallıyor, gözleri duvardaki kız kardeşimin portresine kayıyor. "Oldukça iyi bir sorumluluk koleksiyoncusu olmaya başladım. Önce Mercedes, şimdi de karın."

Mercedes'in resmini incelerken bakışlarında tanımlayamadığım bir şey titreyiyor.

"Yokluğumda Mercedes'in sorumluluğunu üstlenmeyi kabul ettiğin için, zahmetine karşılık, mali kaynaklarımın büyük kısmını da sana bırakmam gerektiğine inanıyorum," diye şaka yapıyorum.

"Buna gerek kalmayacak." Yargıç sırtıyor. "Böyle vahşi bir kısrakı evcilleştirmek büyük bir zevk olurdu."

İma ettiği şey karşısında kaşlarım çatılıyor ve Mercedes'ten bu şekilde bahsetmesini tuhaf buluyorum. Ona karşı her zaman soğuk olmuştur. Saygılı ama soğuk.

"İşiniz çok zor olacak," diye onu temin ediyorum. "En iyi zamanlarında bile zor biridir. Korkarım ki şımarıklıklarına alıştı ve artık bunun geri döndürülebileceğinden emin değilim."

Yargıç kuru bir ifadeyle, "Yeterince sert bir el verildiğinde her şey geri alınabilir," diyor. "Yardıma ihtiyacınız olursa, disipline etmeye hazırım. Sizin gibi

Biliyorum, bu benim uzmanlık alanım ve bu gibi durumlarda üçüncü bir tarafın araya girmesi alışılmadık bir durum değil. Kardeşi olarak, ona karşı benim sahip olmadığım bir zaafınız var. Kara kalbimi lekeleyecek bir aile sevgisi olamaz."

Önerisini dikkate alıyorum ve geçerli bir argüman olarak görüyorum. Mercedes bir yıkım yolunda ilerliyor ve bir süredir de öyle. Ivy'nin benim olması ve Cemiyet'teki işim nedeniyle kız kardeşimi kontrol altında tutmaya ayıracak çok az zamanım var. Sorun çıkarmaya devam ederse bunu aklımda tutabilirim.

"Küçük zebani nasıl bu arada?" Yargıç soruyor. "Hâlâ Van der Smit için mi yanıp tutuşuyor?"

"Van der Smit?" Gülüyorum. "Mercedes'in kalbiyle ilgili konularda bu kadar bilgili olduğunu fark etmemiştim."

"Yaygın bir dedikodu." Elini küçümseyerek sallıyor. "IVI'daki herkes onun büyük Mercedes De La Rosa'yı başka bir kadın için nasıl es geçtiğini duymuştur. Söylentiye göre bu olaydan oldukça etkilenmiş."

"Evet, sanırım öyleydi." Kaşlarımı çattım. "Ama Mercedes kimseye çok derin bağlar kurmuş gibi görünmüyor. Bence yaralanmış olan sadece onun gururuydu."

Yargıç bu bakış açısı onu tatmin etmiş gibi başını sallıyor. "Sanırım malikaneye geri döndü?"

"Şimdilik," diye kabul ediyorum. "Ivy'ye üst düzey bir eş olarak akıl hocalığı yapmakla görevlendirildi. Sanırım bu onu en azından bir süre meşgul edecektir."

"Bu da bir şeydir," diye kabul ediyor Yargıç. "Boş eller şeytanın işidir."

"Öyle diyorlar."

Kapıya vuruluyor ve kapı açılıyor, içeriden Mercedes'in çıkması ikimizi de şaşırtıyor. Ofise girmek için hamle yapıyor ama karşımda oturan Yargıç'ı görünce adımının ortasında duraksıyor.

"Misafirin olduğunu fark etmemiştim." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve merakla ona bakıyor. "Yargıç, sizi görmek her zaman bir zevktir."

"Öyle diyorsun." Başını ona doğru eğiyor ve gözlerinin bir an için uygun görülebilecek süreden daha uzun süre onun üzerinde kalması kaçmıyor.

"Yargı sisteminin heyecan verici hayatı size nasıl davranıyor?" diye soruyor. "Bugün öğle yemeğinde herhangi bir zavallı ruhu ölüme mahkum ettin mi?"

"Sadece hak edenler" diye cevaplıyor. "Şımarık bir prensesin hayatı sana nasıl davranıyor? Diğer sosyetikler için mağazalarda hiç gösteriş bıraktınız mı?"

Gözlerinde fırtına bulutları dolaşıyor ve kırmızı dudakları belki de sonsuza dek ilk kez suskun bir şekilde aralanıyor. Yüzündeki koyu renkli saç tutamını düzeltiyor, onu aralarındaki bu tuhaf etkileşimden kurtarmaya karar verdiğimde aklını toplamaya çalışıyor.

"Ne istiyorsun, Mercedes?"

"Karını geri getirdim," diye zehirli bir şekilde tükürüyor. "Saçının bir teli bile yerinden oynatılmadı elbette. Ve size tam bir rapor vermek için buradayım."

Yargıç onun bariz kızgınlığına gülümser ve ayağa kalkarak masadan dosyasını alır. "O zaman sanırım yola çıksam iyi olacak."

KIZ KARDEŞİM RAPORUNU TAMAMLADIKTAN SONRA ÇALIŞMA ODAMDAN AYRILDI. Zamanını verimli geçirecek bir şeyler bulması için talimatlar aldım. Günün olaylarını anlatırken telaşlı ve sinirli görüldüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum ve bunun Ivy'den mi yoksa Judge'ın onun hakkındaki acı ama doğru değerlendirmesinden mi kaynaklandığından emin değilim.

Ne olursa olsun, bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve Antonia'yı aramaya çıkmadan önce o günkü işimi bitiriyorum. Onu kütüphanedeki rafların tozunu alırken buluyorum ve orada durduğumu görmek için döndüğünde neredeyse bir kez daha irkiliyorum.

"Oh!" Nefes nefese kaldı. "Seni duymadım, Mas... Yani, Santiago. Efendim."

Bugün keyifsiz ve biraz yorgun görünüyor. Sık sık onu daha ne kadar personel olarak tutabileceğimi merak ediyorum. İsterse ayrılması için birçok fırsat verilmiş olmasına rağmen, kadın son nefesine kadar malikanede kalmaya kararlı görünüyor. Bunun için minnettar olduğumu itiraf etmekten gurur duyuyorum çünkü ev onsuz aynı olmazdı.

"Size bir şey getireyim mi?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum, teklifimi nasıl ifade edeceğimden emin değilim. Sabırla bekliyor, gözleri nazıkçe yüzümde kalıyor ve hiçbir belirti göstermiyor.

tiksinti.

"Bayan De La Rosa bu öğleden sonra nasıl?" diye sordum.

"İyi." Biraz kafa karışıklığıyla cevap veriyor. "Son gördüğümde kitap okuyordu. Biraz yorgun görüldüğü için biraz kestirmeyi önerdim. Ama bunun dışında-"

"Bu akşam benimle yemek yiyeceğini kendisine bildirmenizi rica ediyorum."

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Oh, evet tabii ki. Özel bir şey ister misiniz? İsterseniz menüyü değiştirebilirim."

"Menüde ne varsa o iyidir," diye sertçe cevap veriyorum. "Teşekkür ederim, Antonia. Lütfen karıma saat yedi buçukta yemek salonunda bana katılmasını söyleyin."

"Benim için zevktir." Başını eğiyor.

Bu meseleyi hallettikten sonra malikaneden ayrılıyorum. Karanlık çökmeden dışarı çıkmak gibi bir alışkanlığım yok ama günler önce halledilmesi gereken başka bir durum dikkatimi çekiyor.

Mıknatıslı gümüş Aston Martin DB11 AMR Coupe'm Lakewood mahallesine giderken kalabalık caddeleri kolaylıkla idare ediyor. Günün bu saatinde trafik tam bir kabus olabiliyor, bu yüzden Marco beni götürmeyi teklif etti, ama kendi başıma araba kullanmanın beni sakinleştiren bir yanı olduğunu fark ettim. Yolcu koltuğunda yanımda oturuyor ve Garden Lane'deki kolonyal malikanenin önüne gelene kadar yolculuk boyunca sessiz kalıyor.

"Size eşlik edeceğim, efendim." Emniyet kemerini çözmeye başlamıştı bile, hayır cevabını kabul etmek istemiyordu.

Marco benim kişisel muhafızımdır ve pozisyonunu hayattaki tek amacı gibi görür. Tüm Hükümdar Oğullarının bir muhafıza ihtiyacı olduğu için IVI tarafından görevlendirildi, ancak sadakati ve bağlılığı sarsılmaz. Gençlik yıllarımdan beri benimle birlikte ve patlama gecesi benimle birlikte toplantıda olmadığı için pişmanlığını defalarca dile getirdi. Ona dışarıda beklemesini söylemiştim ve o da öyle yaptı. Binaya koşan ve ben enkazdan sürünerek çıkmaya çalışırken yarı ölü bedenimi dışarı sürükleyen oydu. O olmasaydı, bugün burada olacağımdan şüpheliyim.

"Teşekkür , Marco." Kapımı açıp çıkıyorum ve hızlı adımlarla ön verandaya doğru yürüyorum.

Marco arkamda duruyor, sokağı ve görebileceği diğer görünmez tehditleri kontrol ediyor. Zili çalıyorum ve bekliyorum.

Bir dakika sonra, Dr. Chamber'ın hizmetçisi beni şaşkın bir solukla karşıladı.

"Oh, merhaba." Bakışlarını aşağıya doğru indirmeden önce kelimeleri zar zor çıkarmayı başarıyor. "Lütfen içeri gelin. Dr. Chambers'ı çağıracağım."

Onu içeri kadar takip ediyoruz ve o da bizi oturma odasında olabildiğince hızlı bir şekilde kaçıyor. Birkaç dakika sürüyor ama sonunda Chambers yüzünde temkinli bir ifadeyle beliriyor.

"Santiago." Bana başıyla selam verdi. "Seni beklemiyordum."

"Aramalarımın kaçtığını düşünürsek komik." Onu incelemek için başımı eğiyorum.

"Yapmadım." Bu öneriyi saçma bularak reddediyor. "Çok meşguldüm. Aslında, bir konferanstan şehre daha yeni döndüm. Korkarım mesajlarımı gözden geçirmek için çok az zamanım oldu."

"Şimdiki zaman gibisi yok." Ona inanamayarak bakıyorum.

Ağırlığını değiştirip arkamdaki Marco'ya bakıyor ve sonra bakışlarını tekrar bana yöneltiyor. "Size bir içki ikram edebilir miyim?"

"Hayır."

Karşıma oturuyor, belli ki benim varlığımdan rahatsız. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Eşim ofisinizdeyken meydana gelen olaylarla ilgili bir açıklama yaparak bana yardımcı olabilirsiniz."

Bir ter damlası alnından aşağı süzülmeden önce geziniyor. "Saflık testi mi?"

"Haberdar edilmem gereken başka bir durum yoksa," diye cevap verdim kayıtsızca.

"Bunu sizin talep ettiğiniz izlenimine kapılmışım," diyor.

"Ve benimle doğrudan konuşmadan böyle bir talepte bulunmanın makul olduğunu mu düşündünüz?"

"Bir damadın böyle bir talepte bulunması alışılmadık bir şey değil," diye savunuyor. "Eminim farkındasınızdır, bu Toplum içinde standart bir uygulamadır. Evlenecek erkekler genellikle güvence isterler. Ayrıca gelin tarafından da sık sık talep edilir; bu, ortaya çıkabilecek şüpheleri hafifletmek için ince bir yoldur."

"Belki başkaları bu açıklamayı kabul edebilir ama ben kabul etmiyorum. Bu yüzden pozisyonumu netleştirmeme izin verin, Dr. Chambers. Benim açık rızam olmadan karıma asla dokunmamalıydınız. Bunun üzerinde çok fazla düşünülmesi gereken bir konu olduğunu sanmıyorum. Aslında, bunun çok açık olduğunu düşünmeliydim."

Bu konudaki hislerimin ne olabileceğini. Böylesine haince bir eylem için motivasyonunuzu merak ediyorum."

"Kötü bir niyetle yapılmadı." Yakasını çekiştiriyor, boynundan aşağı ter damlıyor. "Bu konuda sizi temin edebilirim. Eğer mesleğimin etik kurallarını sorguluyorsanız-"

"Ben senin sadakatini sorguluyorum." Gözlerimi ona diktim. "Tıbbi lisansınızı iptal ettirmenin benim elimde olduğunun farkındasınız. Dudaklarımdan dökülecek tek bir cümleyle sürgün edilebilir ya da vücudunuzdaki can damarı çekilebilir. Öyleyse neden riske giriyorsun?"

"O sınavda ne olduğunu düşündüğünüzü bilmiyorum ama-"

"Ben de tam olarak bunu bilmek istiyorum. Karımın vücudundaki çürükler nasıl oluştu? Siz mi yaptınız yoksa başka biri mi?"

Sanki arayabileceği ve onu bu konuşmadan kurtaracak biri varmış gibi gözleri telefona kayıyor. Ama öyle biri olmadığını çok iyi biliyor. Cemiyet'in hiyerarşisinde adı bile anılmaya değmez. O bir Egemen Oğul değil ve asla da olmayacak.

"Bağışla beni Santiago," diye cevap verdi huysuzca. "Karınız herhangi bir şekilde incindiğini hissediyorsa, lütfen en derin özürlerimi sunmama izin verin. Niyetim böyle bir şey yapmak değildi. Ben sadece işimi yapıyordum. Hepsi bu."

Gergin ve boncuk gözlerindeki bir şey beni aksini düşünmeye itiyor. Ama benim yanımda hep böyle olmuştur, bu yüzden kesin olarak bilmek zor. Ivy bana açık detayları kendisi anlatmadığı sürece, şu anda yapabileceğim pek bir şey yok.

"O halde bilmem gereken başka bir şey yok mu? Bana söylemek istediğiniz başka bir şey yok mu?"

Avuçlarını pantolonuna siliyor ve başını sertçe sallıyor. "Hayır. Aklıma gelmiyor."

"Pekâlâ." Sandalyeden kalktım ve ona bir pislikmiş gibi baktım. "Karıma gelince, artık onun için var değilsin. Ona bakmanı istemiyorum. Onunla konuşmanı. Hatta bir daha onun adını bile ağzına almanı istemiyorum. Anladın mı?"

"Evet, tabii ki." Başını sallıyor. "Nasıl ."

Kapıya doğru yöneliyorum ve aklıma son bir düşünce geliyor. "Dosyasındaki notları istiyorum. Onları bana gönder. Hemen."

M Belirlenen saatte merdivenlerden inerken midem gurulduyor. Çağrılmış gibi hissediyorum ve Mercedes'le yaptığım o konuşmayı düşünüyorum. Benim nasıl kocam odamdan çıkmam için bana *izin* verdi. Hatırladıkça sinirleniyorum. Düşüncesine bile. Bütün gün beni rahatsız ediyordu ve babamla yaptığım on beş dakikalık ziyaret de pazarlığın ona düşen kısmını tam olarak yerine getirmemişti.

Yemyeşil halı adımlarımı yumuşatarak her türlü sesi bastırıyor. Bir yere çarpmadığım zamanlarda genellikle sessiz olurum ve bu evde daha da dikkatli oluyorum. Buradaki sessizliğin bir derinliği var. Evimde ya da apartmanımda tek başıma otururken bile sessizlik böylesine değildi. Her zaman biraz gürültü olurdu ama bu mutlak ses yokluğunu duyana kadar farkına varmazdınız.

Yolum tepemdeki avizeler tarafından aydınlatılıyor, mumlarla aydınlatılmış eski gotik şeyler.

Bir an duruyorum ve onları temizlemekle ve buradaki düzinelerce avizeye yeni mumlar yerleştirmekle kimin görevlendirildiğini merak ediyorum. Bunu her gün yapmak zorunda olmalılar. Demir kaplamalı büyük pencerelerden birinin önünden geçiyorum. Ay ışığını güzel, ürkütücü bir gümüş rengine süzüyor. Burada gölge üstüne gölge var. Evi dolaşmaya başladığımda hayaletlerle karşılaşp karşılaşmayacağımı merak ediyorum. Bulursam şaşırmayacağım.

Gül yapraklı pencereleri olan oturma odasına giriyorum. Tavandaki duvar resmi gizlenmiş. Yukarıya bakıyorum, sonra içine almak için bir daire çiziyorum. Hala muhteşem, sanat, evin mimarisi, tüm kemerler, kuytular, karanlık.

Parmaklarımı kapalı piyanonun kapağında gezdiriyorum. Acaba çalan var mı? Keşke çalsaydım, ama bu konuda pek yetenekli değilim.

Bir saat çalışıyor. Saat yedi buçuk olmalı. Oturma odasından çıkıp yemek odasını arıyorum. Buluyorum çünkü en ufak bir ses duyuyorum. Müzik. Alçak ve karanlık ve buraya çok uygun.

Onu takip ederken, odaların büyük salonun etrafında neredeyse bir daire oluşturup oluşturmadığını merak ediyorum. Havadan bakacak olsam evin kendisinin bir gül şeklinde olup olmayacağını merak ediyorum.

Boynumun arkasına hafifçe dokunuyorum. Bugün dövmeyi gördüm. Bir gül bekliyordum ama o değil. Ya da sadece o değil. Gözüme ilk çarpan kafatası oldu. Sonra güller. Sonra düello tabancaları.

Şiddet, ölüm ve güzellik aynı anda.

Yemek odasının girişine geldiğimde duraksıyorum. Santiago pencerenin önünde duruyor, elinde içkisi, yüzü bana dönük. O kadar hareketsiz ki, hangi düşüncelerin içinde kaybolduğunu merak ediyorum. Bir an durup onu inceliyorum, çünkü kocamı umutsuzca merak ediyorum. Böyle olmasını beklemiyordum. Buradan çok güzel görünüyor. Hayır, kafatası suratıyla bile her zaman güzel. Bu onun acısı. Zalim olduğunda bile görüyorum. Belki de özellikle o zaman. Ve bu bana bir şey yapıyor.

Ama şimdi beni çeken onun acısı değil. Çok daha ilkel bir şey. Onun boyu. Geniş omuzları. Kaslarını saran takım elbise ceket. Ne kadar da erkeksi.

Ellerimi onun pazularına doladığımı hatırladıkça içim ısınıyor. Ne kadar güçlü olduğunu. Benden ne kadar güçlü. Ne kadar büyük.

Odaya adımımı attığım anda bir vertigo dalgası çarpıyor. Tek basamağı ıskalıyorum ve tökezlediğimde, yere düşmemek için büfeyi tutmayı başarıyorum ama diğer ucundan bir şey düşürüyorum. Yerde takırdıyor ve Santiago irkilmiş gibi irkiliyor, sonra dönüp bana bakıyor, kaşları çatık, yüz ifadesi karanlık, sanki kendini hatırlıyor.

"Özür dilerim!" Utanıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, kendimi sabitlemek için elimi büfenin üzerinde tutuyorum ve yerde yan yatan antika gümüş şamdanı almak için acele ediyorum, kırılan bir şey olmadığına şükrediyorum.

Elindeki kadehi mumlarla aydınlatılmış masanın üzerine bırakarak bana doğru ilerliyor ve bir kolumdan tutup diğer koluma şamdanı geçiriyor. Kadehi büfeye geri koyuyor ve bana dönerek beni süzüyor.

"İyi misin?" Beni dikkatle inceliyor.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

"Mobilyaları battaniyeye sarmam gerekiyor mu?" diye soruyor. Sanırım olayı hafife almaya çalışıyor. Yüzümün yandığını hissettiğim için utancımı görüp görmediğini merak ediyorum.

"Bu sadece... Ayağım takıldı." *Kısmen çünkü sana bakıyordum. Üzerimdeki ellerini hatırlıyordum. Dokunuşunun nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum.* Yine de bunu ona söylemedim.

"Antonia daha önce pek iyi olmadığını söyledi."

"Ben iyiyim." Kendimi serbest bırakıyorum. Onun bu yanı, neredeyse şefkatli olan bu yanı beni hazırlıksız yakalıyor ve bunun ona olmasına izin veremem. Ona inanmama izin veremem. Ve kendimi ondan teselli alamam.

"Merdivenlerin başında dengeni kaybettin, Ivy."

"Dengemi kaybetmedim. Sadece bir dakikalığına oturmam gerekti. Ve bütün gün böyle bir şey olmadı." Çoğunlukla.

Bana tam olarak inanmıyormuş gibi inceliyor.

"Bu yüzden havuzu soruyordum. Ben her gün yüzerim. Ya da eskiden yüzerdim. Ve faydası oluyor. Tekrar yüzmeme *izin verilir verilmez* iyi olacağım," diye başlıyorum, söylerken yine sinirlendiğimi fark ediyorum. "*Santi*," diye ekliyorum.

Santiago gülümseyerek geri çekildi. Şimdi ikimizin de anladığı bir bölgedeyiz.

Tekrar kızardığımı hissediyorum, bu sefer alnımdan terler boşanıyor. Mercedes daha önce bu lakabı kullandığında, bu beni rahatsız etmişti. Bunu gerçekten fark etmemiştim ama şimdi ona takma adıyla hitap ederken ne hissettiğimi anlıyorum.

Kıskançlık.

Çünkü ben bir aptalım.

Bakışlarımı bir an için başka yöne çeviriyorum, gözlerini üzerimde hissediyorum, o kendini beğenmiş sırıtışını hissediyorum.

"Mercedes bölgeci mi davranıyor?" diye soruyor.

Boğazımı temizliyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Sadece sana taktığı lakabın komik olduğunu düşündüm. Yani *sana*."

Ruh hali kararıyor.

Göz kırpıyorum, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kalp atışlarımı göremez. Sadece rahatlamam gerekiyor.

Bana bakıyor, acele etmiyor. Üzerimde normalde giydiğimden biraz daha aşağıda düğmeleri olan, diz hizasında, dar kesim siyah örgü bir elbise var. Gösterecek fazla dekoltem yok ama boğazımı tekrar temizliyorum ve

bakışlarının oraya yerleştiğini gördüğümde. Ama belki de sadece tespih tanelerine bakıyordur.

Saçım kesildi ama sadece bir santimi alındı. Ve şekillendirildi, kabul ediyorum ki güzel görünüyor. Genelde fön çekmekle uğraşmam. Ayrıca, yine nadiren yaptığım ve onun için yapmayacağım makyajı da yapıyorum. Tırnaklarım yapıldı ve beni dehşete düşürecek şekilde, ağda yapılabileceğini bilmediğim yerlerime ağda yapıldı. Mercedes'in işi. Ya da belki de onun isteği idi.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, etrafımda bir daire çiziyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ama canımı acıtmıyor. "Ama sen her zaman güzel görünüyorsun."

O sırada midem yüksek sesle gurulduyor ve yanaklarım tekrar yanıyor, elim otomatik olarak karnıma gidiyor. Önümde duruyor ve bir an için bunu söylemek isteyip istemediğini merak ediyorum. Bana iltifat etmek için.

"Aç
mısın?"

Başımı
salladım.

"Lütfen bana kız kardeşimin seni beslediğini söyle."

"Beslemekten kastınız birkaç yaprak ve tavuk göğsü süsü verilmiş bir karton parçasıysa, evet, beni besledi. Cidden berbat biri. Yani, neredeyse seni güzel gösterecek."

Buna kıkırdıyor, sonra elini belime koyuyor ve beni sadece iki kişilik uzun yemek masasına götürüyor. En azından bizimle birlikte yemiyor. Koltuğumu çekti. Pelüş sandalyeye oturuyorum ve peçetemi kucağıma bırakıyorum. Masanın başındaki koltuğa oturuyor ve sanki çalışanlar bekliyormuş ve izliyormuş gibi, duvarda eskiden olduğu gibi çalışanlar için olması gereken bir kapıdan çıkıyorlar.

Yemekler yerleştirilirken ve Antonia her şeyin ne olduğunu anlatırken sessiz kalıyoruz. Sanırım iki düzine insanı doyurmaya yetecek kadar yemek var, ama muhtemelen o insanlardan en az ikisine yetecek kadar yiyebilirim, bu yüzden şikayet etmeyeceğim.

"Teşekkür , Antonia. Kendini aştın." "Teşekkür
ederim, efendim."

Bir adam şarap şişesini açtıktan ve Santiago onayladıktan sonra onlar gidiyor ve Santiago tabağıma yemek yığmaya başlıyor. Ne istediğimi sormuyor. Sadece bana cömert bir porsiyon et, patates ve sebze ile ekmek ve tereyağı veriyor.

"Size Efendi demeleri biraz gösterişli, değil mi?"

Peçetesini kucağına koymak için bir dakikasını ayırıyor. "Senden bunu talep etmediğim için minnettar ol."

"Ben kimseye öyle demezdim." "Bu teoriyi test etmek ister misin?"

Cevap vermediğimde kaşlarını kaldırıyor, kazandığını kabul etmemi bekliyor.

"Hayır."

"O zaman çeneni ne zaman kapalı tutman gerektiğini öğren, sevgilim."

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki, bir dişimi kıracağımdan eminim.

Sonunda dikkatini şarap şişesine veriyor ve kendine bir bardak dolduruyor. O sırada elindeki yüzüğü görüyorum ve ne olduğunu anlıyorum. Daha önce de görmüştüm ama bir referans nokta yoktu. Şimdi, boynumdaki işaretini görünce, bunun onun aile arması olduğunu anlıyorum.

"Hepinizde var mı?" Holton'un parmağında bir yüzük gördüğümü ama doktorunkinde görmediğimi hatırlayarak soruyorum.

Bakışlarımı yüzüğüne doğru takip ediyor ve başını sallıyor. "Egemen aileler. Sadece erkekler."

"Elbette. Bir kadının böyle bir onura sahip olabileceğini düşünmezdim." Onur vurgusu yapıyorum ve alaycılığımı duyduğuna eminim ama yorum yapmasını beklemiyorum. Zaten dolu olan kadehimi elime alıyorum ve o kadehini yudumlarırken ben de bir yudum alıyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Meyve suyu?"

Başını sallıyor, sonra şarabını bırakıyor.

"Ben çocuk değilim, biliyorsun." Çok içtiğimden değil. İçtiğimde zaten zayıf olan dengem bozuluyor ama yine de bir seçenek olmasını isterim.

"Bebeğimi içinde taşıyor olabilirsin. Alkol almana izin verilmeyecek, Ivy."

"Bebeğin mi? O kadar güçlü olduğunu sanmıyorum." Yüzünü buruşturuyor ve sanırım kaba bir şey söyleyecek, ben de ondan önce devam ediyorum. "Ve tekrar söylüyorum, ben çocuk değilim. Kendim karar verebilirim ve eğer hamile olsaydım, ki değilim, elbette içki içmezdim."

"Bu senin kurallarından biri. Alkol yok. Nokta. Tartışma olmayacak." Bıçağını ve çatalını eline alıyor ve sanki bu normal bir konuşmaymış gibi etini kesmeye başlıyor.

Başımı sallıyorum ama bırakıyorum. Açıkçası zaten sadece bir yudum alırdım ama prensip bu. Etten bir ısırık alıp ağzıma atıyorum. Kokusundan bile daha lezzetli. Bir süre sessizce yiyoruz ve

Sessizlikten rahatsızlık duyup duymadığını merak ederek onu izliyorum. Hissetmediği hissine kapılıyorum.

"Babamı sadece on beş dakika görmeme izin ," diye geveliyorum sonunda. Duraksıyor ama yüz ifadesini tam olarak okuyamıyorum.

"Bunu sen mi yaptın? Çünkü kız kardeşinle bir spa gününe katlanmak zorunda kalmanın on beş dakikaya değmeyeceğini söyleyebilirim. Onu tekrar görmek istiyorum. Daha uzun bir süre. Ben de kız kardeşimi görmek istiyorum."

Gülümsüyor, beni inceliyor, sonra başını sallıyor ve dikkatini tabağına veriyor.

"Ciddiyim, Santiago. Bu adil değildi ve sen de bunu biliyorsun."

Çatalını ve bıçağını bırakıp ağzını sildi. "Daha iyi bilmesem, bilerek beni sinirlendirmeye çalıştığını düşünürdüm."

"Ben . Sadece babamı görmek istedim. Bir anlaşmamız vardı."

"Birazcık saygı uzun bir yol kat etmenizi sağlayacaktır. Oldukça genç olduğunuzun ve yetiştirilme tarzınızın arzulanan bir şey olmadığının farkındayım, ancak en azından bunu anladığınızı düşünmüştüm."

"Senden izin istememi mi istiyorsun? Bu mudur yani? Bundan zevk mi alıyorsun?"

"Bu bir." "Bir ne?"

"Bir vuruş. Ve ben cömert davranıyorum. İki tane kaldı, o yüzden dikkatli ol."

Ona vuruşunu nereye yapabileceğini söylemek için ağzımı açtım ama daha iyi düşündüm ve düşünürken bir patates tıktırdım. İkinci ve üçüncü vuruşların beni nereye götüreceğine dair oldukça iyi bir fikrim var.

"Mercedes IVI'daki maskeli balodan bahsetti mi?" diye soruyor.

"Beni bir etkinliğe hazırlamakla ilgili bir şeyler söyledi ama net bir şey söylemedi ve beni ilginizle onurlandırmayı seçtiğiniz için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatmaya devam ettiğinde sormaya fırsatım olmadı. Soyadını taşıdığım için ne kadar minnettar olmam gerektiğini. Karın olarak kendimi sana ve Cemiyet'e adamak gibi bir görevim olduğunu. Vesaire, vesaire."

"Dramatik olmasa da titiz biri." "En azından onu arayabilir miyim?"

"Kız kardeşim mi?" diye şaşkınlık numarası yapıyor. "Kız kardeşim."

"Galadan sonra sizi hem kız kardeşinizi hem de babanızı görmeye bizzat kendim götüreceğim."

Şaşırdım. "Yapacak mısınız?"

"Eğer uslu durursan."

Alt dudağımı ısıırıyorum. "On beş dakikadan fazla mı?" Başını sallıyor.

"Ne zaman?"

"İki gece sonra."

"Normal bir ziyaret olacağına söz veriyor musun? Numara yok mu? Konuşarak kurtulabileceğin aptalca bir şey olmayacak mı?"

"Çok güvenen küçük bir şey , değil mi?"

"Sana karşı dersimi aldım." Kendimi en azından biraz muzaffer hissederek yemeye devam ediyorum.

"Kız kardeşinle yakın mısın?"

Başımı salladım. "Hazel gidene kadar ikisiyle de yakındım." "Bunu hatırlıyorum. Onunla hiç görüştünüz mü?"

Ona bakıyorum, mumların ışığında yüzünü inceliyorum. Onu tam ışıktta görmek için her şeyimi verirdim.

"Eğer evet dersem, bunu Cemiyet'e bildirir misin?" Onu bulurlarsa ne olacağını biliyorum. Cemiyet'e sırtını döndüğü için alenen cezalandırılacak. Egemen Oğul'dan uzaklaştığı için.

"Öyle mi, Ivy?"

"Hayır, Santiago, yapmadım. Ama bilseydim de sana söylemezdim." "Baban onu aramıyor."

"Ne?"

"Aslında hiç olmadı."

Kafam karıştı. Eminim o da bunu yüzümden anlıyor ve belki de yalan söyleyip söylemediğimi ya da bir şey bilip bilmediğimi anlamaya çalışıyor. Çünkü hiçbir boşluğu doldurmuyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Biraz daha emin olmadan soruyorum. "Çok şey biliyorum."

"Bu hiç mantıklı değil. Tabii ki onu arıyor. Sonra ortadan kayboldu-" Aniden durdum. Evleneceği adamla arkadaş mıydı? Hepsi kardeş gibiydi, değil mi? Egemen Oğullar. Hepsi birbirinin arkasını kollar.

Hazel düğününden günler önce kaçtı. Öylece kayboldu. Ne bir not, ne de başka bir şey. Ailemiz için bir şey bırakmamasını anlıyorum çünkü onu zorlayan onlardı ama benim için bir tane bile bırakmadı. Bırakıp bırakamayacağını hep merak etmişimdir çünkü bana tek bir kelime bile etmeden gideceğine inanmıyorum.

"Onu aramaktan vazgeçmeyecekler. Ama muhtemelen bunu biliyorsunuzdur," diye uyarıyor.

Ben biliyorum. Cemiyet, kendileri için çizdikleri yoldan sapanların cezasız kalmasına izin vermez. Tabii gitmelerine izin verirlerse.

Özellikle de bir kadın.

Özellikle de kadar düşük rütbeli bir kadın. "Ve onu bulacaklar. Zamanla," diye ekliyor.

Düşündükçe ürperiyorum ve çatalımla bıçağımı tabağımda çaprazlama kaydırıyorum. İştahımı kaybettim.

"Altı yıl oldu. Artık ona zarar veremezler," diyorum. O sessiz kalıyor. "Yapabilirler mi, Santiago?"

"Onlar mı? Biz mi demek istiyorsun?"

Sadece onu izliyorum. Beni korkutmaya mı çalışıyor? Yoksa onun nerede olduğu hakkında gerçekten bilgi sahibi olup olmadığını mı anlamaya çalışıyor? Bilmiyorum ve altı yıldır ilk kez bilmediğime memnunum çünkü kocamın yalanları tespit edebildiğini hissediyorum.

"görünyorsun." Sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve benim sandalyemi çekmeye geldi. Elini bana doğru uzattı.

Bir ona bakıyorum, bir ona. "Gel, Ivy. Seni yatırayım."

I Kendisi benim için hangi düğmeye basacağını çok iyi bildiği halde, benim hangi düğmeye basacağımı araştırıp araştırmadığımı sorması komikti.

Dün gece yemekten sonra beni yatağa yatırdı, aynen söylediği gibi. Bana seksi ipek bir slip giydirdi, sonra dövmeye merhem sürmeye özen göstererek, bunun beni ne kadar kızdırdığını başından beri bildiği için beni acayip bir çocuk gibi yatırdı. Dövmeyle ilgilenmek dışında bana dokunmadı. Sabahlığı gördüğümde bir şeyler olacağını düşünmüştüm ve bundan rahatsız olduğum gerçeği geri kalanından daha da sinir bozucu.

O bir kontrol manyağı. Bunu biliyorum. Ve ben onun kontrol edebileceği ve edeceği şeylerden sadece biriyim ve eminim buna benim zevkim de dahil. Ve eminim ki benim meydan okumam onu daha da kararlı yapıyor.

Birkaç saat önce gümüş rengi küçük bir spor arabaya binip hızla uzaklaşırken yakaladığım bir anlık görüntü dışında Santiago'yu bütün gün görmedim. Nereye gittiğini ve kiminle olduğunu bilmek istiyorum. Ben burada her gece yalnız ve izole bir şekilde otururken o şık bir akşam yemeğinde ya da şehir dışında bir gecede mi? Mercedes de gitti. Antonia'ya bu gece dönmeyeceğini söylediğini duydum. Bu en azından bir umut ışığı.

Bu da bana biraz daha keşif yapmak için mükemmel bir fırsat veriyor. Belki şu yasak odalardan bazılarını kontrol edebilirim. Çünkü bugün bulmamam gereken bir şey buldum.

Antonia bana iyi geceler dileyip yatmaya gittiğini söylüyor ve odadan çıkıyor. Saat neredeyse on, ama ben saatlerdir gitmek için sabırsızlanıyorum.

O gittikten sonra kalkmadan önce birkaç dakika bekledim. Ağır tespihi siyah elbisenin altına sokuyorum. O şeyin taşları çıplak bedenime soğuk geliyor.

ve bir kazak giyiyorum. Çalışanlarla karşılaşmak ve boynumdaki kazağı görmelerini istemiyorum. Bu sadece onun üzerimdeki hâkimiyetini pekiştirir. Ona boyun eğmek yeterince aşağılayıcı, bir de bunu herkesin bilmesi? Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Gün boyunca bir telefon aradım ama hiçbir yerde yok gibi görünüyor. Gerçi sabit hat olmaması alışılmadık bir durum değil. Havuzu da buldum ve hemen içine girip yüzmek için kendimi zor tuttum. Çok güzel bir havuz. Ailemin evindekinin iki katı büyüklüğünde, iki kat yüksekliğinde cam tavanları ve duvarları, göz uzanan küçük turkuaz ve altın rengi fayansları var.

Yakalanmayacağımdan emin olsam yüzerdim. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, beni yakalarsa ne yapacağından korkuyorum. İçimden bir ses, kimse rapor etmese bile, cildimi ovarak temizlesem bile bir şekilde üzerimdeki klorun kokusunu alacağını söylüyor.

Dün gece Hazel hakkında konuştuklarımız beni hâlâ sarsıyor. Ve babamın onu hiç aramadığına dair yorumu, bu doğru mu? Neden? Yoksa bir şekilde onu Toplum'dan mı koruyordu?

Ve şimdi Santiago'nun kendisinin onu arayıp aramadığını merak ediyorum. Onu cezalandırmak için geri getirecek kadar önemsiyor mu? Neden? Eskiden babamın oğlu gibiydi. Acaba bunun farkında mı? Elbette babama acı verecek bir şey yapmaz. Öyle değil mi?

Koridora çıkıp birinci kata inen merdivenlere ve çalışma odasının hemen yanında bulunan geniş ve iyi stoklanmış kütüphaneye doğru dönüyorum. Bunu biliyorum çünkü Antonia'nın hizmetçilerden birine evin o bölümünde bulunmasına izin verilmediğini ve dışarı çıkmasını söylediğini duyduğumda kütüphanedeydim.

Sonunda kütüphaneye açılan çift kapılı karanlık koridora doğru ilerliyorum. Kalbimin hızla çarptığını hissediyorum ve sürekli omzumun üzerinden bakıyorum ama her şey sessiz.

Ve yanlış bir şey yapmıyorum. Henüz.

Soran olursa, bir kitap alıp okuyacağım. Buraya girmeme izin var.

Kendimi çift kapıdan içeri attım. Avize, oturma ve yemek odalarındakilerden biraz daha fazla ışık sunuyor ve okuma lambaları her rahat, pelüş sandalyenin yanına yerleştirilmiş, bazıları çiftler halinde, çoğu tek başına kurulmuş bir düzine olmalı. Günümün çoğunu burada geçirdim.

Öğleden sonra. Hatta o sandalyelerden birinde biraz kestirdim. Bilerek değil ama uyukladım.

Eski moda tutucusundaki mumlardan birini alıyorum ve kütüphanenin en karanlık kısmına doğru ilerliyorum. Burası biraz ürkütücü ama dürüst olmak gerekirse kendi yatak odamdan daha az değil, bu yüzden hayalet düşüncelerinden sıyrılıp yemek odasındakine benzer kesik kapıya gidiyorum.

Mumu havaya kaldırdım ve dış hatlarını görebilmek için yakından bakmak zorunda kaldım, ama oradaydı. Genç kadın temizlik yaparken ısıklık çalışıyordu. Beni doğaçlama uykumdan uyandıran da buydu. Antonia, Efendi'nin çalışma odasına girmemesi gerektiğini söyleyene kadar bunun üzerinde fazla düşünmemiştim.

Kendisine efendi dedirttiği için gözlerimi deviriyorum.

Gösterişçi pislik.

Kapı koluna benzeyen bir şey arıyorum ama yok. Mumu bir rafa koyarak etrafı yokluyorum ve birkaç dakika sonra tam doğru yere bastığımda parmaklarımın altındaki yayı hissediyorum ve kapı gıcırdayarak açılıyor.

Zafer kazanmış gibi hissederek sırtıyıyorum. Sonra Santiago'nun çalışma odasına girmeden önce hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Ayağa kalkıp alanı inceliyorum, mumumun ışığı masasının karşısındaki yarım düzine monitörün yanıp sönen yapay yeşilinden daha sönük. Buradaki tek modern şey onlar. Ortada kocaman antika bir masa ve karşısında tek bir sandalyenin bulunduğu iyi büyüklükte bir oda. Konyak rengi deri bir kanepede neredeyse en yakınımdaki duvar boyunca uzanıyor ve benim odamdaki duvarlar gibi buradakiler de koyu renkli ahşap panellerle kaplı. Uzaktaki duvar tamamen deri ciltli kitaplarla kaplı ve önünde iki rahat görünümlü sandalye ile aralarında küçük bir masa var.

Ona doğru yürüyorum, yerdeki her gıcırda duraklıyorum, kolonyasının kalıcı kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum ve başaramıyorum. Tıpkı onun üzerinde kokladığım zamanki gibi belli belirsiz, ama tıpkı düğün gecesi günah çıkarma odasında olduğu gibi, bu onun kokusu ve asla unutmayacağım. Sanki vücudum da buna içgüdüsel bir tepki veriyor, midem bulanıyor, kalbim çarpıyor.

İzini tenime kazıdığım bu adamla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Parmağımda yüzüğü, boynumda tespihi asılı olan bu adamın ne olduğunu bilmiyorum ama geçmişte ve bugün onun çok iyi farkındayım.

Kitapların olduğu duvara geldiğimde, küçük masanın üzerindeki bir kitabın yanında, içinde kehribar rengi sıvı kalıntısı olan bir bardak görüyorum. Kitabın kendisi açık ve yüzüstü yatıyor.

Sandalyeye oturuyorum ve oturduğumda yere yuvarlanmış olması gereken kalemi görüyorum. Hiç düşünmeden yerden aldım ve kitabın yanına koydum.

Santiago içkisini içerken bu sandalyeye oturmuş olmalı.

Mumumu yere bıraktım ve içime çekmek için bardağı elime aldım. Viski. Babam evde şirket için içmişti. Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve bunu neden yaptığımdan bile emin değilim. Gerçekten düşünmüyorum, düşünseydim de bir anlam veremezdim. Ama dudaklarımı bardağa götürüyorum ve viskisinin son yudumunu içiyorum.

Sıvı boğazımda yanarak ilerlerken gözlerimi kapatıyorum ve başımı sandalyenin arkasına yaslıyorum. Deri, viski ve onun kokusuyla birleşiyor. Gözlerimi kapalı tutarak içime çekiyorum, omurgamdan aşağı inen ürpertinin farkındayım. Bunun viskiden olmadığını biliyorum. O kadar hızlı etki etmiyor.

Gözlerimi açıp bardağı yere bırakıyorum, sonra parmaklarımın ucuyla kitabın deri sırtına dokunuyorum. Başlık yok. Deri çok eski görünüyor ve öyle hissettiriyor. Kitap kalın ve muhtemelen onun elindeki gibi yüzüstü yatırılıp açılmamalı. Cilde zarar verebilir.

Elime alıp çeviriyorum ve sayfaya bakıyorum. Ama gördüğüm hiç de kelimeler değil. Sayfanın tamamını kaplayan bir çizim. Bir kafatası.

Sayfayı çeviriyorum ve bir sonraki sayfada detaylı siyah beyaz çizimler buluyorum. Bu bir kadın. Güzel bir kadın. Yaşlı, siyah saçlı, hüzünlü gözlü ve yüzünün bir kısmını gizleyen bir peçesi var. Onu inceliyorum, bana bakıyor gibi görünmesi o kadar ilgi çekici ki başka tarafa bakamıyorum.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, anahtarın dönüşünü duyana kadar yakalandığımı fark etmiyorum. Ayağa kalkıyorum, dizimi masaya çarpıyorum ve mumu yere gönderiyorum. Beni kimin yakaladığına bakmak için dönmeden önce halının liflerine dökülen erimiş mumu izlerken nefesim kesiliyor, sadece bir kişi olduğunu biliyorum ve tehlikeli bir şekilde benimkilere inen kocamın karanlık gözleriyle karşılaşıyorum.

M Gözlerim masanın üzerinde açık duran eskiz defterine kayıyor. Sayfalar, annemin cenaze töreninde çizdiğim bir resme açılıyor. Cenaze törenine katılamamıştım çünkü hala ama Mercedes benim için videoya kaydedilmesini sağladı ve ben de birden fazla kez izledim. Annemin parçalanmış halinin o unutulmaz görüntüsü zihnime kazındı. Hiç kimse tarafından görülmesi istenmeyen bir anıydı. Hele ki lanet bir Moreno tarafından.

Karıma doğru ilerlerken boğazımda bir sıcaklık yükseliyor. Şimdiden titriyor, geri çekilmeye çalışırken kendi içine büzülüyor. Ama gidebileceği hiçbir yer yok. Hala anlamıyor mu? Benden asla kaçamayacak.

Buz gibi parmaklarım çenesini kavırıyor ve bakışlarını benimkilere çevirmeye zorluyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"BEN... BEN..." Kelimeleri kekeleyerek söylüyor, başını sallamaya çalışıyor. Geniş, dehşete düşmüş gözleri bana bakıyor, ama öfkemi körükleyen şey nefesindeki viski kokusu.

"Eşyalarımı karıştırıyor. Viskimi içmek. Bu akşam kefaretinin ödemen gereken başka bir günah var mı?"

"Santi, lütfen."

"Bana öyle deme." Parmaklarım tenini ısıyor ve ses tonumdaki tehdit karşısında irkiliyor.

Bana bu kadar tanıdık davranarak ne yaptığını sanıyor bilmiyorum. Bana kim olduğumu unutturmaya çalışıyor. Onun kim olduğunu. Sanki eşyalarım dokunmaya ya da en karanlık anılarıma bakmaya hakkı varmış gibi. Malikanenin koridorlarını kokusuyla koklamaktan zevk mi alıyor, her zaman mevcut bir hatırlatma

Düşmanın benim çatımın altında yaşadığını? Şu anda bile, avuçlarımın içinde, bana öyle sahte bir masumiyetle bakıyor ki, son sinirlerime dokunuyor. Sanki bana neden burada olduğunu unutturabilirmiş gibi. Sanki sadece kirpiklerini kırıştırarak ve tatlı tatlı konuşarak damarlarında dolaşan hain kanı unutturabilirmiş gibi. Asla unutmayacağım.

"Ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Homurdanıyorum.

Bana göz kırpmıyor, şaşkınlığı gözlerinden okunuyor. Belki ben de biraz sarhoşumdur. Yargıç'la ziyaretim bu akşam beklediğimden uzun sürdü ve viski bu süre boyunca serbestçe aktı. Belki de kelimelerin bu kadar sınır tanımaz olmasının nedeni budur.

"Senin ne biliyorum." Tuhaf gözlerinin içine bakıyorum, onu bana olduğum canavar gibi bakmaya zorluyorum. "O tatlı sesin ve masum gözlerinle beni kendine çekmeye çalışan lanet bir baştan çıkarıcı. Ama sen lanet olası bir yalancısın."

"Hayır, değilim." Dudakları titriyor. "Gözlerini kapat," diye emrediyorum.

İtaat etmiyor. Kolları benimkileri kavramak için yukarı kalkıyor, bana yapışırken yalvarıyor. "Lütfen kızma."

"Kızgınlık şu anda olduğum şeye dokunmaya bile başlamıyor." Onu kollarımın arasında döndürüyorum ve başını yana çekip boğazını ısırırken bana karşı mücadele ediyor. "Ben senin en kötü kabusunum, karıcığım. Bunu anlamanın zamanı geldi."

Dişlerimle bıraktığım sürüklenme izleri cildinde kırmızıya dönüşürken keskin bir nefes alıyor. Kıyafetleriyle boğuşuyorum, kazağını yırtıyorum ve geceliğini kalçalarının üzerinden yukarı itmeye çalışıyorum ama ipek sürekli aşağı kayıyor. Hayal kırıklığı içinde onu masaya çekip üzerine katlıyorum ve makası almak için üst çekmeceyi açıyorum.

"Hayır!" diye bağırıyor.

Avucumla başını geriye doğru itiyorum, bir elimle yanağını ahşap yüzeye bastırırken diğer elimle kesiyorum. Altımda kıvranırken dağınık ve çılgınca bir işti, ama kısa süre sonra geceliği ve külotu paramparça oldu, kalıntıları ofisimin zemininde yatıyordu.

Çekmecemden cetveli çekip çıplak kıcının derisi üzerinde kaydırduğımda odadaki tek ses ağır nefeslerimizdi. Boynunu büküp ne yaptığımı görmeye çalışıyor, ben de saçlarını gözlerine doğru itiyorum.

"Görme ayrıcalığını kaybettin," diye hırlıyorum.

Cetvel, ofis duvarlarında yankılanan bir sesle kış yanaklarına çarpıyor, ancak kısa süre sonra çılgınlığının gücüyle boğuluyor.

"Santiago!"

"Bu, ait olmadığınız yerlere burnunuzu soktuğunuz içindir."

Çatlak. Bir çılgılık daha kulaklarımı deliyor.

"Bu, içine bir bebek koyacağımı çok iyi bildiğin zaman içmek içindir."

Çatlak. Bu kez dudaklarından yumuşak bir inilti dökülüyor, gözyaşları masanın üzerine damlıyor.

"Ve bu da lanet bir Moreno olduğun için."

"Kes !" Avucumun ağırlığı altında çırpınıyor, gövdesini tırnaklarını koluma geçirecek kadar büküyor.

Yaralı etimdeki çabasının acısıyla homurdanıyorum. Ve bu anlık zayıflık ona çıplak topuğunu kaval kemiğime fırlatması için gereken cesareti veriyor.

"Orospu çocuğu!" Cetveli bir kez daha kışına indirirken dişlerimin arasından bu kelime tıslıyor. "Bana boyun eğeceksin."

"Asla!" diye bağırıyor.

Ona tekrar tekrar vuruyorum, çabalarımın gücü avucumun içinde yankılanıyor. Ivy her fırsatta benimle savaşıyor, umutsuzca iradesini ortaya koymaya çalışıyor. Ama ne ne de güç olarak benim dengim değil ve sonunda cetvel bile öfkemin ağırlığı altında çatırıyor.

Artık işe yaramayan aleti bir kenara fırlatıp göğsüm kabararak ona baktığımda güzel yüzünü sıcak gözyaşları kaplıyor. Onun kırılmasını istedim ama kırılmadı. Gözlerimle buluşmayı reddederek masaya ağırlarken bile, ne olursa olsun bana dayanma kararlılığını görebiliyorum. Sanki dayanabilirmiş gibi.

Öfkemin ateşini körüklüyor ve ondan tanımlayamadığım bir şeye ihtiyaç duyuyorum. Avuçlarım kışındaki kırmızı çizgilerin üzerinde gezinirken ne istediğimi bilmiyorum. Etine karşı çok güzel görünüyorlar. Aslında, daha önce hiç bu kadar güzel bir sanat eseri yaratmadığımı söylemeye cüret edebilirim. Ama artık bilinçsizce dokunuşuma doğru eğilmiyor. Ağırlığımı altında eğilmiyor ve savaşıyor da. O sadece... bağlantısız. Boş bakışları duvara odaklanmış durumda ve hiç bu kadar pişman görünmemiştir. Ona usulca dokunmak için içimde ani, sızlayan bir ihtiyaç var. Onu hayata döndürmek için. Ama bu işe yaramayacak.

"Bağışlanmak için yalvar," .

Cevap vermiyor. Kıçını bir avuç sıkıyorum ve emri tekrarlıyorum, ses tonumdaki tehdit açık. Yine cevap vermiyor. Ve sessizliğinin beni her şeyden daha fazla rahatsız ettiğini fark ediyorum, bu da ona karşı olan hayal kırıklığımı daha da artırıyor.

Görünüşe göre karıma karşı çok yumuşak davranmışım ve o da taleplerimi görmezden gelme seçeneğine sahip olduğu yanılsamasına kapılmış gibi görünüyor. Amacını gözden kaçırmış. Burada olmasının tüm sebebini. Ama bu geceden sonra bunu öğrenecek. Onu omzuma alıp koridordan aşağıya ve üst kattaki odasına taşıdığımda itiraz etmiyor. Bunun son olduğunu düşünüyor.

Cezasının bittiğini. Nefesini nasıl sakinleştirdiğini, yatağının sığınağına özlemle nasıl baktığını duyabiliyorum. Onu yatağa indirdiğimde dekoratif halı yerine, kasları bir kez daha sertleşir.

İhtiyacım olan şeyleri burada tuttuğum küçük şifonyerden alıyorum. İplerle dönüp yanına diz çöktüğümde, en sevdiği aktivite olan bana karşı koymaya çalışmaya devam ediyor. Ama bana karşı koyamıyor ve çok geçmeden vücudu bileklerinden ayak bileklerine kadar bağlanıyor. Onunla işim bittiğinde, kör maskesini ve işaretleme töreninden kalma tasma ve zinciri takıyordu. Kendi pelerinimi ve maskemi alırken onu kurtulması için sessizce dua etmesi için orada bırakıyorum.

On dakika sonra, Marco direksiyonun başındayken Rolls'un arkasındayız. IVI'nin yerleşkesine varmamız uzun sürmedi. Ivy'nin bileklerindeki ve ayaklarındaki bağları çıkarıyorum ve onu arabadan çekiyorum, onu ileriye doğru zorlarken etrafına bir battaniye örtüyorum. Bu gece avluda toplanmış içki içen birkaç adam var ama nereye gittiğimi gördüklerinde çok uzun süre bakmamaları gerektiğini biliyorlar.

Kimliklerimiz maskeler tarafından gizleniyor ve Kedi Evi'ne giden loş koridora girdiğimde herkes gibi görüneceğiz.

Bir muhafız ağır kapıyı açıyor ve biz çalışma odasına girerken kenara çekiliyor. Etrafındaki dünyanın sesi duyularına dolmaya başladığında Ivy tereddüt içinde yavaşlıyor. Kırbaçlar. Zincirler. Homurtular. Kadınsı ve yumuşak, karanlık müzik alanı dolduruyor.

"Santiago?" Vücudunu bana doğru çeviriyor, sanki hâlâ onun kurtuluşu olabilirmişim gibi bana tutunuyor. Onu yıkıma götüren adam. Kaçması gereken adam.

Düşüncelerini anlayamıyorum ama bu bir numara gibi geliyor. Yalvarışlarını görmezden gelerek, pelerinime tutunsa bile onu mücadelenin derinliklerine sürüklüyorum. Cinsel ahlaksızlığın en güzel sahnelerinin geçiyoruz. Altını başka bir üyeyle paylaşan bir dominantın erkeksi homurtuları tüyleri diken diken eden sesler.

Ivy'nin cildindeki şişlikler. Tamamen durduğunda, hayal kırıklığım galip geliyor.

Üzerindeki battaniyeyi yırtıp atarak onu elleri ve dizleri üzerine çökmeye zorladım ve yakasına takılı zinciri elimle kavradım. Çıplak vücudundaki tek belirleyici iz benim dövmem, ama şu anda saçları tarafından gizlenmiş durumda.

Diğerlerinin gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissedebiliyorum, ama şu anda baskınlığımı gösterme ihtiyacım diğerlerinin önüne geçiyor.

"Sürün," diye bağıyorum.

İleriye doğru sürünmeye başlarken titriyor, maskesinin ağırlığını yukarıda tutmak için mücadele ediyor. Birden fazla kez başını eğmek için duraklamak zorunda kalıyor ama asla pes etmiyor. Yenilgiyi asla kabul etmiyor. Ve belki de beni bu kadar çeken şey bu inatçı iradedir. Karım bir savaşçı olduğuna inanmak istiyor. Ona vereceğim her türlü cezanın üstesinden gelmeye kararlı. Ama benim en kötü halimi görmedi. Henüz görmedi.

Boş bir istasyona ulaştığımızda, onu ahşap bankın üzerine kaldırıp gövdesini ortadaki minderin üzerine zorlarken kollarıma yığıyor. Kısıtlamaları hızlıca halledip onu yerine sabitlemek için kullanıyorum. Elleri ve dizleri üzerinde, bacaklarını iki yana açmış, kollarını önündeki tahta çitalara dayamıştı. Bu pozisyonda başını kaldırmaya zorlanıyor ve şimdiden debelenmeye başladı.

"Merhaba efendim," diye fısıldıyor kadınsı bir ses arkamdan. "Görüyorum ki bu akşam zaten bir oyun arkadaşınız var. Ama bir tane daha ister misiniz?"

Boynunu bana doğru çevirirken gözlerim Ivy'nin üzerinde. Belki de hayal görüyorum ama kasları bir an öncesine göre daha sert görünüyor. Donmuş, cevabımı dikkatle dinliyor.

Yüzümde acımasız bir gülümseme belirliyor. İVI tarafından bu ine yerleştirilen fahişeyi incelemek için dönüp bakmadım bile. Onlar bizim zevkimiz için buradalar ve o sadece işini yapıyor. Ama Ivy bunu bilmiyor.

"Ne öneriyorsun?" diye sordum.

Kadın yavaşça yanıma geliyor ve başını eğerek önümde diz çöküyor. "Nasıl isterseniz, Dominus et Deuce."

Çıplak haline kısa bir süre baktım. İVI'nin çalışan kadınlar için yüksek standartları var. Sarhoş edici olmalılar. Güzel olmalılar. Bir erkeğin görebileceği en güzel manzara. Burayı daha önce ziyaret etmediğimi ve bu kadınlardan birkaçına katılmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama şu anda, onun önümde diz çökmüş görüntüsü bana büyük bir zevk vermiyor.

Gözlerim ona kayarken, sadece karımı gördüğümü fark ediyorum. O bunun farkında değil. Hâlâ endişeyle cevabımı bekliyor.

"Belki de oyun arkadaşına bir ders verebilirsiniz," diyorum kadına. "Ona bir erkeği nasıl memnun edeceğini gösterebilir misiniz? Görünüşe göre bu sanat onda kaybolmuş."

Başını sallayan kadının yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor. "Benim için onurdur."

Ivy bağlarını çekiştiriyor, ipler bileklerine sürünüyor.

"Hayır." Bu kelime sadece bir fısıltı, ama tam olarak ihtiyacım olan şey Onu.

Kıskanıyor. Ne de olsa canavarını paylaşmak istemiyor. Bu iki kez onun içindeki bu küçük canavara tanık oldum. Birincisi, Mercedes'in bana taktığı sevgi dolu lakabı ortaya çıkardığında. Ve şimdi, bir tane daha alabileceğim fikri.

Önümdeki kadın yavaşça ayağa kalkıyor ve pelerininin bağına uzanıyor. Elini bırakıp başımı sallıyorum ve eğilerek talimatlarımı kulağına fısıldıyorum. Dikkatle dinliyor ve sonra başını sallayarak hızlıca geri çekiliyor.

Ivy'nin titreyen halini izlediğim birkaç sessiz dakika geçiyor. Adımı bir kez fısıldıyor ve çaresizliğinin içimde yarattığı zevk iniltisini bastırmak zorunda kalıyorum. Benim ona sahip olduğum gibi onun da bana sahip olmak istemesi mantıklı değil. Bu arzunun onun için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeli. Yine de kendimi bunu sorgularken buluyorum. Şu anda bile benimle oynamaya mı çalışıyor? Beni gerçekten isteyebileceği hayaliyle mi oynuyor?

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyor. "Bana sadık kalacağına yemin etmiştin. Ettiğin tek yemin buydu."

Başı sarkıyor. Vücudu titriyor. Ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ona dokunmaya her şeyden daha çok ihtiyacım var. Ama önce, bu yalanla ne kadar ileri gideceğini görmeliyim.

Söylediğim gibi kadın yanında başka bir üyeyle geri döndü. O da bir pelerin ve maske içindeydi. Bana başıyla selam verdi ve pelerini omuzlarına sıyrıp pantolonunun fermuarını açarak kadının önünde diz çökmesine yardım etti. Birkaç dakika içinde, kadının adamın aletini emerken çıkardığı özensiz ses Ivy ile benim aramdaki boşluğu dolduruyor. Sessiz gözyaşları maskenin altından yüzüne damlıyor ve altındaki zemine sıçrıyor. Onu daha önce hiç incelemediğim bir şekilde inceleyebilecek kadar yakıным. Kaslarının gerilmesini, kendini dik tutmak için mücadele ederken göğsünün kabarmasını izleyebiliyorum. Aşağılanırken bile savaşımaya devam ediyor, vücudunun pes etmesine izin vermeyi reddediyor.

Diğer üye kadının ağzını aletinden çeker ve yüzünü okşar. Adam kadının elini tutup onu Ivy'nin yanındaki küçük masaya götürürken ikisi de sessiz. Kadının kıcını masanın üzerine kaldırıyor ve kalçalarından tutarak tam istediği yere gelene kadar kendisine doğru kaydırıyor.

Adam Ivy'nin içine girerken kadınsı bir inilti sessizliği böler, ten tene çarpılmaktadır. Ivy mücadelesini yeniliyor, kısıtlamalarına karşı mücadele ediyor, umutsuzca kendini kurtarmaya çalışırken bileklerini ve ayak bileklerini sürüyor. Her an bu illüzyonun bozulacağını düşünüp duruyorum. Bu maskaralığa son verecek ve kimi götürdüğümü umursuyormuş gibi davranmayı bırakacak. Ama bu olmuyor. Asla olmuyor.

Etrafında dönerken kederli hıçkırıklarının sesi kulaklarımı tırmalıyor ve ancak ellerim sırtına düştüğünde donup kalıyor.

"Kim var orada?" diye mırıldanıyor.

"Başka kim olabilir ki?" Vücuduna doğru eğildim ve kulağına fısıldadım.

Nefesini içine çekiyor ve beş adım ötede diğer kadınla sevişen adamın sesini dinlerken kafasını şaşkınlıkla yana yatırıyor. Kulağını ısıriyorum ve avuçlarım göğüslerine doğru kayarak parmaklarımın arasında meme uçlarını sıkıştırırken inliyorum.

"Kıskançlığın tadı nasıl?" Dişlerimle kulağının kabuğuyla alay ediyorum. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Hayır," diye inliyor.

"Bu seni kızdırıyor mu?" Parmaklarım uyluklarının tepesine doğru ilerliyor, duygularını kontrol altına almaya çalışırken onunla oynuyor.

"Ne yaptığın umurumda değil." Başını eğiyor ve yavaşça, ağırlığa karşı zorlayarak tekrar yukarı kaldırıyor.

"Yalancı."

Çiftin sevişmesi daha çılgınca bir hal alırken keskin bir nefes çekiyor. Vücudunun izin verdiği ölçüde bana karşı kıvranıyor, ben klitorisine vurdukça sırtını kamburlaştırıyor. Tısladığında tekrar yapıyorum ve ardından hak etmediği bir şefkatle onu okşuyor ve akıl sağlığının eşiğine kadar alay ediyorum.

"Başka hiç kimse sana sahip olamayacak." Dişlerimi omurgasında gezdiriyorum ve arkasında diz çökerken amını aralıyorum. "Her zaman bana ait olacaksın."

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Kime ait olacaksın?"

"Kulağa kıskançlığın itirafı gibi geliyor." Yüzümü kalçalarının arasına daldırıyorum, dilimin ilk kırbacı onu ürkütüyor.

Tekrar yaptığımda boğazından boğuk bir ses çıkıyor. Onunla ziyafet çekmek istiyorum. Artık beni hissetmeden yürüyemez hale gelene kadar bütün gece onu becermek istiyorum. Ama bunu yapmak zayıflık olurdu. Beni bir şekilde elinde tuttuğunu kanıtlar ve bu asla doğru olamaz.

Onu tekrar yalıyorum ve ben geri çekilirken bana doğru eğilmeye çalışarak sızlanıyor.

"Bu senin için değil. Sadece iyi eşler gelebilir. Ve sen henüz af dilemedin."

Tekrar ayağa kalkıp pantolonumun fermuarını açtığımda protesto edercesine inliyor. "Lütfen," diye yalvarıyor. "Sadece maskeyi çıkar.

Çok ağır. Yapamam-" "Dersini aldığını hissettiğimde çıkaracağım."

Sikimi serbest bırakıyorum ve başını hassas tomurcuğuna sürüyorum. Maskesinin yükü altında buruşurken bile vücudunda bir ürperti dolaşıyor. İzin verilmediğini söylememe rağmen birkaç dakika içinde benim için çözüleceğinden şüpheleniyorum.

Hızlı bir hareketle içine giriyorum, tamamen içine oturduğumda inliyorum. Ivy dudaklarından şaşkın bir ses çıkarmaya zorluyor ve sonra kendi kurallarımı çiğneyip kalçalarım hareket etmeye başladığında onu kızdırmak için aşağı uzandığımda inliyor. Diğer adamın itiş gücü çılgınca artmaya başladığında onun içine yuvarlanıyorum. Adam ona çarpıp şiddetle boşaldığında kadın serbest bırakıldığını inliyor. Bu sadece kendi ihtiyacımı güçlendiriyor.

"Af dilemeye hazır mısın?" Ivy'nin üzerine atıldım ve onu titrettim.

"Hayır!" diye bağıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Benden nefret mi ediyorsun?" Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Bakalım bu doğru mu?"

Tekrar tekrar içine girerken parmaklarımı çılgınca bir hızla ona doğru hareket ettirmeye başladım. Göz ucuyla diğer üyenin ve fahişenin bizi ilgiyle izlediğini görebiliyorum. Ivy kırılmamak için kararlılığına tutunuyor ama vücudu artık zihninin kontrolü altında değil.

Kasları sıkılaşıp kasılırken başı gittikçe aşağıya iniyor, ancak güçlü bir orgazmı serbest kalıyor ve sikimi o kadar kuvvetle sıkıyor ki beni de uçurumun kenarına itiyor. Sonsuz saniyeler boyunca, kalçalarını kazdığında, şüphesiz parmak izlerini geride bırakırken, serbest bırakmam onun içinde boşalıyor gibi görünüyor. Gözlerim kapanıyor ve az önce ne olduğunu merak ederken nefesimi tutmam bir dakika alıyor. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım sanırım.

Onları tekrar açtığımda, Ivy'nin kafasında bir şeyler tuhaf görünüyor. Saçları o kadar aşağıya sarkıyor ki uçları artık zemini sıyrıyor ve boynu garip bir açıyla bükülmüş. İçinden çıkıp kalçasını bıraktığımda, tüm vücudu onu ayakta tutan tek yastığa doğru gevşiyor.

Ona yardım etmek için acele ederken panik görüşümün kenarlarını bulanıklaştırıyor. "O iyi mi?" diye soruyor fahişe.

Başına uzanırken, "Ayak bileklerini çöz," diye emrediyorum. Ellerimde ağırlaşıyor ve bunun maske olduğunu biliyorum. Koordinasyonsuz parmaklarımla maskeyi çıkarıp yüzünü vücuduma siper ediyorum, sonra da ellerini çözüyorum.

Kadın ayak bileklerini kurtarmayı başardı ve ben de ikisini de kovarak karımın gevşek bedenini kollarıma alırken bizi terk etmelerini söyledim.

"Ivy." Onu yastıklı bir banka taşıyıp üzerine yatırırken sesimde tanımadığım bir çaresizlik var. "Ivy, lütfen."

Birkaç dakika sonra kıpırdanmaya başlıyor, kendine gelirken yavaşça göz kırıyor.

"Ivy." Üzerine eğilip gözlerini incelemeye çalışırken ellerini avuçlarımın içinde sıkıyorum. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Konuşması umduğumdan daha uzun sürdü. Dudaklarını yalıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bayılmış olmalıyım."

Gözlerini tekrar kapatıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. Bir diğeri hızla onu takip ediyor ve onu buraya getirmeye karar verdiğimde damarlarımda dolaşan likör her neyse hızla buharlaşıyor. Karıma verilen zararı incelerken kendimi hiç bu kadar ayık hissetmemiştim. Solgun ve zayıftı, zar zor hareket edebiliyor ya da konuşabiliyordu. Saçları karmakarışık, yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş, bilekleri ve ayak bilekleri iplerin sürtünmesinden kıpkırmızı olmuş. Acınası bir görüntüsü var ve bu bana beklenmedik bir şekilde çarpıyor. Bunu yapan bendim.

"Ivy."

"Beni eve götür." Bana bakmayı reddederek arkasını dönüyor.

Pelerinimi çözüp vücuduna örttüğümde ve onu göğsüme yaslayıp bir koza gibi sardığımda kendimi tuhaf hissediyorum. Onu avluya ve bekleyen arabaya taşıırken itiraz etmiyor ama yine de bana bakmıyor.

Onu arka koltuğa yerleştirir yerleştirmede, olabildiğince uzağa kayıyor, sessiz hıçkırıklar vücudunu sarmaya başlarken benden uzaklaşıyor.

Onu bu şekilde görmek beni tahmin edebileceğimden çok daha fazla rahatsız ediyor. Onun gözyaşlarını istedim ama tamamen yok olmasını değil. Yoksa istemedim mi?

"Bana ne anlat," diye yalvardım.

Bana zar zor dönüyor, çenesi gergin, öfkesi titreşiyor.

"Ne oldu?" diye soruyor kuşkuyla. "Ciddi misin sen? Olan şey sensin, Santiago! O gösteriyle ve sonra da maskeyle beni vücudumun kaldırabileceği noktanın ötesine ittin. Ne yaptığını çok iyi biliyordun. Bilmiyormuş gibi davranma."

O zaman aklıma vestibüler sorunlarından bahsettiği geldi. Ve tabii ki aklımın bir köşesinde, üstesinden gelebileceği şeylerde bazı sınırlamalar olacağını varsaydım. Ama ilk elden görene kadar ciddiyetini fark etmemiştim.

Düzgün düşünemiyordum. Ama öyle olmalıydım.

Dr. Chambers istediğim gibi bana tıbbi kayıtlarını gönderdi. Sadece onun notlarını değil, Cemiyet bünyesindeki doktorlara yaptığı önceki ziyaretlerin tüm dosyalarını da. Denge ve koordinasyonla ilgili sorunlarını okudum. Vertigo. Stres kaynaklı alevlenmeler. Babası onu doktora götürmüştü ama teşhisten sonra ona yardım etmek için çok az şey yapmıştı. Yapılabilecek şeyler vardı. Yapılması gereken şeyler. Ve şimdi bunları neden yapmadıklarını merak ediyorum. Neden ona yardım etmesi için paranın satın alabileceği en iyi fizyoterapisti tutmadı? Neden kızını, onun sağlığı için asgari bir çaba gösterecek kadar önemsemedi?

"Ivy." Elini uzattım ama beni itti.

"Yapma," diye uyarıyor. "Sana zarar vermek istemiyorum ama şu anda bana dokunursan savaşıyorum. Sırf insan olduğunu kanıtlamak için kan akıtana kadar tırmalar ve pençelerim."

Sözleri olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Bırakın düşmanımı, kimseden bir şey talep etmek bana göre değil. Ama şu anda, arabanın loş ışığında, düşmanımdan çok tutsağım gibi görünüyor. Bu ciddi ifadeyi iyi tanıyorum çünkü kendi yansımamda birçok kez görmüştüm. İstedikimin bu olduğunu sanıyordum ama şimdi onda tanık olduğum için daha fazla yanıltılmış olamayacağımı anlıyorum.

Elim aramızdaki koltuğun üzerine geliyor. Vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yakın, ama onu saran kutup soğukunu hissedecek kadar uzak.

Şüphesiz, batırdım.

Keşke kafamın içindeki düşünceleri duyabilseydi. Söylenmemiş, dudaklarımdan dökülemeyecek kadar gururlu kelimeleri.

Bunun için üzgünüm. Hiç olmadığım kadar.

HÇıplak ayağım daha yere değmeden beni kollarının arasına alıyor. Beni sardığı pelerin neredeyse düşüyordu, ama onu da yakaladı ve tuttu. Ve ben ne zaman sert göğsünden itiyorum, kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştığımda, o sadece beni daha sıkı tutuyor.

"Bırak beni, Santiago."

"Hayır."

Marco ön kapıyı açtı ve Santiago beni içeri taşıdı. Ev sıcak olmasına rağmen hâlâ titriyorum. Hissettiğim soğuk içimde o kadar derin ki, şiddetli bir ateş bile ona dokunamaz.

Bu gece yaptığı şey, o gösteri, bir başka aleni aşağılama ve benim iyiliğimi hiç umursamaması? Bunun için onu affetmiyorum. Ve beni önemseydiğine de inanmıyorum. Hayır, belki de çok ileri gidip beni kırdığı için endişelendiğine inanmak istiyorum. Hatta beni öldürdüğüne. Tehdit gibi. Henüz ölmemi istemiyor. Henüz bana işkence etmeye doymadı.

"Bırakın beni!" Beni yatak odamın önünden geçirip uzun koridorda ilerletirken kollarında iki büküm oluyorum. Bitkin ve güçsüzüm ama savaştığım zorundayım.

Hiç kıpırdamıyor. Çabalarım onu hiç etkilememiş gibi görünüyor. Evin bu karanlık kısmına doğru ilerlerken taş suratlı.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum. söylemek zorundayım çünkü hissetmek zorundayım. Bundan sonra hissetmem gereken tek şey bu.

Bunun üzerine bana bakıyor ama gözlerini okumak için çok karanlık. Aydınlikken yeterince zor.

Yine de cevap vermiyor. Zekice bir yorum yok. D n geceki yemekte olduğu gibi bana saldırmıyor. Sadece her zamanki gibi. Soğuk ve vurdumduymaz. İnsanlık dışı.

Koridorun sonundaki çift kapıyı açtığında duruyoruz ve geniş s ite girdiğimizde buranın onun yatak odası olduğunu hemen anlıyorum.

Elimde olmadan boynumu büküp içeri bakıyorum. Siyah duvarlar, şam kağıtları, gece gökyüzünün rengine koyu, ağır kadife perdeler, pencerelerden sızan soluk ay ışığı. Yine demir kaplı. Evin geri kalanı gibi. Ve odanın tam ortasında, şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyük, dört iri direği, kalın bir yorganı ve beni tutarken dikkatsizce yere serdiği yastıkları olan yüksek bir yatak var.

"Seni becermeyeceğim," diyorum ona, pelerinini çekip , yatağın üzerindeki battaniyeleri geri çektiğinde ve beni yatırdığında. Yastığın üzerinde onun kokusunu alıyorum. Bu onun yastığı. "Bir daha bana dokunmana izin vermeyeceğim. Asla! Duydun mu beni?"

Söylediklerimi duymazdan geliyor, ama beni bıraktığında ve ben oturmak için hareket ettiğimde, parmağını göğsüme koyuyor.

"Hayır," diyor, beni uzanmaya iterek. "Kal."

"Ben köpek değilim, seni piç." Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ama bileklerimi yakaladı.

"Kal dedim." Komodinin  ekmecesinin açıldığını duyuyorum ve bir çift deri kelepçe tutuyor. "Yoksa kalmanı sağlarım."

", değil mi?"

"Seçim senin, Ivy." Ben bu kadar çılgınca konuşurken o nasıl bu kadar sakın konuşabiliyor?  ıldırımış gibi?

 nce onlara, sonra ona baktım. Ciddiydi. Böylece arkama yaslanıyorum ve tatmin olup bileklerimi serbest bıraktığında yorganı kapıp omuzlarıma kadar çekiyorum, sonra sırtımı ona dönüyorum.

 ekmecenin kapandığını duyuyorum ve o uzaklaşıyor. Bir kapı açıldığında başımı çevirip izliyorum. Banyo. Bir an sonra bana doğru geri geliyor, eski moda görünümlü k  k bir şişe açıyor. K  k ken kumla doldurup peri tozu dediğim bir şey.

Tetikte olmak ve onu izlemek için doğruluyorum. Battaniyeleri kendime sımsıkı sarıyorum. Hâlâ  ıplağım. Hâlâ  ş yorum. Hâlâ bu adama karşı nefretle doluyum. Kocamdan. Onu hala bacaklarımla arasında hissediyorum. Ne kadar sertti. Ne kadar sert boşalmıştım. Nasıl kendimden geçtiğimi, o maskenin karanlığında bile başımın döndüğünü. Tüm sesler, tüm insanlar. Etrafımdaki seks. Beni k r ettiğinde hislerim arttı.

"Senden nefret ediyorum," diyorum ona tekrar, bu kez gözlerimdeki yaşların sıcaklığını hissederek. "Senden nefret ediyorum." Bunu bilmesini istiyorum. Kafamın içindeki küçük bir ses bana bir anlığına, inkar edilemez bir anlığına hissettiğimin nefret olmadığını hatırlatsa bile, bu nefretin içimin derinliklerinde, damarlarımdan yayılan buzda kök salmış bir şey olduğunu anlamasını. Kıskançlıktı.

Ve hayır, bir an bile.

"Senden nefret ediyorum Santiago De La Rosa," diyorum sesimde içimde hissettiğimden daha büyük bir inançla.

Kalçalarımın iç kısımları kurudu.

İçine bir bebek koyacağım.

Hayır. Hayır. Buna izin veremem. İzin vermeyeceğim.

"Bunu iç," diyor, garip küçük şişeyi uzatarak.

Bir ona bakıyorum, bir ona. Kıs kıs gülüyorum. "Delirdin mi sen?" Kolunu itiyorum. "Zehrini öylece içeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu zehir değil. Sizi rahatlatacaktır."

"Hayır, sanırım henüz beni öldürmeye hazır değilsin, değil mi? Çok fazla eğleniyorsun." Yüzümü başka tarafa çeviriyorum. "Uyuşturucunu istemiyorum, Santiago."

"İç şunu." Sesi gergin ve cevap vermediğimden çenemi tutuyor, beni ona bakmaya zorlarken parmakları derimi kazıyor.

Ona yanağımdan süzülüp parmağına düşen gözyaşının sadece daha önceden kalan bir kalıntı olduğunu söylemek istiyorum. Şu anda hissettiğim herhangi bir duygudan değil. Kesinlikle bana hissettirdiği hiçbir şeyden değil. Yine de hissetmiyorum. Onun yerine bana bakarken onu inceliyorum, ifadesi tuhaf ve okunması zor. Neredeyse büyülenmiş gibiydi. Ve sonra onu görüyorum. Belli belirsiz ama orada. Bir şeyle mücadele ediyor.

Muhtemelen beni öldürme arzusu. İçindeki sadist şeytanla savaşıyor bu işi bitirmek için.

Homurdanıyorum, büyüü bozuyorum.

Göz kırıyor. Onu izliyorum. Bazen gözlerinde acıya benzer bir şey yakalıyorum, ama gördüğüm birkaç seferde, bir an var, bir an yok oluyor. Sanırım şimdi onu arıyorum.

Başımı sallıyorum. Gördüğümü hayal ettiğim her şey muhtemelen zihnimin bana oynadığı oyunlar. Acı hissetmek için insan olmak gerekir ve Santiago De La Rosa insan değil.

O şeytan.

"Annem ben küçükken benim için yapmıştı," diyor, itirafıyla beni şaşırtarak. "Heyecanlandığım ya da üzüldüğüm zamanlar için. Sana zarar vermez."

Yüzünü inceliyorum. Bu, izin verdiği zamanlarda en yakın olduğumuz an. Şapelde beni cezalandırdığı zamanki itirafı da dahil olmak üzere, benimle paylaştığı en fazla şey bu. Bu gerçektir. Babası onu dövmüş. Bu başka bir şey. Sadece bir gerçeğin ifadesi değil.

Bu itiraf duygu yüklüdür.

Annesinden bahsettiğinden mi yoksa olanlardan mı bilmiyorum ama tedirgin ve neredeyse savunmasız. Antonia'nın bana onun hakkında anlattıklarını hatırlıyorum. Barselona'ya geri döndüğünü ve orada öldüğünü. Kederi onu öldürmüştü.

Burada gördüğüm şey bu mu? Yas mı tutuyor?

Bakışlarımı tekrar şişeye çeviriyorum ve Toplum içindeki zehirlenme hikâyelerini hatırlıyorum. Her zaman bunların sadece hikâye olduğunu düşünmüştüm ama artık o kadar emin değilim.

Bana zorla içirebileceğini bildiğim halde "İstemiyorum," diyorum. Bana istediği her şeyi yaptırabilir.

Sanki aklımı okumuş gibi, garip küçük şişeyi dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor, sonra tekrar burnumun dibine koyuyor.

Çenemi serbest bırakıyor. "Bu zehir değil. Sana yardım edecek. Söz veriyorum." "Hayır."

"İç şunu."

"Yoksa ne olur? Beni zorlar mısın?" "Evet."

"Bana yaptıklarını haklı çıkaracak ne yaptım ben sana?" Şişeyi elimden kapıp içindekileri koklayarak soruyorum. Ot kokusu alıyorum, tatlı bir şey. Başımı eğiyorum ve içindekini yutuyorum. Sadece iki yudum. Geri veriyorum, sıvının boğazımdan aşağı kaydığını hissediyorum, neredeyse daha önce zar zor yudumladığım viski kadar güçlü.

Nefes veriyorum, başını salladığında yastıklara yaslanıyorum ve şişeyi içmemle biraz sakinleşmiş gibi alıyor.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Şiddetli kramplar. Kusma. Ama tek hissettiğim rahatlamak.

"Uzan," diyor, zaten bunu yapmama yardım ediyor.

Onunla kavga etmiyorum. Faydası yok zaten. İkimiz de kazanacağımızı biliyoruz.

"Ne oldu?" Odanın içinde mumlardan birkaçını yaktığında soruyorum.

"Rahatlamana ve uyumana yardımcı olacak birkaç bitki. Şimdi uyumaya ve gücünü yeniden kazanmaya ihtiyacın var."

"Yani yarın cezalarımı tekrarlayabilir misin?"

Cevap vermiyor.

Geniş süitin içinde antika olduğunu tahmin ettiğim birkaç mobilya parçasına bakıyorum. Başımın üzerindeki yatak başlığında kafatası ve gülleri, düello tabancalarını görüyorum. Aile arması ahşaba oyulmuş.

Gözlerim kapanmaya başladı. Onları açık tutmaya çalışıyorum ve onu izlemek için yan dönüyorum çünkü gözümü ondan ayırmamam gerekiyor. Onun varlığında uykuya dalmama izin veremem. Uyursam bana ne yapar? Onu izlemem gerekiyor ama göz kapaklarım çok ağır. Vücudum çok rahatlamış hissediyor.

Benden birkaç adım ötedeki oturma alanında bir şamdanın üzerindeki mumları yakıyor ve ardından geniş, rahat görünümlü koltuğa oturuyor.

Bir süre dalmış olmalıyım çünkü tekrar baktığımda onu beni izlerken buluyorum, gözleri karanlık ve niyetli. Saçları ıslak, kristal bir bardaktan bir şeyler içiyor ve üzerinde dar kesim, V yakalı, kömür rengi bir kazak ve koyu renk bir pantolon var. Duş mu aldı? Doğrulmaya çalışıyorum. Odama gitmek istiyorum.

Bir yanıma geldi. Çok hızlı. Yine mi uyuyakaldım? Sandalyenin yanındaki masada, çalışma odasında gördüğüm defter duruyordu. Deri cildini tanıdım.

Bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Ona odama gitmek istediğimi söyleyeceğim. "Sakin ol, Ivy."

Rahatlamak istemiyorum.

Battaniyeleri üzerime örtüyor. "Karşı koyma. Güvendesin."

"Güvende değilim. Seninleyken değil."

"Şşş. Uyu."

Tamam. Evet. Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yatağı sıcacık. Kokusu etrafımda ve söylediği gibi güvendedim.

İrkildim.

Hayır. Onun dediği gibi değil.

Bana verdiği her neyse onunla savaşmalıyım. Çünkü güvende değilim. Onun evinde değil. Onun yatağında değil.

İçine bir bebek koyacağım.

Bunun olmasına izin veremem.

Uyandığımda, tanıdık bir uğultu duyuyorum. Tanıdık bir koku. Ve ışık.

"Günü geçiriyorsun canım." Gözlerimi açıyorum ve parlak ışığa karşı gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

Güneş mi o?

Doğrulduğumda geceliğin ipeğini tenimde hissediyorum. Odamın etrafına bakıyorum. Benim odama. Onunkine değil. Benim yatağıma. Benim yastıklarım. Benim odam.

"Saat kaç?" Antonia güneş ışığını filtrelemek için perdeyi ayarlarken ona soruyorum.

"Neredeyse öğlen oldu."

Gözlerimi ovuşturuyorum, küçük bir karenin tek ışık kaynağı olduğu yere bakıyorum. Şimdi daha büyük. Bir dikdörtgen. Arkasındaki pencereyi ortaya çıkarmak için bir panel çıkarılmış gibi.

"Santiago bu sabah bol bol meyve suyu içmeni söyledi, ben de fazladan getirdim. Ve taze beignets var. Onun isteği. Hiç ona göre değil."

Kahve doldurmasını izliyorum ve tatlı, kızarmış hamurla dolu tabağa bakıyorum. Beignet'leri severim ama buraya beri kahvaltım oldukça standarttı. Lezzetli ama bunun gibi değil. Yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek. Meyve. Bugün, pudra şekeriyle kaplanmış bir dağ dolusu beignet'in yanında çilek ve bir sürahi taze sıkılmış portakal suyu var.

"Çok güzel bir gün. Mercedes seni elbiseni giydirmeye götürmeden önce biraz güneşlenmek ve temiz hava almak istersin diye düşündüm."

Yine mi Mercedes?

Bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum, baş dönmesinin geçmesi için bir an bekliyorum, sonra ayağa kalkıyorum. Pencereye gidiyorum, hayal görüp görmediğimden emin değilim. Perdeyi itip cama dokunuyorum, geniş bahçeye, ötesindeki ormana ve ağaçların arasında toplanmış hafif sise bakıyorum.

"Anlamıyorum." Ahşap kaplamaya baktım ve bir parçanın sökülmesi olduğunu gördüm. Ne zaman? Pencerenin yaklaşık yarısını açmış.

"Gelin ve hala sıcakken yiyecek."

Masaya gidip oturuyorum. Antonia'nın önümdeki küçük tabağa iki beignet koymasına izin veriyorum ve yemek için birini elime alıyorum. Dişlerimle böreği kırarken şeker dudaklarıma yapışıyor ve dilimi kaplıyor ve bir anlığına o tatlılığı hissetmeme, tatmama izin veriyorum. Hayatımda biraz tatlıya ihtiyacım var.

"Çok , değil mi?" Antonia diyor ki.

O iniltinin ben olduğumu fark ettim. Başımı salladım ve bir ısırık daha aldım.

Pudra şekeri koyu mor sabahlığın üzerine serpilmiş. Beni giydirdi mi? Ve beni odama ne zaman geri getirdi?

Dün gece hayal meyal de olsa uyandığımı hatırlıyorum. İlk olarak, beni yatırdığında. Sonra birkaç kez daha bana yatağıma dönmemi söylediğinde.

Uyumak. Kucağında o defterle oturmuş beni izliyordu. Bütün gece uyumamı mı izledi? Hiç uyudu mu? Benimle yatağa girdiğini hatırlamıyorum.

Bir şey daha hatırlıyorum. Mercedes'i gördüm. Belki de o kısım bir rüyaydı çünkü koridordaydık. Ben Santiago'nun kollarındaydım. Karanlık bir köşeden bize bakıyordu.

O zaman külot giydiğimi de fark ettim. Ben dışarıdayken beni temizlemiş olmalı. Bunu nasıl hissetmedim? Bana içirdiği şişede tam olarak ne vardı da beni bu kadar bayılttı?

Ben baygınken beni temizlediğini düşününce yanaklarım kızarıyor ve yüzümü saklamak için meyve suyu bardağını elime alıyorum.

Suçlu mu hissediyor? Tüm bunlar yaptığı şeyden dolayı duyduğu suçluluktan mı? Hayır. Bu hiç mantıklı değil.

İlk bardağı bitirdiğimde Antonia ikinci bir bardak meyve suyu dolduruyor. Onu alıyorum ve yarısını içiyorum. Susamıştım.

"Teşekkür ederim."

"Bir değil."

"Bunu ne zaman yaptı?" Pencereyi soruyorum.

"Bu sabah erkenden bir şeyler duydum. Sanırım bunu Marco yaptı." Sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Hm." Bir lokma daha yiyorum ve Antonia bana nazikçe gülümsüyor.

"Santiago'yu çocukluğundan beri tanırım, bilirsin." Tabağıma bir beignet daha koyuyor. "Babası kolay bir adam değildi, ama ölümü ve belki de Santiago'nun en azından zihninde ölmesi gerekirken hayatta kalması onu değiştirdi. Ona iyi geliyorsun, Ivy. Bunu görüyorum. Hissediyorum."

"Ben onun için iyi . Benden nefret ediyor ve ben nedenini bile bilmiyorum."

"Hayır, bu nefret değil. O çocuğun şeytanları var ama içinde iyi biri var. Bunu biliyorum. Ve bence onu ortaya çıkarabilecek biri varsa o da sensin."

"Eğer hayatta kalırsam," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, sonra aklıma bir şey geliyor. "Neden herkesin ona efendi demesini istiyor?"

Başını iki yana sallar. "Bu onun babasıydı. Çocukken bile hepimizin onlara Efendi demesini sağlardı. Taş gibi soğuk biriydi. Ama ölümler hakkında kötü konuşmayacağım."

O sırada kapı çalınıyor, bizi bölüyor ve burada olan hizmetçi, onu her gördüğümde her an bir hayaletin üzerine atlamasını bekliyormuş gibi görünen daha genç olan hizmetçi kapıda duruyor.

"Evet, Jenna?" Antonia ses tonunda bir kızgınlık notasıyla sorar.

"Hanımefendi." Bana eliyle işaret ediyor ama Antonia'yla konuşuyor.
"Kardeşi onu görmeye geldi."

Ayağa kalktım. "Kardeşim burada mı?"

Kız endişeyle bana bakıyor ama Antonia'ya yöneliyor. "Ne yapacağımı bilemedim, ben de onu içeri aldım. Aşağıda bekliyor."

"Oh."

"Efendi..."

Antonia boğazını temizler. "Peki, adama biraz kahve getir ve Ivy'nin birkaç dakika içinde aşağıda olacağını söyle. Bir misafiri nasıl ağırlayacağını biliyordur." Kızın gitmesi için ellerini çırpı ve genç hizmetçi ortadan kayboldu.

Hızla giyiniyorum ve Antonia bana yavaşlamamı ve korkuluklara tutunmamı söylerken merdivenlerden hızla iniyorum.

Abel geniş oturma odasındaki büfelerden birinin üzerindeki fotoğrafları inceliyor ve beni duyunca dönüyor. Elinde çerçeveli bir fotoğraf var ve ben içeri girdiğimde yerine koyuyor. Mercedes'in fotoğrafı olduğunu fark ediyorum.

"Abel." Yavaşlıyorum ve ona sarılmadan önce kendimi tutuyorum çünkü o hâlâ Habil. Tanrım, kardeşimin kollarına koşmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyorsam ne haldeyim. Santiago beni bu hale mi düşürdü? "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim kardeşim." Gözleri hemen kazağımın altına sıkıştırdığım tespihe takılıyor. "Tanrı'yı burada mı buldun?"

"Hayır, aslında. Sadece şeytan."

Homurdanıyor, bana bakıyor. "Seni dövmüyor, değil mi?"

Bu karmaşık bir durum ve tam açıklamaya çalışıyordum ki bir şey fark ettim. "Bir şey mi oldu? Babama mı? Bu yüzden mi buradasın?"

Nefes alıp veriyor, sonra evin derinliklerinde dolaşp etrafa göz atıyor. "Hayır, o aynı."

"Şükürler olsun. Evangeline?"

"Hayır, Ivy, herkes iyi. Sadece gelip nasıl olduğunu görmek istedim." Yüzünü bana dönüyor ve ben bunun olmadığını biliyorum. Abel'in her zaman bir gündemi vardır.

Ama aynı zamanda bana yardım edebilecek tek kişi de o. "Burada kalamam, Abel. Bir şeyler yapmalısın."

"Ne demek istiyorsun? Etrafınıza bir bakın. Drakula havası olsa da lüksün kucağında yaşıyorsunuz. Burayı aydınlatamayacak kadar ucuz mu?"

"Hayır, sanırım o sadece..." Sözümlü kesiyorum, çünkü kardeşime neden onun yüzü yüzünden olduğunu düşündüğümü açıklayayım ki? Bence Santiago kimsenin onu görmesinden hoşlanmıyor. Tuhaf, ama bunu ilk kez ben de fark ediyorum. "Boş ver. Abel, burada kalamam. Ciddiyim. O..."

"Sen bir De La Rosa ile evlisin, Ivy. Kalacaksın. Sadece bir çıkış yolu var. Aslında iki. Seni boşayabilir ya da öldürebilir."

Ürperiyorum

. Kıkırdıyor.

Söylediklerinin gerçeğe ne kadar yakın hakkında bir fikri var mı? "Kız kardeşi evde mi?"

"Ne?"

"Mercedes. Evde mi?"

"Bilmiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor ve etrafına bakınıyor, sonra bana yaklaşıyor. Konuşurken sesi daha alçaktı. "Duyduğuma göre Gala'ya katılacaktıydın."

"Yerleşkede mi?"

Başını sallıyor.

"Evet. Orada olacak mısın? Belki Evange'yi de getirebilirsin."

"Aptal olma, Ivy. Tabii ki orada olmayacağım. Kayınbiraderi olarak bile, henüz hoş karşılanmıyorum. Ama benim zamanım geliyor. Ve sen de bunun çabuk olması için üzerine düşeni yapacaksın."

"Anlamıyorum."

"Boş . Oradayken benim için bir şey yapmanı istiyorum." "Ne?"

"Holton'un kiminle konuştuğunu bilmek istiyorum. Onu hatırlıyor musun?" "O adamı asla unutmayacağım."

"Güzel. Birkaç gün içinde buraya geri geleceğim ve *eğer* bana yararlı bir bilgi verebilirsen Evangeline'i de ziyarete getireceğim."

"Ne?"

"Oh, ve kocana söyleme." Saatini kontrol eder. "Gitmem gerekiyor." Ön kapıya doğru gitmeye başlar.

"Bekle!" Kolunu yakaladım. "Abel, lütfen. Yardıma ihtiyacım var. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

Sıkılmış gibi iç çekiyor. "Ne var, Ivy?"

"O istiyor... bir aile kurmayı planlıyor. İstemiyorum, hayır, *yapamam* O canavarın bebeğini al! Lütfen. Bana yardım etmelisin."

Homurdanıyor. "Hepsi bu mu?"
"Ne demek hepsi bu mu?"
"Merak etmeyin. Bebek falan olmayacak. Bunu planlamadığımı mı sanıyorsun?"
"Ne?"
"İğne, Ivy. Doğum kontrol iğnesiydi." "Dr. Chambers bana doğum kontrol iğnesi mi yaptı?" Başını salladı.
"Ama vitamin olduğunu söylemiştin."
"Tanrım." Sanki tanıdığı en aptal insan benmişim gibi başını sallıyor. "O şişko Holton'ın hatırı içindi." Gözümü kapatmak için perçemimi öne doğru fırçalayarak yaklaşıyor. "Sakla şunu. Çok itici."
"Dr. Chambers'a bana doğum kontrol mi yaptırdın? Madem ondan hoşlanmıyorsun, neden Santiago'nun beni doğurmasına izin verdin?"
"Bir Hükümdar Oğlu'na hayır diyemezsin, değil mi? Toplumda bir yer edinmek istiyorsan hayır diyemezsin. Gitmek zorundayım. Holton'ın konuştuğunu bana bildir. Fazla bir şey istemiyorum, o yüzden işi etmemeye çalış." Aklıma bir şey geldiğinde neredeyse ön kapıya varmıştı.
"Ne kadar sürecek?"
"Ne ne kadar?" diye sorar, sesi bıkkındır. "Doğum kontrolü. Ne kadar süre işe yarar?"
"İki ya da üç ay." "Peki Dr. Chambers biliyor muydu?"
"Sana iğneyi o yaptı, değil mi? Dürüst olmak gerekirse Ivy, bazı günler senin bilişsel yeteneğini merak ."
Bir elimi saçıma bastırıyorum. Dr. Chambers, Santiago'nun erkek çocuk istediğini bildiği halde neden bana doğum kontrol iğnesi yapsın ki?
"Ivy?" Abel seslendi.
Ona bakıyorum.
"Kocanıza doğum kontrolünden bahsetmemenizi söylememe gerek var mı?"
Başımı sallıyorum.
"Güzel. Unutma Holton. konuştuğunu bilmek istiyorum."

M Ofisimdeki monitörleri boşuna incelemeye çalışırken gözlerim bulanıklaşıyor ve odaktan çıkıyor. Sürekli bir sayı akışı beni kuşatıyor. Şablonlar ortaya çıkıyor. Para gelir ve . İşte bu Hayatta sahip olduğum sığınak. Hiç şüphesiz teselli bulabileceğimi bildiğim tek alan. Yine de son yirmi dört saattir benden kaçıyor gibi görünüyor.

Bütün günümü bu odaya kapanarak, karımı ve onun neler yapıyor olabileceğini düşünmemeye çalışarak geçirdim. Antonia birkaç kez içeri girip bana kara kalbimin arzulayabileceği her şeyi sundu, ama o gün için hazırladığı menüler gerçekten arzuladığım yiyeceklerden yoksundu.

Viski şişesine uzanıyorum, daha iyi düşünmeden önce kapağı elimde çeviriyorum. İçimde biriken bu huzursuz enerji yabancı. Onu tanımıyorum ve onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Siktir!" Elimi masanın üzerinde gezdirip içindekileri odanın dört bir yanına saçarak homurdanıyorum.

Viski şişesi yerde paramparça oluyor ve kâğıtlar parçalanmış düşüncelerim gibi yağıyor. Karımın son durumu hakkında bir rapor daha almak için Antonia'yı tekrar aramak istiyorum. Ama korkarım ki o bile şimdiye kadar sonuçsuz kalan sürekli bilgi taleplerimden durumda.

Bana duymak istediğimi düşündüğü şeyleri söylüyor. Ivy yemeğini yedi. Duş aldı ve giyindi. Dinlendi. Ama ihtiyacım olan ayrıntılar bunlar değil ve öfke içinde, ihtiyacım olanı nasıl ifade edeceğimi bilemediğimi fark ediyorum çünkü kendim bile tanımlayamıyorum.

"Daha iyi misin?" Mercedes odaya giriyor, öfke nöbetimin kanıtlarına kaşlarını çatarak bakıyor, kırmızı topuklu ayakkabıları yerdeki cam kırıklarının üzerinde çıtırdıyor.

"Ne istiyorsun?" Şak diye söyledim.

Ses tonum karşısında irkiliyor ama sık sık yaptığı gibi hemen toparlanıyor, omuzlarını dikleştirip kollarını kavuşturarak bakışlarıyla beni çiviliyor.

"Neyin var senin?" diye soruyor. "Bütün gün burada somurtup durdun. Bu senin yapacağın bir şey değil."

"Meşgulüm," diye kısaca cevap veriyorum. "Hayatta masumların ruhlarını yemekten başka bir motivasyonunuz olsaydı anlayabileceğiniz bir kavram bu."

İnançsızlıkla başını sallarken dudaklarından kuru bir kahkaha dökülüyor. "Gerçekten mi, kardeşim? Hepiniz bana ahlak dersi mi vereceksiniz?"

Ona karşı neden böyle bir pislik gibi davrandığımı bilmiyorum. Ama yapacak bir şey yok ve onunla yüzleşme havasında değilim, ki o da tam olarak bunun için buraya geldi.

Masamın karşısındaki boş sandalyeye oturuyor ve bacak bacak üstüne atıp başını yana eğerek beni inceliyor. Mercedes her zaman sanki ruhunuzun derinliklerini görebiliyormuş gibi size bakma yeteneğine sahip olmuştur. Bu sinir bozucu bir özellik ve bunu birçok erkeği dize getirmek ve ilgisini çekmek için yalvarmak için kullandı. Ama işe yaramadığında cehennemde öfke yoktur.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Santi." Öne doğru eğilip sesini fısıltıya indirirken dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ama sen ve ben tamamen aynıyız."

Başka bir gün olsaydı, onunla aynı fikirde olurum. Biz aynıyız. Ya da en azından öyleydik. Ancak son birkaç gündür yaşananlar arasında bir yerlerde, intikam arzum kısa bir süreliğine izne ayrılmış ve yerini sadece kafa karışıklığına bırakmış gibi hissediyorum. Bütün gün burada oturup karımın duygularını düşündüğüm göz önüne alındığında, mantıklı olan tek açıklama bu. İnsan duygularını daha önce hiç anlamadığım bir seviyede anlamaya çalışıyorum. Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki bir an bile yerimde duramıyorum.

Bir şeyi yok etmek istiyorum ama bu kez o değil. Bana tekrar tatlı davranması için onu zorlamak istiyorum. Bu ne büyük bir yanılsama.

Deliriyor olmalıyım.

"Sana ulaşıyor." Mercedes düşüncelerimi yansıtıyor.

"Hayır." Yanıtım cansız ve ben bile sesimdeki inanç yapmacık gelmiyormuş gibi davranamıyorum.

Kız kardeşim gözlerini bana diyor, cehennemin derinliklerinden gelen ateş püskürten bir yılan gibi. Kıskançlığın bir yüzü olsaydı, şu anda onunki olurdu. Kararlılığımı sorgulamasına neden olan şeyin bu olduğunu biliyorum. O her zaman ailenin bebeği oldu. Annemiz tarafından çok sevilen ve kardeşleri tarafından her ne pahasına olursa olsun korunan bir prenses. Ama patlamadan bu yana her şey çok değişti. Ailesinin yarısını bir anda kaybetti, ardından annesini. İkimiz de bu evde yaşayan hayaletler gibiyiz, anılarımız peşimizi bırakmıyor. O zamandan beri benim yavaşça uzaklaşmamı izliyor ve tüm gücüyle beni geri çekmeye çalışıyor. İşin özü bu. Diğer herkesi kaybettiği gibi beni de Ivy'ye kaptırmaktan korkuyor.

"Kendi gözlerimle gördüm," diye tıslıyor. "Onu kollarında kırık bir oyuncak bebek gibi malikânenin koridorlarında dolaştırıyorsun. Bu çok acınası, Santiago. Eğer bunu yapacak cesaretin yoksa, şimdi söyle bana. Gerekeni yapacağım."

Ayağa kalkıp masanın üzerine eğilirken sandalyem arkamdaki duvara çarpıyor ve otoritemden şüphe duyulmaması için Mercedes'in yüzüne kendi ateşimi üflüyorum.

"Yeteneklerimi asla sorgulama," diye hırlıyorum. "Tam olarak sana söyleneni yapacaksın, daha fazlasını değil. Başka bir numara çekmeyi aklından bile geçirirsen, seni öyle hızlı gönderirim ki başın döner. Niyetim senin için yeterince açık mı şimdi?"

Sandalyesini geriye itiyor, gözyaşları göz kapaklarının kenarlarına yapışırken dudakları titriyor. Kız kardeşimin böyle bir duygu gösterisi yapması hiç hoşuma gitmiyor ve bir an için haklı olup olmadığını sorguluyorum.

"Her şeyin kontrolün altında olduğunu sanıyorsun," diye alay ediyor. "Yine de tatlı, mükemmel karının burnunun dibinde kardeşini gizlice içeri aldığına farkında bile değilsin."

Bu bilgi beni şaşırtıyor ve Mercedes bunu gördüğünde bana başını sallıyor.

"O bir hain. Ve bunu unutmaman akıllıca olur. Bir saniye bile Santi. Eğer ona izin verirsen seni mahveder."

Bu sözlerle birlikte ortadan kayboluyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Birkaç dakika içinde kendimi kameraları tararken, inkar edilemez kanıtı bulana kadar girişin video kasetlerini kontrol ederken buluyorum. Abel buradaydı. Benim lanet evimdeydi. Ve Ivy bunun bedelini ödeyecek.

Antonia elinde bir tepsiyle koridorda belirlediğinde koridorun yarısından yatak odasına doğru ilerliyordum. Ona doğru yürüdüğümü görünce irkiliyor, yüzümdeki fırtınalı ifadeyi fark edince dudakları çatılıyor.

"Santiago?" Benden önce durakladı. "O uyuyor, efendim."

"Umurumda değil." Yoluma devam etmek için hamle yapıyorum ama Antonia yoluma çıkıyor ve tanımlayamadığım bir ifadeyle bana bakıyor.

"Belki de bu gece onu dinlenmeye bırakmalısınız."

Gözlerim başının üzerinde geziniyor, yumruklarım iki yanımda kenetleniyor. "Hayır."

Antonia'nın bana bu şekilde meydan okuması hiç hoşuma gitmiyor ve bu tuhaf davranışından ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum ama gözlerini aşağıya doğru çevirdiğinde, kendisinin de bir şeylerden pişmanlık duyduğu anlaşılıyor.

"Benim hatam,
efendim." "Neymiş
o?" Talep ediyorum.

"Kardeşi," diyor usulca. "Mesele bu, değil mi?" Verdiği cevap beni şaşırtıyor ve kafamı karıştırıyor.

"Ne demek senin hatan?"

"Tüm ziyaretçilerin sizin tarafınızdan onaylanması gerektiğini biliyorum," diye cevap veriyor, sesi duygusallıktan boğulmuş bir halde. "Ama düşündüm ki, o onun ailesi. Bunun çok büyük bir dayatma olacağını düşünmedim."

Sertleşen nefesim ciğerlerimi sıcak bir hava hücumuyla terk ediyor. "Ivy onun buraya gelmesini istemedi mi?"

"Hayır, efendim. Kendi geldi," diye beni temin ediyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve omzunun üzerinden bir kez daha bakıyorum. Mercedes'in beni kışkırtmaya çalıştığını anlamalıydım. Abel'la ise daha sonra ilgilenmem gerekecek. Ama şimdilik, bunu Ivy'nin yapmadığını bilmekten memnunum. En azından bu seferlik.

"Benim açık iznim olmadan bir daha asla bu malikaneye adım atmayacak," diye bilgilendirdim. "Anlaşıldı mı Antonia?"

"Evet, efendim." Başını eğdi. "Özür dilerim."

"Bugünkü ziyaretinde aralarında ne konuşulduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, korkarım ona eşlik etmekten başka bir şey yapmadım.
oda."

Kamerada gördüğümün tam olarak bu olduğu göz önüne alındığında, bu zaten farkında olduğum bir gerçek. Ama yine de işe yarar bir bilgi kırıntısı olmasını umuyordum. Abel'ın kız kardeşini iyi niyetinden dolayı ziyaret etmediğini biliyorum.

Antonia orada öylece duruyor, kararsız, onu kovmamı bekliyor. Ama bir sonraki sözlerimi bulmaya çalışıyor ve bulamıyorum, bulduğumda da sesim normalden daha sert çıkıyor.

"Bugün beni hiç görmek istedi mi?"

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve ağırlığını rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine atıyor. "Hayır, efendim."

"Anlıyorum."

Geri dönmeyi düşünüyorum. Yapmam gereken bu. Ama ne kadar denesem de yapamayacağımı anladım.

", Antonia. İyi akşamlar dilerim."

Başını sallayıp aceleyle uzaklaşıyor ve Ivy'nin kapısına doğru ilerlerken tek yoldaşım olarak beni garip bir boşlukla baş başa bırakıyor. Avucum kapı tokmağının etrafında kıvrıldığında, içeri girmemek için bir gerekçe bulmaya çalışıyorum. Bana hâlâ kızgın olduğundan hiç şüphem yok. Acı olacaktır. Nefret olacak. Ve bir an için, bu duyguların onun gözlerine yansıdığını görmek istediğimden emin değilim. Bu gece olmaz.

Ne yapılması gerektiğini düşünürken alnım kapıya yaslanıyor. Kapı tokmağı diğer taraftan döndüğünde ve kapı açıldığında şaşkın bir Ivy gördüğümde hala öfkemi bulmaya çalışıyorum.

Beni gördüğünde nefesi kesiliyor ve hemen yatağının sığınağına kaçmak için dönüyor. Ama içimdeki yırtıcı onu daha iki adım bile atmadan belinden yakalıyor ve kollarıma doğru sürüklüyor.

Onu avucumun içinde çevirirken titriyor, parmak uçlarım geceliğinin ipeksi kumaşının üzerinde kayıyor. Başı öne düşüyor, benden saklanmaya çalışırken saçları yüzünü gözlerimden koruyor.

"Peki siz tam olarak nereye gittiğinizi sanıyordunuz Bayan De La Rosa?" Saçlarına fısıldıyorum.

"Hiçbir yerde." Elimden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Dışarıda bir ses duydum. Sen olduğunu fark etmedim. Fark etseydim kapıya barikat kurardım."

Gözlerimi kapatıyorum ve şampuanının tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Kocanı böyle mi selamlıyorsun?"

"Sen benim sadece ismen kocamsın," diye ilan ediyor.

"İçinde çok fazla mücadele var." Saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırıyorum ve elimle çenesini kavrayarak bakışlarını yukarı doğru zorluyorum. "Henüz kırılmadığını gördüğüme sevindim."

Kelimeler çok fazla itiraf gibi geliyor ve kirpiklerinin altından bana baktığında gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum. "İstediğinin tam olarak bu olduğunu sanıyordum."

"İstediklerimin en azı bu," diye tehdit ediyorum, bacakları arkasındaki yatağa çarpına kadar bedenini odaya geri götürüyorum.

"Yorgunum." Gözlerini kapatıyor ve ben ona doğru eğilip dudaklarımla boynunu okşarken titriyor. "Lütfen. Kavga etmek istemiyorum."

"O zaman yapma." Gözleri kapalıyken fırsatı değerlendirip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu şaşırtıyorum.

Dudakları birbirinden ayrılıyor ve ben onu derinden öperken gözleri fal taşı gibi açılıyor, kolumu beline doluyor ve geceliğinin kumaşını avucumun içinde sıkıyorum.

Diğer elim gözlerini kapatmak için yukarı kalkıyor, başını geriye doğru eğip bir anlığına da olsa dudaklarını yalayıp yutmanın cazibesine teslim olurken görüşünü engelliyor.

Göğsüme doğru sertçe nefes alıyor, meme uçları geceliğine sürtünüyor, vücudu o kadar güzel kavisli ki, onu sonsuza dek bu şekilde izleyebilir ve asla tatmin olmayabilirim.

Öpüşmeyi derinleştirdiğimde elleri benimkilere uzanıyor, tırnakları tenime batıyor. Bundan hoşlanmadığına inanmamı istiyor ama vücudu bana aksini söylüyor. Parmaklarımı kalçalarının arasından aşağı kaydırmak için belindeki kavrayışımı bıraktığımda, dokunuşla sarsılıyor.

Sonunda ağzını bıraktığımda ve boğazını öpmek için başını daha da geriye eğip hassas derisini ısırduğımda nefessiz kalıyor ve soluk soluğa kalıyor.

"Santiago," diye mırıldanıyor.

Uyluklarını parmaklarımın etrafında sıkmaya çalışırken bile onunla alay ediyorum. Onu bu gece almam söz konusu değil ama sırf zevki için ona dokunmak zorunda kalıyorum. Çok yakından incelemek istemediğim bir kavram. Bu sadece anlık bir zayıflık. Onu çevirip vücudunu yatağa kaldırdığımda, kalçalarını yukarı çekip arkasında diz çökerken onu yüzüstü battaniyeye bastırdığımda kendime böyle söylüyorum.

"Santiago," diye tekrar başlıyor ama burnum yarığının üzerinde gezinirken aniden sessizleşiyor.

Kalçalarını yerinde tutup ilk kez gerçekten tadına baktığımda keskin bir nefes alarak neredeyse derisinden fırlayacaktı. Dilimin ilk darbesi cildinde bir dizi tüylenme yaratıyor ve ikincisinde yumrukları battaniyenin içine kıvrılıyor.

Ben bacaklarını daha da açmaya zorlarken, o sesleri yutmaya çalışarak ısıtıyor ve benim için iyice açılmış olmasından zevk alıyor. Bir elim kışının etini kavrayıp onu yerinde tutarken, diğer elim altından kayarak ipeğin arasından göğüslerini avuçluyor. Benim için çoktan ıslanmıştı, ben onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yerken, kısıtlanmış zevkinin hafif iniltileri yatağın içinde boğuluyordu.

Bunun doğru olmadığı aklıma geliyor. Ona zevk vermek bana düşmez. Ama başladığımdan beri duramıyorum. Onun seslerini istiyorum. Zayıf, titreyen kalçaları yüzümü sıkıyor. Onu farklı bir yıkıma yaklaştırırken neredeyse sessiz yalvarışlarını. İkimiz için de tehlikeli olan türden.

Vücudu kırılma noktasını geçip ve zevkin ilk tepesi dilimin üzerinde gürlemeye başlarken bile kaçınılmaz olanla savaşımaya çalışıyor. Zevk onu tamamen ele geçirdiğinde omuzları yatağa çöküyor, artık dayanamayacağı ve başını sallamaya başlayacağı noktaya kadar çektiğimde vücudunu spazmlar sarıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor.

Ona karşı sırtıyıyorum, iç uyluğuna dönüp oradaki ete yumuşak bir öpücük kondurmadan önce zevkinin son bir tadına bakıyorum. Titriyor ve sonra tamamen yatağa yığılıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor.

Geceliğini kalçalarının üzerinden geri çekip avuçlarımı kalçalarında gezdirirken yüzü alışılmadık duyguların karışımından oluşuyor. Bana bakmaması gerektiğini biliyor ama yine de kendine engel olamıyor gibi görünüyor.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve daha önce hiç bilmediğim bir azap hissediyorum. "Olması gerektiği gibi."

Oda sessizliğe gömülüyor, aramızda sadece nefes alış verişlerimizin sesi var. Gözleri ağırlaşıyor ve kalmam için hiçbir neden yok. Ama henüz gitmeye hazır olmadığımı fark ediyorum. Ve böylece orada oturup avuçlarımın altında kalçalarını okşuyorum. Vücudunun kıvrımlarını inceliyorum. İçimde büyüyen bu savaşı anlamlandırmaya çalışıyorum.

Çocuğumu taşıyıp taşımadığını bilmek istiyorum. Ona sahip olmak istiyorum. Onu içten dışa ele geçirmek. Bunu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum ve bu beni tedirgin ediyor.

Düşüncelerimi galaya yönelttim. Düğünden bu yana birlikte ilk kez halkın karşısına çıkacağız. Mercedes'e ona yardım etmesi talimatı verildi.

hazırlanın. Ancak bu duruma olup olmadığı konusunda hala kafamda şüpheler var.

"Yarın etkinlik var," diye mırıldandım. "Eminim bunun önemli olduğunu söylememe gerek yoktur."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Farkındayım."

Gözlerinin içine bakıyorum ve asla kabul etmeyecek olsa da Mercedes'in dikkatini dağıtmak için ona ihtiyacı olabileceğini söylemeyi düşünüyorum. Orada Van der Smit ve yeni karısını görecekti ve bu durum şüphesiz onda bazı sorunlar yaratabilirdi. Ama kız kardeşim, Ivy'ye hayatının böylesine mahrem bir ayrıntısını anlattığım için beni asla affetmez. Kimseye insan gibi görünmeyi sevmez.

Bu akşam Ivy ile konuşmamı bitirdikten sonra onunla ilgilenmem gerekecek. Uzun süren sessizlikte, neyi ele almam gerektiğini biliyorum. Ama kardeşinden bahsettiğim anda tamamen susacağından şüpheleniyorum.

Tam bundan bahsetmek üzereyken yatak odasının kapısı çalındı. Geç oldu ve çalışanlarım önemli bir şey olmadığı sürece beni burada rahatsız etmemeleri gerektiğini iyi bilirler.

Ben yataktan kalkıp kapıyı açmaya giderken Ivy doğrulup kapıya bakıyor. Kapıyı açtığımda Antonia'nın pijamalarıyla orada durduğunu görüyorum, yüzünde özür dileyen bir ifade var.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim," diyor yorgun bir sesle. "Ama adamlarınızdan biri çalışma odanızda sizi bekliyor. Acil olduğunu söylüyor."

Karıma dönüp bakmadan önce başımı sallayıp onu gönderiyorum. Konuşmamızın başka bir zamana kalması gerekecek.

"Uyu, Ivy."

Üzerini örtmek için çarşafı yukarı çekiyor ve bakışlarımı kırmadan önce uzun bir saniye boyunca bakışlarımla buluşuyor.

"Tamam."

I Santiago'nun odamdan çıkışını izlerken oturduğum yerden kalktım. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor. Kilidin dönmesini bekliyorum ama dönmüyor.

Gecenin bu saatinde onu görmeye kimin geldiğini merak ediyorum.

Acaba ne

bu kadar acil olabilirdi.

Battaniyeleri üzerimden atıp bir bornoz giyiyorum, bacaklarımın arasının hâlâ nemli olduğunun farkındayım. Az önce ne yaptığını düşünmemeye ya da ağzının üzerimde, dilinin içimde hissettiklerini hatırlamamaya çalışıyorum.

O bir canavar. Kocam hakkında hatırlamam gereken tek şey bu.

Tek tesellim kardeşimin bana söylediği şey.

Kapıya doğru yürüyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum. Yine de sessiz ve nadiren ses çıkarıyor, bu yüzden kapıyı açıp dışarı bakmadan önce gitmesi için ona zaman tanıyarak bekliyorum.

Koridor karanlık ve boş.

Birkaç adım atarak tırabzanın üzerinden birinci kata bakıyorum. Farklı koridorları birbirine bağlayan geniş salondan fazlasını göremiyorum ama kimseyi duymuyorum ve odalar karanlık, artık her zamanki mumlar bile yanmıyor.

Eğer bir misafiri varsa, özellikle de mahremiyet istiyorsa, onu çalışma odasına alırdı.

Merdivenlere doğru meydan okuyan bir adım atıyorum. O ya da biri beni görürse, aç olduğumu söyleyeceğim. Ya da ofisinin yakınında yakalanırsam kaybolduğumu. Bana yaptıklarından sonra daha akıllıca davranmalıyım. Bu kadar pasif olmamalıyım. Başıma bir şey izin vermemeliyim. Kendimi kurtarmak için daha proaktif olmalıyım. Çünkü tek başımayım ve bunu biliyorum.

Düğünden önceki günleri düşünüyorum. Yıllar önceymiş gibi geliyor. O zamanlar farklı biriymişim gibi hissediyorum. Kısa bir süre için Santiago'dan yardım isteyebileceğimi düşünmüştüm. Kız kardeşimi kendi kardeşime karşı korumak için kocamdan yardım isteyebileceğimi düşünmüştüm. Oysa ben bir aptalım, çünkü kendimi bile güvende tutamıyorum ve yardım isteyebileceğimi düşündüğüm adam şeytanın ta kendisi.

Son basamak gıcırıyor ve durup nefesimi tutarak başka birinin duyup duymadığını görmek için bekliyorum. Ama kimse yok. Hizmetçiler uyuyor olmalı ve Mercedes de muhtemelen taze kan bulmak için geceyi kolağan ediyordur.

Beni alışverişe götürmeye ya da galaya hazırlamak için her ne yapacaksa yapmaya hiç gelmedi. Sadece Antonia'ya bir işim çıktığını ve o gün için boş olduğumu söyledi.

Kalp atışlarım durulduğunda son adımı atıyorum, çıplak ayaklarım soğuk mermer zeminde sessiz. Koridorda aceleyle ilerleyip Santiago'nun ofisinin bulunduğu koridora giriyorum. Burası da karanlık, ama duvarları kaplayan aplikler yanıyor ve en uçtaki kapalı kapısının altından gelen ışığı görebiliyorum.

Çabuk olmalıyım. Beni burada yakalarsa, ödeyecek çok şeyim olacak, bu yüzden olabildiğince hızlı hareket ediyorum ve sessizce kütüphane kapısını açıyorum. Kapısını dinleyecek kadar aptal değilim. Karanlık odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve gözlerimin alışması için bir dakika veriyorum. Alıştıktan sonra kitap raflarının arasından geçerek sahte duvara doğru ilerliyorum. Ofisine nasıl girdiğimi hiç sormadı. Bunu bildiğimi bilmiyor ve bu düşünce bana bir galibiyet almışım gibi hissettiriyor. Bir düzine.

Artık kesik kapının var olduğunu bildiğimden, ofisinin içinden gelen ince bir ışık çizgisini neredeyse görebiliyorum. Yaklaşırken sessizim, nefesimi tutuyorum çünkü nefes almaktan çok korkuyorum. Kulağımı duvara dayıyorum.

"Neden bunu daha önce görmediler?" Santiago kızgın bir ses tonuyla sorar.

Diğer adamın sesi boğuk. Daha sessiz. Mırıldanmalar ve sadece birkaç kelime duyuyorum ama o kelimeler tüylerimi ürpertiyor: "...Toksikoloji...Çok çabuk metabolize oldu...Koma."

Santiago yine konuşuyor, ama sadece sesinin alçak tınısını duyabiliyorum, gerçek sözcükleri değil.

Dün gece şeyi getirdiğinde neler olduğunu düşünüyorum. Düşüncelerim nasıl da o eski zehirlenme hikayelerine gitmişti.

Toplum. Santiago'nun sanki düşüncelerimi tahmin ediyormuş gibi zehir olmadığını doğrulamak için içindekileri nasıl yudumladığını. Sanki bu gerçek bir şeymiş gibi. Bir olasılık.

Zehir.

Kim zehir kullanır? Hangi yıldayız?

Hayır, bahsettikleri şey bu olamaz.

Ama o son kelimeye geri dönüp duruyorum. Koma. O hastane yatağında komada yatan babamı düşünüyorum. Kalbi durmuştu. Yaşam tarzına bakınca mantıklı geliyordu.

Başımı sallıyorum. Bu çok aptalca. Zehirden bahsetmiyorlar. "Başka bilen var mı?" Santiago soruyor.

"Hayır."

"Güzel. Eğer daha fazla bilgi bulursan," diye başladı ama bu benim işaretimdi. Eminim yatmadan önce beni kontrol etmeye gelecektir ve eğer gelirse odama geri dönmem gerekiyor.

Başka bir şey duymayı beklemeden kütüphaneden aceleyle çıkıyorum ama karanlıkta kalçamı bir rafa çarpıyorum. Birinin sesi duyup duymadığını görmek için bekleyecek vaktim yok. Devam ediyorum, evin ana bölümüne geri dönmekten önce koridorun temiz olduğundan emin olmak için kütüphane kapısını dinlemek için sadece kısa bir süre duraklıyorum, sonra merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yatak odama girip kapıyı kapatıyorum, bornozumu atıp yatağıma acele ederken kalbim boğazımda.

ERTESİ SABAH KARNIMA GİREN KRAMPLARLA UYANDIM.

Gözlerimi açıp tül perdelerin arasından doğan güneşin yumuşak turuncu ışıltısını izliyorum. Daha ağır perdeleri açık bırakmıştım.

Battaniyeyi geriye itip ayağa kalkıyorum ve beyaz çarşafın üzerindeki kırmızı lekeyi görüyorum. Dügün gecemizdeki kandan farklıydı. Abel başardı. Yine de Santiago hayal kırıklığına uğrayacak.

Güzel.

Banyoya girip tampon aramak için lavabonun altındaki dolabı açtım. Daha önce bakmak aklıma gelmemişti ama bulamayınca içimi yavaş yavaş bir panik kaplıyor. Aslında burada kullanabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çekmecelere bakmak için dolaba girdim. Gerçekten bu detayı kaçırdı mı? Hiçbir detayı kaçırarak gibi görünmüyor. Şaka yapıyordum.

ama gerçekten anında hamile kalacağımı ve buna ihtiyaç mı düşünüyordu?
İnanılır gibi değil.

Banyoya geri dönüp akıntıyı emmesi için tuvalet kağıdını tomar haline getiriyorum, sonra ellerimi yıkıyorum ve Antonia'yı bulmak için bornozumu giyiyorum. Santiago'dan tampon istemeyeceğim. Mercedes'ten de kesinlikle istemeyeceğim.

Koridora çıktığımda ev hâlâ sessiz, ama mutfağa yaklaştığımda sesler duyuyorum ve alt kattaki odalarda mumların yakıldığını görüyorum. Mutfağın kapısını iterek açmak üzereyken Antonia içeri giriyor, ellerini bulaşık havlusuna siliyor ve omzunun üzerinden birine talimatlar veriyor.

"Ivy. Erken kalkmışsın," diyor, belli ki beni orada gördüğüne şaşırmış.

"I..." Bir hizmetçi Antonia'yı geçip mutfağa girerken sustum. "Bu Uta'nın verici ama regl oldum ve... um, yok..." Boğazımı temizliyorum ve kendime büyümemi söylüyorum. Bu lanet bir regl. "Tampona ihtiyacım var."

Kısa bir süre sonra Antonia başını sallıyor, ama yemin ederim o bir saniyelik süre içinde yüzünde beni duraksatan bir şey görüyorum.

"Tabii ki. Benimle gel canım."

Mutfağı geçip birkaç koridordan geçerek evin merkezinden daha uzaktaki bir kapıya doğru yürürken onu takip ediyorum. Kilidini açmak için bir anahtar kullandığı ve evi keşiflerimden birinde denediğim için kilitli olduğunu bildiğim bu kapı, evdeki diğer koridorlardan farklı bir koridora açılıyor. Birincisi, elektrik ışıklarıyla aydınlatılıyor ve ikincisi, ana bölüm kadar süslü ya da güzel dekore edilmiş değil.

"Burada ne var?" Parlaklığı takdir ederek soruyorum.

"Personel odaları. Tesiste üç hizmetçi, güvenlik ve tabii ki ben yaşıyoruz. Bunlar bizim odalarımız."

"Ah," diyorum, Santiago'nun hizmetkârların odasına girmemem konusundaki kuralını hatırlayarak. Hatırlayınca gözlerimi deviriyorum.

"İşte geldik," diyor ve bir kapının kilidini açıyor. Kapıyı açtığında bir ışık otomatik olarak yanıp sönüyor ve buranın bir çamaşır odası olduğunu görüyorum. Deterjan kokusu alıyorum ve çamaşır makinelerinden birinin yükünü döndürmeye başladığını görüyorum.

"Burası otel gibi," diye yorum yapıyorum.

Gülümsüyor ve birkaç kutu tampon gördüğüm bir rafa yöneliyor. "Ev eski ve çok fazla bakım gerektiriyor. Kocanız evin başına geçtiğinden beri bazı odaları kapatmış olsa da yaptığı için memnunum."

Ev. Sadece o ve Mercedes varken bu mantıklıydı ama şimdi..." Sözüünü kesiyor.

"Ne kadar büyük?" Beş tampon saymasını izleyerek soruyorum.

Onları uzatıyor ve konuştuğunu duyuyorum ama dinlemeyi bırakıyorum çünkü bir şey fark ediyorum.

Bu bir dikkatsizlik değildi.

"Sadece kutuyu alacağım. Eminim beşten fazlasına ihtiyacım olacak," diyorum, onun tarafından değil ama ses tonumu duyunca yine de sinirleniyorum. Sadece ona söyleneni yaptığını biliyorum.

Antonia'nın bakışları duraksıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Sadece iste Ivy, ama..." Sözüünü yarıda keser.

"Bilmek istiyor," diyorum, kendimi biraz hasta hissederek. Gözlerimin hissediyorum.

Aynı anda güçsüz, nefret edilmiş ve kapana kısılmış hissetmek. "Sadece bir aile kurmaya hevesli.

Hepsi bu."

Tamponları elinden kaptım. "O zaman ona söylediğinde, hayal kırıklığına uğrayacağı için ne kadar mutlu olduğumu bildiğinden emin ol!" Bu yeni aşağılanma karşısında gözlerimin etrafındaki deriyi ıslatan aptalca gözyaşlarından kurtulmak için elimin tersiyle yüzümü silerek arkamı dönüyorum. Çünkü ne bekliyordum ki? Ne düşünmüştüm? Beni yerleşkeye götürdüğü o gece yaptıklarından dolayı kötü hissettiğini mi? Herkesin görmesi için beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde çırılçıplak süründürdüğü gece? Orada kimin olduğunu bile bilmiyorum. Kocam tarafından bir köpek gibi yönetildiğimi kimin gördüğünü bilmiyorum. Canavarım tarafından .

Tanrım.

Ondan nefret ediyorum. Kocamdan nefret ediyorum.

Ve en kötüsü, en aptalca olanı da bunu istememem. Düşündüm ki-

Siktir!

Evin ana kısmına geri dönmenin yolunu buluyorum ve başım dönmeye başlayınca merdivenlerin dibinde durmak zorunda kalıyorum. Regl dönemimde hep daha kötü olur. Tırabzana tutunup geçene kadar dayanıyorum, kızın bana iyi olup olmadığını sormasını duymazdan geliyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bir an önce geçmesi için yalvarıyorum. Üst kattaki odama dönene kadar gelmemesi için. Yatağıma. Bu akbabalar sömürecek daha fazla zayıflık görmeyene kadar.

"Ivy!" Ben Antonia.

"Ben iyiyim!" Kendimi hareket etmeye zorluyorum, kaçmaya konsantre olurken terim geniş tırabzanı tutuşumu kayganlaştırıyor. Sadece . Hayır.

Odama ve banyoya geri dönene kadar durmama izin veriyorum, içeride kilidi olan tek kapı, soğuk fayans zemine oturmak için düşünüyorum, sırtım kapıya yaslanıyor, başım dizlerimin arasında, aptal tamponlar ayaklarıma saçılmış.

I Günün büyük bir bölümünde yatakta yatıyor, odama giren dikdörtgen şeklindeki azalan ışığa bakıyordum. Antonia'nın getirdiği yiyeceklerden bazılarını tuvalete attım, böylece yediğimi düşünecek ve beni yalnız bırakacaktı. O

onu da yönetiyor. Muhtemelen günlük raporlar alıyordur. Saatlik belki. Yeterince kontrol ediyor.

Ben onun için bir bedenim. Aşağılayabileceği, becerebileceği ve nihayetinde bebek yapmak için kullanabileceği bir beden. Sonra ne olacak? Tamamen tükendiğimde ne olacak?

Hayır. Bunu düşünmeme gerek yok. Ben biliyorum. Bana söyledi.

Kapı açıldığında arkamı döndüm. Kapı çalınmadı. Mercedes sanki buranın sahibiymiş gibi odama girdi.

"Tembel değil misin sen?" diyor, bakışları küçümseyici.

Ayağa kalktım. "Ne istiyorsun, Mercedes? Seninle uğraşacak havada değilim."

İki kadın onu takip ediyor, biri bir giysi çantası taşıyor, diğeri ise küçük bir bavulla geliyor.

Gala.

Kahretsin

"Gitmiyorum," diyorum o daha tek kelime edemedi. Tuvalete gitmek için yataktan kalkıyorum. Adet dönemim normalden daha hafif olmasına rağmen, doğum kontrol iğnesi kramplarım için hiçbir şey yapmadı.

"Bu sana bağlı değil," diyor, kan kırmızısı ince topuklu ayakkabısının burnunu kapıyı kapatamayacağım şekilde kapı aralığına kaydırarak. "Yoksa kardeşim bundan bahsetmedi mi? Sana söyleneni yapacaksın. Nokta."

Kapıyı itmeyi bırakıyorum, bırakıyorum ve yüzüne doğru adım atıyorum. Ben yalınayakken o ayakkabılarla benden daha uzun, bu yüzden ona bakmak zorundayım. "Sen ve kardeşin, ikiniz de siktirin gidin. Kramplarım var. Defolun gidin buradan."

"Kramp mı?"

"Ne? Benim döngülerimle ilgili raporu da mı almadın?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

İçimdeki mücadele bitiyor. Kızgın olmaktan çok depresyondayım ve kızdığım o değil. "Hiçbir şey. Sadece git. Yarın bana işkence edebilirsin."

"Hiç sanmıyorum. Seni hazırlamak için sadece bir saatimiz var, o yüzden burada ne yapman gerekiyorsa yap," diyerek uzaklaşıyor ve bir süre sonra çantasıyla geri dönüp bir şişe aspirin çıkarıyor. Tezgâhın üzerine koyuyor. "Al bakalım. Sana aspirin bile vereceğim. Ağrı kesiciyi hak ettiğinden değil."

Bu öfke geri döndü ve şimdi tam olarak ona yöneldi.

"İkinizin nesi var böyle? Kardeşinle evlenmeye zorlanmadan önce senin varlığından bile haberim yoktu. Cehennemin bu küçük köşesinde yaşamak için. Benden bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptım ben sana?"

Gözleri kararıyor, ağzı daha da sıkılaşıyor ve ellerini iki yanında yumruk yaptığını görüyorum. Dişlerini sıkıyor ve bir şey söylemek istediğini biliyorum ama kendini tutuyor. "Kardeşim seninle benim aramda durduğu için şanslısın, Ivy Moreno, çünkü sana karşı bu kadar nazik olmazdım."

"Nazik mi? Onun nazik olduğunu mu

düşünüyorsun?" Homurdanıyor.

"mi? Çünkü eğer yaparsan sen de onun kadar kandırılmış olursun!" "Yerini unutma."

"Benim yerim mi? Çık dışarı. Siktir git odamdan!" "*Benim* evimdesin. Benim evimdesin. Bana dışarı çıkmamı söyleyemezsin."

"Burası Santiago'nun evi. Kocamın evi!" Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Neden onu kışkırttığımı.

"Oh! Kocanız. Bu doğru." Başını yana eğiyor ve sırtıyor. "Seni neden karısı yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Kardeşim gibi bir adam sana neden iki kez baksın ki?"

"Keşke yapsaydım. Çık dışarı, Mercedes.

Ciddiyim." "Senden nefret ediyor."

Sözleri içimde hassas bir noktaya dokunmayı başarıyor. Nedenini bilmiyorum. O ya da ne düşündüğü umurumda değil. Ve belki de bu gün ya da geçmiş

birkaç gün. Bilmiyorum. Ama ben ona tekrar gitmesini söylemek için ağzımı açmadan, o devam ediyor.

"Lütfen bana bunu bildiğini söyle," diyor, sırtışı giderek genişliyor. "Sadece git. Lütfen."

"Ah. Bilmiyor muydun?"

Onun sahte endişesi karşısında yüzümün buruştuğunu hissediyorum. Neden olduğundan bile emin değilim. Bunların hepsini biliyordum. Benden nefret etmesi benim için yeni bir şey değil.

"Seni becermekten zevk alıyor olabilir ama o bir erkek. Sen onun için bir oyuncaksın. Diğerleri gibi."

Küçümserken tüm dişlerini gösteriyor, son kazmada zafer kazanmış.

Kendimi daha dik durmaya ve ona yaklaşmaya zorluyorum. "Sorun nedir, Mercedes? Benim gibi önemsiz biri tarafından tehdit edildiğini mi hissediyorsun? Çünkü görünüşüne bakılırsa, kıskandığını söyleyebilirim."

Yüzü kıpkırmızı oluyor ve ellerini yumruk yapıyor. Bir an için bana vuracağını düşünüyorum ama sonra topuğunun üzerinde dönüyor. "Nathan'ı buraya getirin!" diye bağırıyor birine.

Kapıyı itip kapatıyorum ama kalbim küt küt atarak dinliyorum. Birkaç dakika sonra bir adamın sesini duydum. Tanıdım ama adını bilmiyordum. Nathan, Mercedes'in korumalarından biri.

"Getirdiğim elbiseyi giydirdiklerinden emin ol. O sıska küçük kıcını oturttuğundan ve işlerini tam olarak talimat verdiğim gibi yapmalarına izin verdiğinden emin olun. Ve buradan çıkmasına izin verilmeden önce beni ara. Ona söyleneni yaptığından emin olmak için ne gerekiyorsa yap, anlaşıldı mı?"

"Kardeşin verdi-"

"Kardeşimle ben ilgileneceğim! Ya dediğimi ya da burada işin biter! Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi."

Kapıdan uzaklaşıyorum ve ellerimin nasıl titrediğini görerek yüzümü yıkamak için musluğu açıyorum.

Nefret edildiğimi biliyordum. Bundan hiç şüphe etmedim. En azından Mercedes söz konusu olduğunda. Onunla, anlar vardı-

Hayır. Bunu yapamam. O anları asla düşünemem. O bir canavar. O bir şeytan. İkisi de öyle. Ve beni gözlerine kestirdiler ve nedenini bile bilmiyorum.

Onlarla savaşacak kadar güçlü değilim.

Şüphesiz bildiğim tek şey bu.

Yüzüme su çarpıyorum, sonra kuruluyorum. Aspirin şişesini alıp açıyorum. Neredeyse doluydu. İki tane yutuyorum, sonra şişeyi yerine koyuyorum ve kendimi yan odada toplanan kadınlarla yüzleşmeye hazırlıyorum, bana söyleneni yapmaya hazırım, Nathan'ın Mercedes'in söylediği gibi yapacağına güveniyorum, bu bana zarar vermek anlamına gelse bile.

("İşte buradasın, kardeşim." Mercedes, maskenin kayışını başımın etrafına sabitlemeye yardımcı olmak için aynamın yansımada arkamda beliriyor.

Gümüş bir başlık. Yarı kafatası, yarı minotor, güllerle taçlandırılmış. De La Rosa'nın mirasının bir ipucu ile karanlık ve uğursuz alt tonları. Yerine oturduğunda, benim için iyi bir seçim yaptığıı sonucuna varabilirim.

"Mükemmel." Omzumun üzerinden hınzırca gülümsüyor. "Kesinlikle şeytani görünüyorsun."

Gözlerimi yansımamdan ayırıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Evet, sanırım işe yarayacak."

Mercedes beni fuayeye kadar takip ediyor, kırmızı elbisesi topukları eski taşa vurdukça sallanıyor. Bu akşamki galaya o da katılacak ve sanki içine dikilmiş gibi görünen elbisesiyle Van der Smit ve yeni eşinin dikkatini çekmeyi umduğundan şüpheleniyorum. Kafam bu kadar meşgul olmasaydı, ona üstünü değiştirmesini söylerdim ama damarlarımda dolaşan garip enerji, düşüncelerimin kız kardeşimin adabına yerleşmesine izin vermiyor. Düşünmem gereken karım varken olmaz.

On dakika boyunca sessizlik içinde bekliyoruz, sonunda iki muhafızla birlikte büyük merdivenin başında beliriyor. Gözlerim, geleneksel altın telkâri ile süslenmiş, siyah, yere kadar uzanan bir elbiseye sarınmış figürünün üzerinde dolaşırken nefesim boğazımda düğümleniyor. Maskesi altın ve siyah detaylardan oluşuyor, kelebek kanatları yüzünün yarısını tamamen gizliyor. Loş ışıklı odada gözlerini göremiyorum ve bundan memnunum. O maskenin altında nefret dolu bir ifade olduğundan şüphem yok. Ama bu gece için bu duygular yokmuş gibi davranacağım.

Mercedes, karımın bize gelmesini işaret ederek parmağını kıvrırken kendinden son derece memnun görünüyor.

Ivy sert adımlarla ilerlerken, "İstediğin her şey bu mu?" diye fısıldıyor.

"Öyle," diye cevap veriyorum karanlık bir şekilde.

Ivy merdivenleri yavaşça çıkıyor, muhafızlar onu takip ederken korkuluklara tutunuyor. Aşağıya ulaştığında neredeyse tökezliyordu ve onu kollarımla yakalamak için öne çıktım, ancak kendini düzeltti ve dokunuşumdan geri çekildi. "Ben iyiyim," diyor soğukkanlılıkla. "Bir şeyim yokmuş gibi davranmaya gerek yok.

endişe."

Isırıcı sözleri, düşüncelerinde çalkantıların sürdüğünü hatırlatıyor, ancak duyguları ne olursa olsun, böyle bir tonda konuştuğu için cezalandırılmayı beklemeli. Ancak şu anda onu cezalandıracak havada olmadığını fark ettim ve bunun evli bir çift olarak birlikte katılacağımız ilk etkinliğe ilişkin duygularını iyileştirmeyeceğinden şüpheleniyorum. Bu gecenin iyi geçmesini istiyorum. Topluluğun Egemen Oğullarından beklentileri var ve bu beklentilerin bir parçası da seçtikleri eşin üst kademeye sorunsuz bir şekilde entegre olmasıdır. Ivy'yi bu geceki maskeli baloya götürmek ve ona hava atmak benim görevim. Onu gören her erkek beni kıskanacak ve ben de bunu bilmekten zevk alıyorum. Görevine sadık bir eş olarak performansında istisna olamaz.

Mercedes sorgulayan bakışlarla bana bakıyor, Ivy'nin acımasızlığına vereceğim tepkiyi bekliyor. Karımın koluna zorla girip başka bir şey onu kapıya götürdüğümde bunun sadece onun çekişmesini daha da artıracığının farkındayım. Kız kardeşim de arkamdan geliyor ve hepimiz Marco'nun bizi götürmek için beklediği arabada birleşiyoruz.

Yerleşkeye olan yolculuğumuz sessizlik içinde geçti. Mercedes bir yanımda, Ivy de diğer yanımda duruyor. Hiçbirimiz konuşmuyoruz ama vardığımızda Mercedes'e biz olmadan içeri girmesini söylüyorum. Arabadan çıkıyoruz ve karımı incelemek için kendimi tutuyorum. Kan kırmızısı dudakları sokak lambasının altında beni baştan çıkarıyor. Gizemle örtülü, siyah ve altın rengine bürünmüş, hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Dirense de onu bedenime yaklaştırıyorum, dudaklarım kulağının kabuğuna . "Bu akşam senden ne beklendiğini biliyorsun."

"Evet," diye karşılık veriyor.

Ses tonunun sertliğine rağmen, bedenimi onunkine sıkıca bastırırken kaslarındaki titremeyi hissedebiliyorum. Bu onun korkusunun mu yoksa istenmeyen arzusunun mu bir işareti?

Bunun elbette korku olduğu sonucuna vardığımda üzerime karanlık çöküyor. Asla başka bir şey olamaz.

"İyi davranırsan ödüllendirilirsin," diyorum ona. "Yaramazlık yaparsan, merhamet için yalvarmanı sağlarım."

Yüzünü benden başka tarafa çeviriyor ve ben de avuç içimi ensesindeki işaretin üzerine yerleştirerek onu serbest bırakıyorum, yerleşkenin içine ve koridordan balo salonuna doğru yönlendiriyorum. Takım elbiseli iki adam bizim için kapıları açıyor ve bizi yılın en büyük etkinlikleri için ayrılmış alana sokuyor. Kıpırmızı ve siyahın zengin tonları duvarları süslüyor ve beni tatmin edecek şekilde, büyük avizeler gecenin gizemine uygun olarak zemine sadece yumuşak bir ışıltı yayıyor. Cazın baştan çıkarıcı notaları hoparlörlerden süzülerek bizi odanın ortasına çekiyor.

Birkaç dakika içinde bir garson beliriyor ve her birimize birer kadeh şampanya ikram ediyor. Ivy bir tanesine uzanıyor, ancak parmaklarım ona doğru karanlık bir bakış atarak kadehi ele geçiriyor.

Bardağı elimde çeviriyorum, iki yudumda içmeden önce alkolü kokluyorum. Bardak tepsiye geri konup garson ortadan kaybolduğunda Ivy soğuk bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Beni içkiden mahrum etmene gerek yok," diyor tatlı bir sesle. "Görünüşe göre işini yapmamışsın ve içimde bir çocuk doğurmamışsın. Belki de senin gücün hakkında yanılmışımdır."

Ona dik dik bakarken parmak uçlarım koluna batıyor. Bu sabahki istenmeyen ziyaretçisinin zaten farkındaydım. Antonia fısıltılı bir sesle beni bilgilendirdi ve beni kızgınlığımla baş başa bıraktı. Ama Ivy kasıtlı olarak kindar davranıyor ve ben buna izin vermeyeceğim. Başka bir maskeli adam belirdiğinde sitemimi düşünüyordum. Resmi bir takım elbise giymiş ve burada bulunması onun bir Hükümdar Oğlu olduğu anlamına geliyor. Ama alçak sesle selam verene kadar kim olabileceğini anlayamadım.

"Santiago." Başını eğip selam verdi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Maskenin altında gizlenenin hâlâ kılık değiştirmiş olan Angelo olduğunu görünce şaşırdım. Onu tekrar görmeyi beklemiyordum, özellikle de New Orleans'ta, çünkü Seattle'a dönüp kendi intikam planlarıyla uğraşacağını sanıyordum.

Başımı sallayıp karıma bakıyorum, sonra gözlerim odanın diğer ucundaki kız kardeşimi buluyor.

"Git Mercedes'in yanına," diyorum ona. "Ben konuşurken o seni birkaç kişiyle tanıştırebilir."

"Ben tuvalete gidiyorum." Çenesini meydan okurcasına bana doğru kaldırdı. "Sonra da kız kardeşine katılacağım. Ama onun tanıştırmasına ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Kulağına hırlamak için eğildim ve uyarmak için kolunu kavradım. "O zaman benimle nasıl konuştuğuna dikkat ederek başlayabilirsin. Seni herkesin önünde cezalandırmayacağıma inanarak kendini kandırma. Aslında, bunu tüm kardeşlerimin şahit olması için yapmaktan büyük zevk alırım. Beni sınama, Ivy."

Kendini geri çekip elbisesinin kumaşından bir avuç topluyor ve uzaklaşıp kalabalığın içinde kaybolurken bize açıkta kalan sırtını gösteriyor.

A Onun görüş alanından çıkar çıkmaz, yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alıyorum. Birinin beni durdurmasını bekliyordum. Kocamın her yerde gözleri ve kulakları var. Ama hiç kimse

yapıyor ve ben de kristali dudaklarıma götürüp yudumlarken omzumun üzerinden rahatça bakıyorum.

Aslında şampanyayı sevmiyorum, ama kabarcıkların getireceğini bildiğim hafif baş döndürücü hissi istiyorum. Sarhoş olmayı planlamıyorum. Bunun bana ne yapacağını biliyorum. Ama bu gece, sadece birazına ihtiyacım var.

Etrafımda, The Society'nin Fransız Mahallesi'nin merkezindeki ana evinin odalarında konuşarak, gülerek, içerek dolaşan erkekler ve kadınlar var. Bazıları özenle hazırlanmış maskeler takıyor, diğerleri basit maskeler. Kadınların elbiseleri çok güzel, her biri bir öncekinden daha güzel. Hem erkeklerin hem de kadınların bana baktıklarını görüyorum. Kim olduğumu biliyorlar mı?

Sol elimle enseme dokunuyorum, yüzüğü parmağımda ağırlaşıyor. Beni ele verecek tek şey bunlar. Dövme ve yüzük.

Elime bakıyorum. Onunki kadar tanınabilir değil. Etrafımdaki bazı insanların taktığı canavarlık gibi değil. Egemen Oğullar ve onların armalarını taşıyan yüzükler, İVİ ile bağlantıları. Seçkinlerin statü sembolü gibi. İğrenç bir şey.

En azından Santiago'nunki bu gece gördüklerim gibi korkunç değil. Holton'ın sınavım sırasında giydiğini hatırladığım gibi. Kardeşimin isteğini hatırlayarak odayı tarıyorum. Ona bilgi verirsem, Evangeline'i beni görmeye getireceğini hatırlıyorum. Ama sonunda onu bulduğumda,

Onu yarı maskesinden tanıyınca, kardeşime zaten bilmek istediği şeyi söyleyemeyeceğimi fark ediyorum çünkü diğer adamın yüzünü göremiyorum ve görsem bile muhtemelen onu tanıyamazdım.

Yine de, sanki odanın öbür ucuna geçiyormuşum gibi başımı eğerek yaklaşıyorum. İki adama yaklaştığımda Holton'un arkadaşının eline bakıyorum ve yüzüğünü alıyorum. Elini hızlıca hareket ettiriyor, bu yüzden tek seçebildiğim iki çekiç gibi görünen şey, ki bu doğru olamaz. Bu gece Santiago'ya sormanın bir yolunu bulmam gerekecek.

Bir köşeye gizlenip kocamı izliyorum. Hâlâ aynı adamla konuşuyor. Hırsızlar kadar samimiler ve ne tartışıyor olabileceklerini merak ediyorum. Taktıkları maskeler en çok saklanan maskeler arasında. Santiago'yu anlıyorum. İnsanların ona bakmasından hoşlanmıyor. Diğer adamın ne sakladığını merak ediyorum.

Santiago başını kaldırıp bana doğru baktığında, hızla uzaklaşmak için dönüyorum. Bu kadar insanın arasında beni görebileceğini sanmıyorum, ama belki de yanılıyordumdur. Ne de olsa onu yeterince net görebiliyorum.

Özenle dekore edilmiş odadan aceleyle çıkıp avluya giriyorum. İşaretleme törenini yaptığımız yerin önünden geçiyorum. Şimdi çok farklı. O kadar uğursuz değil. Güller ve sarmaşıklardan oluşan gölgelik gitmiş. Süslü sandalye ve masa görünürde yok. Ateşlerde tüten markalar yok. Yere bakıyorum ve burada böyle bir şey yaşandığını düşündüren tek şeyi görüyorum. Tasmamı bağladığı taşların arasındaki küçük halka.

Tasmam.

Pislik.

Ama en azından bu gece bana o tespihi taktırmadı.

Ayağımı uzatıp düz sandaletlerimin burnuyla ona dokunurken etrafımdaki sesler azalıyor. Mercedes'in verdiği topuklu ayakkabıları giymedim, çünkü gerekirse Santiago'nun desteğini alacağımı biliyordum. Ama bunun benim için bir endişe olmadığını unutmamalıyım. Eğer ayağım takılıp boynumu kırarsam, oynacağı gitmiş olacak.

Mercedes'in sözleri beni tekrar yaralıyor ve etkilerini azaltmak için şampanyanın geri kalanını yutuyorum. Kafamı kaldırdığımda, daha fazla göz olduğunu fark ediyorum ve etrafımdaki fısıltıları duyuyorum.

Tanrım. Ben de Habil kadar paranoyağım. Benim hakkımda konuşmuyorlar. Bu maskenin altında kim olduğumu bile bilmiyorlar. Mercedes'in iyi yaptığı tek şey bu. Yüzümü gizledi. Maske rahatsız edici olsa ve çevresel görüşümü engellese bile, tüm bunların ortasında bana sağladığı bu mahremiyetin kasıtlı olmadığından eminim.

Kadehimi, kızın düğün gecemizde arkasına saklandığı heykelin kaidesine koyuyorum, ancak o zaman sesler arkamda kaybolurken ve koridor karanlığa gömülürken nereye gittiğimi fark ediyorum. Koridor daraldıkça iki yanımdaki duvarlara dokunmak için ellerimi uzatıyorum ve buradan tütsü kokusunu alabiliyorum.

Bu bir rahatlık değil. Kilise ile olan ilişkim nadiren nazik olan rahibelerle bağlantılı ama kapılara ulaştığımda tereddüt etmiyorum. Birini itip açıyorum ve içeri girip tüm o insanlardan uzaklaşıyorum. En azından bunda ve mabedin lambasının kırmızı ışığında bir rahatlık var. Değişmeyen bir şey.

Maskeyi çözmek için geriye uzanıyorum ve şapelin derinliklerine doğru adım atarken maskeyi çıkarıyorum.

Sunağa ve çarmıha gerilmiş İsa'ya baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Burada ne yaptığımızı hatırladıkça. Rahibe Mary Anthony bilseydi Egemen Oğlu hakkında ne düşünürdü?

Düşüncesi bile beni kıkırdatıyor. Belki de şampanya yüzündendir.

O sırada biri boğazını temizliyor ve ırkiliyorum. Bu ve şapelin arka tarafındaki hareket dikkatimi çekiyor ve içgüdüsel olarak kendimi suçlu hissediyorum. Ama kendime yanlış bir şey yapmadığımı hatırlatmam gerekiyor. Santiago beni burada bulsa bile, kesinlikle beni hiçbir şeyle suçlayamaz. "Ben sadece..." diye başlıyor yumuşak bir ses. Gölgelemin arasından çıkıyor. "Bir mum yakıyordum." Elinde uzun, ince, beyaz bir mum tutuyor. Maske takmıyor ve onu hemen tanıyorum. Bana bakıyor. Aynı geniş, neredeyse korkmuş gözler.

İşaretleme töreninin yapıldığı gece heykelin arkasına saklanan kız.

Gülümsüyorum. "Özür dilerim. Burada birinin olduğunu bilmiyordum." Döndüğünde hamile olduğunu fark ettim. Daha önce fark etmemiştim. Sadece yüzünü görmüştüm, o da kısmen; şimdi de fark etmemiştim, onu ilk gördüğümde de fark etmemiştim. Bir elini karnının altına koymuş, giydiği dar yosun yeşili elbise, minyon yapısına rağmen yuvarlaklığını vurguluyor. Dalgalı çilek sarısı saçlarının belinden sırtına nasıl döküldüğünü görüyorum.

Mumu tutucuya yerleştiriyor, Latince bir dua mırıldanıyor ve haç işareti yaparken başını eğiyor, sonra bana dönüyor. Güzel bir kadın. Ve genç. Sanırım benim yaşımda. Koridorun ortasından aşağıya doğru, kocaman göbeğiyle tahmin edebileceğimden daha hızlı bir şekilde yürümesini izliyorum. Sıralardan birinden bir şey almak için eğildi. Maskesini.

"Sen Santiago De La Rosa'nın gelinisin."

Bir elinde maske, benden birkaç adım ötede dururken başımı sallıyorum. "Ben Colette." Serbest elini uzatıyor.

"Ivy," diyorum onunkini sıkarak. Küçük bir tokalaşma ve neredeyse hiç el sıkışma sayılmaz.

"Dışarısı biraz fazla gelmeye başlamıştı" diyor ve maskesini yukarı kaldırıyor, sonra elini tekrar karnına koyuyor. En yakın sıranın kenarına oturuyor ve biraz eğilerek bir şeye uzanmaya çalışıyor.

İşte o zaman yalınayak olduğunu fark ediyorum ve elini attığı şey de bir çift askılı altın rengi sandalet.

"Dur, ben alayım." Onları almak için eğildim ve ayaklarını içine sokabileceği bir yere koydum. "Bunlar rahat olamaz. Demek istediğim..." Karnını işaret ediyorum.

Bir sıra mükemmel beyaz dişini göstererek genişçe gülümsüyor. "Hamile olmadığım zamanlarda da rahat değiller. Ama nasıl olduklarını bilirsin." Kapıyı işaret ediyor ve genel olarak erkekleri kastettiğini varsayıyorum.

Yanına oturuyorum ve onu merak ederek başımı sallıyorum. Rahat olmadığı apaçık ortadayken kocası neden ona o ayakkabıları giydirdin ki?

"Ne zaman doğacaksın?" Ona sordum.

"Hâlâ üç ayım var!" Karnına bakıyor. "Umarım daha erken gelir. Şimdiden 10 kilo olduğuna eminim."

"O mu?"

Ayağını sandaletin içine sıkıştırırken başını sallıyor. "Kahretsin."

"Ne oldu?"

"Ayaklarım çok şişti. Muhtemelen en başta onları çıkarmamalıydım."

"Kaç beden oldun?"

"Normalde yedi buçuk ama bugünlerde sekiz."

"İşte," diyorum, ayaklarımı düz sandaletlerimden çıkararak. "Değiş tokuş yapabiliriz. Yani, eğer istersen. Seninkiler kadar güzel değiller ama sekiz numara ve muhtemelen onlardan daha rahatlar."

Önce sandaletlerime, sonra bana bakıyor. "Yemin ederim benimkiler işkence aleti, Ivy," diyor gülmeye çalışarak.

"Öyle görünüyorlar. Benim için fark etmez. Bunlar bana biraz büyük zaten." "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, bir yanım sivri topuklularla nasıl yürüyeceğimi merak ediyor ama başaracağım.

"Teşekkür ederim. Gerçekten." O kadar sıcak gülümsüyor ki, Toplum içinde ne kadar ortak noktamız olduğunu bir kez daha merak ediyorum.

"Bunu yapmaktan mutluyum."

"Duvağın bende," diyerek beni şaşırttı.

"Ne?" Sandaletleri bağlayarak soruyorum. Biraz sıkılar ama çok da kötü değiller.

Bana döndü. "O gece buraya geldim. İşaretleme sırasında." Benim adıma utanmış gibi bakışlarını kaçırıyor ve bizi burada görüp görmediğini merak ediyorum. Onun ne yaptığını görüp görmediğini. Hayır, bu mümkün değil. Avlunun yakınındaydı ama belki de tahmin etmiştir.

"Oh."

"Yırtığı onardım." Sanki bu konuşmanın ne kadar garip bir hal alacağını yeni fark etmiş gibi boğazını temizliyor. "Sana getirebilirim. Yani, eğer istersen."

"Tamir mi?"

"Dikiş dikmeyi severim ve çok güzel bir duvaktı. Dikmemem çok yazık oldu." "Teşekkür ." Dürüstçe geri istediğimden emin değilim ama Arkadaş. Birine ihtiyacım var ve iyi birine benziyor. Belki biraz da benim gibi. "Evde olman gerekiyor mu Colette? Yani," diye başladım, karnına bakarak,

"Pek rahat görünmüyorsun."

Gülümsüyor ve omzunu silkiyor. "Jackson bu tür toplantıları sever, o yüzden bana bir şey olmaz."

"Jackson kocanız mı?" "Evet."

Jackson van der Smit."

"İsmini bilmiyorum. Özür dilerim."

"Sorun değil. Sen onlardan biri değilsin... Yani, Bay De La Rosa seçti..." Sözüünü kesiyor. "Bunların hepsi yanlış geliyor."

"Merak etme," diyorum, üst düzey ailelerden olmadığımı söylemek istediğini anlıyorum. Sanırım bilmek için öyle olmalı.

"Sadece bilemeyeceğinizi kastetmişim. Kibirli görünmek istememişim. Yani, tüm bu şeylerden nefret ediyorum."

"değil. Sesin kibirli gelmedi."

O zaman beklenmedik bir şey yaptı. Yüzünü bana döndü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "İyi misin, Ivy?"

Sorusu bende ağlama isteği uyandırdı. Keşke maskemi takmasaydım diyorum. Ellerimi çekiyorum ve bakışlarımı aşağı kaydırıyorum.

"Başlarda zor olduğunu biliyorum," diye devam ediyor ben cevap vermeyince. "Tüm gereklilikleri ve Toplum, ve daha sonra kolaylaşıyor."

"Öyle mi? Kendim için pek emin değilim." Gözyaşlarının akmasına engel olamıyorum ama sildiğimde yorum yapmıyor.

Tekrar elimi tuttu. "Senden çok uzakta yaşamadığımı biliyorsun. Jackson'ın ailesinin evi sadece birkaç mil ötede. Yani, eğer gelersen, büyükannesiyle uğraşmak zorunda kalacaksın." Yüzünü buruşturuyor ve ben yine kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. "O yaşlı bir cadı, yemin ederim."

Bunu söyleme şekline gülmek zorundayım.

"İsterseniz Jackson'la konuşurum, o da kocanızla konuşur, sonra belki ziyarete gelirsiniz."

"Bunu gerçekten çok isterim." Yine gözyaşlarımı silmem gerekiyor. Bir yabancıнын nezaketi sizi ağlatıyorsa hayatınız ne kadar acınasıdır? Ve iki yetişkin kadının ziyaret için kocalarından izin almak zorunda kalması ne kadar acınası bir durum?

O sırada bir gong sesi duyulur ve Colette nefesini tutarak narin bileğindeki pırlanta işlemeli saate bakar. "Hay aksi! Bu akşam yemeği. Gitsek iyi olacak. Şimdi bizi özleyecekler." Maskesini ayarlar ve ayağa kalkar, üzerinde bir aciliyet duygusu vardır.

Ben de ayağa kalkıyorum ve maskemi yüzüme takıyorum. Bağlamama yardım ediyor.

"Gerçekten daha iyi olacak." Elim tutuyor ve kapıya vardığımızda bırakmadan önce sıkıyor. "Söz veriyorum."

Gülümsüyorum ve maske için tekrar minnettar oluyorum.

"Colette, işte buradasın," diyor bir adam ve Colette ona doğru koşmadan önce elimi bir kez daha sıkıyor.

O gider gitmez arkamdan Mercedes'in kahkaha sesini duyuyorum ve o olduğunu teyit etmek için arkamı dönmeye zahmet etmiyorum. Onun yerine aceleyle bir banyo bulmaya çünkü eminim Santiago da şu anda beni arıyordur ve bir süreliğine saklanabileceğim yeni bir yere ihtiyacım var.

A ngelo ceketinin cebinden bir şişe çıkarıyor ve bana uzatmadan önce bir yudum alıyor. Tütsülenmiş viskinin kokusunu aldığım da, ona geri vermeden önce ben de kendime yardım ediyorum.

"Ziyaretinizin bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim," diyorum. "Bunca zamandır burada mıydın?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Kuzeydeydim, bilgi topluyordum. Bu yüzden ziyaretime geldim. İncelemeni istediğim bazı hesaplar var. Onları kimin açtığını bilmem gerekiyor. Güvendiğim başka kimse yok."

"Asla sormak zorunda değilsin," diye onu temin ederim. "Benim sadakatim asla sorgulanmaz.

Bana ayrıntıları verin, ben de elimden gelen her şeyin izini süreyim."

Sertçe başını sallıyor. "Uçağım gün doğumunda kalkmadan önce onları size şahsen teslim edeceğim."

"Sanırım bu geceki etkinliklere kalmayacaksınız?"

Başını sallayarak odayı tarıyor. "Hayır. Buraya sadece seni görmeye geldim." ". O zaman kaçmana izin vereceğim. Seni odada bekleyeceğim. sabahın erken saatlerinde."

Çenesini eğiyor, geldiği gibi hızla kavgaya geri dönüyor ve birkaç dakika içinde ortadan kayboluyor. Kız kardeşimi ve karımı bulmak için onun peşinden gidiyorum. Ama ben onları bulamadan, Ivy beni bulmuş gibi görünüyor.

Kedigil bir gülümsemeye bana yaklaşıyor ve sert bir avuç içiyle göğsüme vurarak beni tekrar karanlığa itiyor.

"Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

Tepkisi parmak uçlarını ensemden yukarı sürükleyip saçlarıma dolamak oluyor, ayak parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını dudaklarıma değdirirken bir avuç yakalıyor. Beklenmedik öpücük beni geçici olarak felç ediyor ve o da yaşadığım şoktan faydalanarak dilini dudaklarımdan arasına sokarken kan kırmızısı rujunu ağzıma sürüyor.

Agresif. Şiddetli. Ve tuhaf.

Hiç düşünmeden onu öpüyorum ve bu gece ona başka neler yapmak istediğimi düşünüyorum. Ama ani ruh hali değişikliğiyle ilgili bir şey beni onun nedenlerini sorgulamaya itiyor. Küçük bir rahatsızlık olarak başlayan bu durum, hızla tam bir paranoyaya dönüşüyor. Onu saçlarından tutup incelemek için yüzümden uzaklaştırdığımda, oda eğilmiş gibi görünüyor. Ne gördüğümü anlamaya çalışarak yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum, ama elim ondan uzaklaşırken o bir bulanıklıktan biraz daha fazlası. Dengemi bulmaya çalışırken etrafımdaki her şey sallanıyor gibi görünüyor ve ne olduğunu anlayamadan göğsümü tutmaya başlıyorum. Nefesimi tutmaya çalışarak geriye doğru sendelerken kalbim kaburgalarıma vuran bir çekiç gibi. Alnımda boncuk boncuk terler beliriyor ve dizlerimin üzerine düşüp nefes nefese kaldığımda kafatasıma delici bir acı saplanıyor.

Nefes alamıyorum.

Biri çılgık atıyor ve sonra sırtüstü yere yığılıp vücudum sert mermere çarparken alçak sesle mırıldanmalar duyuluyor. Yapabildiğim son bilinçli çaba dudaklarımı ayırmak, umutsuzca hava emmeye çalışmak. Ama hiçbirisi gelmiyor.

Başım yana yatıyor ve son bir düşünceyle hayat bedenimden kayıp gitmeye başlıyor. Karım gerçekten bir Moreno ve az önce bana ölüm öpücüğünü verdi.

I Sonraki on dakikayı banyodaki yemyeşil kadife koltukta oturarak, kapının arkasından gelen müzik, kahkaha ve insan seslerini dinleyerek geçirdim. Geri dönmem gerektiğini biliyorum. O Şimdiye kadar beni kesinlikle özlemişlerdir ve kimsenin kapıyı yumruklamamasına şaşırdım.

İsteksizce ayağa kalkıyorum, yansıma bakıyorum ve annemin onaylayacağından emin olduğum koyu kırmızı ruju yeniden sürüyorum. Mercedes, tazelenebilmem için tüpü yanıma aldığıma emin oldu. Kötü görünmemi istemiyordu. İnsanların konuşmasına neden olur ve artık bir De La Rosa olduğum için bu önemli, bu yüzden elimin tersiyle sürüyorum. Küçük bir isyan.

Bir gong sesi daha duyuyorum ve inleyerek kapıya doğru gidiyorum. Ama tam oraya vardığımda bir kadın çığlığı duyuyorum, çığlığın tizliği içimi ürpertiyor ve beni olduğum yerde durduruyor.

Mercedes mi?

Kapının kilidini çeviriyorum ve kolu döndürüyorum, ama bunu yaptığımda hiçbir şey olmuyor.

Yüksek sesler ve başka bir çığlık, kapının hemen ötesine düşmüş gibi görünen garip sessizliği deliyor.

"Santiago?" Sesleniyorum, kolu tekrar denediğimde sıkışmış olduğunu görünce paniğe kapılıyorum. "Orada kimse var mı?" Kapıya vurarak bağıriyorum, kolu tekrar tekrar deniyorum ama nafile.

Sanki bir garson kristal şampanya kadehlerinden oluşan bir tepsiyi düşürmüş gibi dışarıda bir şeyler paramparça olur.

Maskemi çıkardım ve yere attım.

"Mercedes?" Sesleniyorum, iki yumruğumla vururken çantam yere düşüyor. "Santiago!"

Vurdum da vurdum, ama bu banyoyu seçtim çünkü akşam yemeği için uzun masaların kurulduğu odadan en uzaktaydı, belki de burada kimse yoktur.

"Biri beni dışarı çıkarsın!" Tam bu sözleri söylerken, kolu yüzüncü kez çeviriyorum ve bu sefer dayanıyor, ama hiç beklemediğim bir anda kapı açılıyor ve geriye doğru tökezleyerek duvara çarpıyorum.

Doğruluyorum, sonra kapıdan geçip insanların toplandığı yere koşuyorum. Birilerinin emir yağdırdığı yere. İlerlerken duyduğum siren seslerinin bize doğru geldiğini biliyorum, görmem gerektiğini biliyorum. Az önce olan şeyin çok kötü olduğunu içten içe hissediyorum.

Ve oraya gittiğimde, gördüğümde, ilk başta doğru işleyemiyorum.

Mercedes çığlık atıyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, yerde bir adam yatıyor ve ben onun o olduğunu biliyorum. Atılmış maskeyi, taktığı tuhaf kafatasını görmeme bile gerek yok. Ölü bir adamın maskesi gibi. Yüzündeki mürekkep gibi.

"Santiago?" Elimi birinin omzuna koyup onu yolumdan çekerken gözlerim yaşlarla doluyor. Görmek için.

Ve biliyorum.

Soluk tenini görüyorum. Koyu renk gözleri odaklanmadı, sonra kapandı. "Santiago?" Tekrar soruyorum, sesim fısıltı gibi.

Cevap vermiyor ama Mercedes beni duyuyor.

"Sen!" diye suçluyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum, gözlerindeki zehir neredeyse geriye doğru devrilmeme neden oluyor.

"Sen!" diye tıslıyor, parmağıyla beni işaret ediyor.

Başımı sallıyorum, konuşmak için ağzımı açıyorum. Açıklamak için... ama neyi açıklamak için? Sağlık ekibi içeri dalıyor. İnsanlar Mercedes'in suçlayıcı bakışlarını takip edip bana dönüyorlar ve sonra bir ses geliyor, uzaktan gelen bir gümbürtü ve bir sonraki anda oda karanlığa gömülüyor, öyle katı, öyle yoğun bir siyah ki etrafımdaki kadınlar çığlık atıyor ve üzerimde eller hissediyorum, beni kavırıyor, kaos patlak verirken tırnaklarım bana batıyor.

Karanlık ve gürültü baş döndürücü, ışıklar sönmeden önce Mercedes'in yüzündeki ifade dehşet verici. Santiago'nunki ise tarif edilemez.

Öldü mü?

Hayır. . O . Santiago olamaz.

Bir ışık huzmesi bedeninin yattığı alanı aydınlatıyor. Ona ulaşmak için itmeye çalışıyorum. Kendim görmek için.

"Nabız yok," diyor bir adam, sesi kalabalığın sesini bastırarak.

Nabız yok mu? Bunu kastetmiş olamazlar.

"...kompresyona başlayın..."

Ağzımı açıyorum. Çığlık mı atmalıyım, adını mı söylemeliyim yoksa herkese yolumdan çekilmelerini mi söylemeliyim bilmiyorum. Ölmüş olamaz. Ölmüş olamaz. Ama çok fazla insan var. Ve tam sertçe itmek üzereyken, ortama bir şey dolanıyor. Bir adamın pençesine düşüyorum, sağlam bir çelik çubuk gibi olan kol kaburgalarımı çevreliyor, ayaklarımdan kaldırılırken onları eziyor, ışıklar bir kez yanıp sönüyor, tam o odadan başka bir odaya götürülürken iki kez yanıyor, bu oda terk edilmiş.

Adam beni ayağa kaldırıyor, tökezliyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Diğerleri gibi maskeli bir yüzü ortaya çıkarmak için geri çektiği derin bir kukuletası olan koyu bir pelerin giyiyor.

Ağzım kurudu. Diğer odadan gelen ses şimdi arka planda. Beyaz gürültü.

Hayır, onun maskesi diğerleri gibi değil. Onunki bir tehdit.

Bir çıkış bulmak için çaresizce dönüyorum, bana doğru yaklaşıp beni köşeye sıkıştırırken sadece arkasındaki kapıyı görüyorum.

"Ne istiyorsun?" Sırtım duvara çarptığında çığlık atıyorum.

Yine de konuşmuyor. Onun yerine parmakları çeneme geliyor, demir gibi kavıyor. Ellerim ön kolunu pençeliyor ama faydası yok. O çok güçlü. Ve bileğinin bir hareketi kafamın arkasının duvara çarpması için yeterli oluyor.

İşte o zaman geri adım atıyor. Ben öne doğru tökezlediğimde.

Yıldızlar gözlerimin önünde dans ediyor ve oda dönüyor.

Kendimi sabitlemek için uzanıyorum ama tutunacak bir şey yok, sadece hava var. Bir şeyler söylüyor ama dizlerim bükülürken ne dediğini tam olarak anlayamıyorum ve yere düşüyorum.

İşte o zaman ellerini üzerimde hissettim. Güçlü kolları beni kaldırıyor. Etrafımdaki oda kararıyor, beni yerleşkeden çıkarıp gecenin içine taşıırken kollarım gevşek ve işe yaramaz bir şekilde sarkıyor.

***Ruhun Ağıtını** okuduğunuz için teşekkür ederiz. Umarız Santiago ve Ivy'yi sevmişsinizdir.*

*Onların hikâyesi **Günahın Telafisi**'nde devam ediyor.
Tek tıkla [Günahın Telafisi burada](#).*

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN DA

Sahip ve Tutmak Düeti

Bu Yüzükle
Seni Alıyorum

Toplum Üçlemesi Ruhun

Ağrıtları Günahın Telafisi
Kalbin Dirilişi

Karanlık Miras Üçlemesi

Taken (Karanlık Miras, Kitap 1)
Torn, Kitap 2) (Karanlık Twisted
(Karanlık Miras, Kitap 3) Miras

Kutsal Olmayan Birliktelik Düeti

Kutsal Olmayan
Birlik Kutsal
Olmayan Niyet

Collateral Damage Düet

Collateral: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romansı
Damage: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı

Bağlayan Bağlar Düeti

Benimki
Onunki

MacLeod Kardeşler

Şeytanın Pazarlığı

Benedetti Mafya Dünyası

Salvatore: Karanlık Bir Mafya
Romanı Dominic: Bir Romanı
Karanlık Mafya Sergio: Karanlık
Bir Mafya Romanı

Benedetti Kardeşler Kutu Seti (Salvatore, Dominic ve Sergio'yu İçerir) Killian:
Karanlık Bir Mafya Romantizmi
Giovanni: Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Amado Kardeşler

Onursuz Rezil
Unhinged

Tek Başına Karanlık Romantik

İniş Sapkın
Güzel Yalancı
İntikam
Onları
Almak, Esir
Benimki Alfa
Vahşiye Verilen
Canavar Tarafından
Alınan Canavar
Tarafından
Sahiplenilen yı yı
Esirin Arzusu
Koruyucu Velayet
Amy'nin Katı Doktoru
'Emma'Evcilleştirmek
Geri Kazanmak
Sophie'Geri Kazanmak
Meganı yi
Evcilleştirmek
Naiaİtfaiyeci Kız
Tehlikeli Meydan
Okuma

Haydut Şövalyesine Diz
Çökmesi Öğretildi
Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler Üçlemesi

A. ZAVARELLI TARAFINDAN DA

Boston Yeraltı Dünyası Serisi

CROW: Boston Yeraltı Dünyası #1

Yeraltı REAPER#2 : Boston

Yeraltı SAINT: Boston Yeraltı

Dünyası #4 **Boston Dünyası**

GHOSTDünyası #3 THIEF: Boston

Yeraltı Dünyası #5 CONOR:

Boston Yeraltı Dünyası #6

Günah Şehri Kurtuluş Serisi

İtiraf Et

Mahkum Et

Kanayan Kalpler Serisi

Echo: Kanayan Kalpler Romanı Birinci Cilt Kekeme:

Kanayan Kalpler Romanı İkinci Cilt

Twisted Ever After Serisi

CANAVAR: Twisted Ever After #1

Standalones

Tap Left Hate

Crush

Kitapların ve ses kayıtlarının tam listesi için <http://www.azavarelli.com/books> adresini ziyaret edin.

TEŞEKKÜRLER

Ruhun Ağıtını okuduğunuz için teşekkürler. Umarız beğenmişsinizdir. Yorumlar yeni okuyucuların kitap bulmasına yardımcı olur ve beni her zaman minnettar kılar. Lütfen kitabı satın aldığınız mağazaya bir yorum bırakmayı düşünün.

A. ZAVARELLI HAKKINDA

A. Zavarelli, USA Today ve Amazon'un en çok satan karanlık ve çağdaş romantizm yazarıdır.

Karakterlerine cehennemi yaşatmadığı zamanlarda, genellikle araştırma adına tuhaf ve çarpık belgeselleri izlerken bulunabilir.

Şu anda Kuzeybatı'da oduncusu ve bir sürü kürklü bebeğiyle birlikte yaşıyor.

Ashleigh ve Natasha'nın yayınlarından ? Haber bültenlerimize buradan kaydolun: [https:// landing.mailerlite.com/webforms/landing/x3s0k6](https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/x3s0k6)haberdar olmak ister misiniz

NATASHA KNIGHT HAKKINDA

Natasha Knight, Romantik Gerilim ve Karanlık Aşk Romanlarının *USA Today* Çok Satan yazarıdır. Yarım milyondan fazla kitabı satılmış ve altı dile çevrilmiştir. Şu anda kocası ve iki kızıyla birlikte Hollanda'da yaşamaktadır ve yazmadığı zamanlarda ormanda kitap dinleyerek yürümekte, bir köşede oturup kitap okumakta ya da sıklıkta dünyayı keşfetmektedir.

Natasha'ya buradan yazın: natasha@natasha-knight.com

[Yeni yayın haberleri ve güncellemeleri almak üzere bültenime kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

www.natasha-knight.com
natasha-knight@outlook.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

